

הס. הזה

א' אדר תשכ"ט, 19.2.1969

מספר 1642

חקירת העולם הזה

בשערורית

עירית תל-אביב

גרמיו לעיניו - סוף סוף

בגלל תמונה

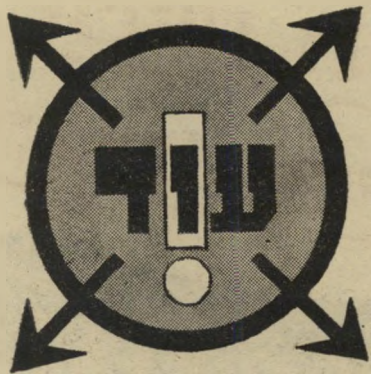
זו התכפור נציר

קלא ירי

המנהיגה ליד המפה של ארצנו השלימה, כפי שפורסמה ב"העולם הזה".

המכתב המעניין ביותר לת.ד. 29232 היה זה שנכתב על נ"ר מכתבים רשמי של חוגים לאומיים. למי שאינו יודע זאת: חוגים לאומיים הוא הגוף שבראשו עומד הד"ר שייב. וכך כתבו חוגים לאומיים (ת.ד. 433, ת"א) לחזית המולדת השלימה (ת.ד. 29232): "שלום רב, עקב פירסום המודעה בהארץ — "הלאה התבוסנים!" — היינו מעוניינים

לברר באם כרונותיהם אירוניות הן, אי, הקיים גוף המכנה עצמו חזית המולדת השלימה, ומתוך המודעה צריכים היינו לעי מוד על מגמותיו. בכבוד רב, חוגים לאומיים.

★ ★ ★

עכשיו אין אן יודעת מה להשיב להם: שזאת היתה סתם סאטירה מבובות עליהם? או אולי להשיב בכל הריצנות, שתנועתה, אשר סימלה היא "עויד" מוכנה לנהל בירור אידיאולוגי עם תנועת הד"ר שייב, במטרה להגיע לידי פשרה? נאמר: גבולות שיכללו את קבר אסתר המלכה בעיר שושן הבירה בפרס, אבל לא את הר אררט? או את פיתים אבל לא רעמסס?

איש כפי

אן מוכמאיר, בעלת המדור האחרון שנוסף להעולם הזה, היא גברת עסוקה מאוד לאחרונה. מכתבי-מעריצים באים אליה בעשרות, ואין לה זמן להשיב עליהם. מכתבי-ההערצה האישיים אינם מעניינים שלנו. לא כן מכתבי-ההערצה והפולמוס ה"פוליטיים, המתייחסים למודעה שאן פירסמה בהארץ. מודעה זו, כפי שבחודאי זכור לך, נועדה לשמש חלק מן הפארוזה שלה על הגל הסיפוחיסטי. נאמר בה:

"הלאה התבוסנים מסוגם של אורי צבי גרינברג, הד"ר שייב, משה שמיר וחבריהם, המדברים על ארץ-ישראל השלימה ומתכווים נים רק למדינת-ישראל וזוטא משני עברי הירדן... מרחבה מחייה הסבעי של ישר אל משתרע מבקעת היאור עד למורדות הר אררט — האזור הגיאופוליטי שבו נוסדה תרבותנו הלאומית משחר ימירקדם." על המודעה היתה חתומה חזית המולדת השלימה, תיבת דואר 29232 ת"א.

★ ★ ★

אחד הכותבים לתיבת-דואר זו הוא דורון ויסברוד מסביון, המתחכת עם מגמור תיה של חזית המולדת השלימה: "... מרחב המחיה שאתם מציעים מכסה בערך את השטחים בהם משתרעות כיום סוריה, לבנון, עבר-הירדן, השטחים המוחזרים, קיט, ישראל וחלקה המאוכלס של מצרים. סך הכל של האוכלוסיה במדינות אלה — מלבד ישראל — כ-40 מיליון איש. כיצד יוכלו 2.5 מיליון לפקח על מספר כה גדול, שעה שבמדינות אחרות, כמו ארצות-הברית, רואים אנו שאין אפשרות להשתלט אפילו על מיעוטים גדולים.

"... נניח שבמלחמה קונבנציונלית יכה צה"ל את הצבא האדום פלוס עוד צבאות שיצטרפו אליו (צרפת). הרי אז עדיין עומדת בפני רוסיה פתוחה האופציה של שימוש בנשק גרעיני, בכניו אין לישראל אמצעי-התגוננות."

★ ★ ★

כותב אחר היה יהודה לב-אראצי מ"נהריה. הוא ניגש ישר לעניין: "היות ואני מעוניין להצטרף לתנועתך, אני כותב לך מכתב זה. ברצוני לדעת איך ומה בדיוק נעשה בתנועה זו?" ברוח דומה כתב בועז לוי מטבעון: "הרעיון בו את דוגלת הלב לי וקסם. החלטתי להצטרף לתנועת חזית המולדת השלימה. במידה שתקבלני, אבקש להודיעני — ואם הדבר נהוג בתנועתך, לעשות לי כרטיס חבר.

"אני גם מבקש שהשלחי לי את תמונת

מכתבים

הצלחתם לחבב אותו עלי במידה מפתיעה, ויש לי הרגשה טובה שהדבר פועל גם על כמה מידידי. מה שמוצא חן בעיני בעיקר זה הדרך בה הוא בו לסורונות הקטנונית שלכם כי כנסת ומעל דפי העיתון. נראה שהוא מומחה לא רק למינהגי ו"אויבים, אלא גם למינהגי "ידידים" מסוגכם. ובינתיים תודו על האמת, על כל הקירקו"רים אתם מצליחים להשיג את המטרה ההפוכה שהצבתם לפניהם.

ג. בן, חיפה

השתתף לבבות

ניתוחי השתלת הלבבות בעולם ובארץ מבלטים את אולת-ידיה של הרפואה ה"שמרנית. ניתוחים אלה מוכיחים למעשה שהרפואה השמרנית ניכשלה במניעה וב"רפוי אמיתי ושלם של קבוצת המחלות מיספר אחד בחב"ר רה המודרנית: מחלות הלב וכלייה-דם.

ניתוחי השתלות הלב, שדוברי הרפואה השמרנית להציג בפני הציבור כשיא ההישגים של הרפואה, אינם למעשה אלא ביטוי ל"כישלון הרפואה השמרנית, ולא להצלחתה.

לעומת זאת יש לציין את עבודתם החלוצית של הרופאים החוקרים הרציניים, ש"התרחקו מן השיטות המקובלות של הרפואה השמרנית, כמו ד"ר גולטהיינר בארץ, ומצאו שיטות למניעה ולרפוי אמיתיים של מחלות הלב וכלייה-דם. דווקא רופאים חוקרים אלה זכאים למלוא ההערכה וה"פירסומת, ולא קוסמי הכיורוגיה המודרנית.

אפרים בר, אמירס

דבקות במטרה

מה אומר לכם? כל הכבוד. דבקותכם במטרה ראוייה לשבח. נטפלתם למשה דיין, ובשום אופן אינכם יורדים ממנו. אני רק מוכרח לומר לכם שבדרך זו

המועדון החדש

של תנועת העולם הזה — כוח חדש (בית ציוני אמריקה, רח' דניאל פריש 1)

ביום רביעי זה, 19 בפברואר, ב"8.30 בערב

יראין

שלום כהן

מנהיגים ערביים מהגדה

שיענו גם לשאלות הקהל.

בשבוע הבא:

ערב שאלות ותשובות

עם חברי הנהלת העולם הזה — כוח חדש

אורי אבנרי, שלום כהן, שמואל סגל,

אלכס מסיס, פרץ עופר

רשמו לפניכם: כל יום ד' — מיפגש במועדון החדש!

ice fresh

תיאדון ICE FRESH "מי-אחר-גילוח" מרגיע, מרענן ומחליק את העור

Taya

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי המערכת והמנהלה: תל-אביב, רח' קרליבך 12, טלפון 301345. ת.ד. 136 • מען מברקי: עולמפרס • דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' פין 6 • גלופות: צינקגרסיה כספי בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

'MOON DROPS' BY REVVLON

הרוח והקרה בחורף

מייבשים את העור לאיפחות מהשמש-היזקת בקי

החזירי שפע לחות ורוויה לעור-פנייך - והבטיחי את חידוש 'אבי-עורך'.

לרשותך מערכת תכשירי-הלחות 'MOON DROPS' של "רבולון" לטיפול בעור-הפנים ולשלמות בטיפוח-היופי.

לכל סוג-עור תכנית טיפול עבודה, ואחת מהן נועדה עבורך ותעשה למענך פלאים. בתכנית-הטיפול, חמישה שלבים:

1. נקוי יום-יומי להסרת האיפור — חודר עמוק לנקבוביות-העור ומוציא מתוכן שיירי-איפור ולכלוך, ובו בזמן מרווה אותך בלחות-מעדנת:
CLEAN & CLEAR CLEANSING LOTION — REGULAR ★ 'MOON DROPS' MOISTURIZING CLEANSER ★ CLEAN & CLEAR CLEANSING LOTION FOR DRY SKIN
2. רענון וייצוב רקמות-העור — להמרצת זרם הדם, הכנת תאי-העור לקליטת תכשירי ההריוויה וההזנה ולהכנת העור לאיפור:
LIQUID ASSET CONDITIONER & FRESHENER ★ 'MOON DROPS' FACIAL FRESHENER ★ 'MOON DROPS' TONING LOTION FOR SENSITIVE SKIN
3. שמירת תאי-העור — תחליבים ממריצים לשמירת הלחות הטבעית ולתוספת רוויה לעור. משמשים בסיס לאיפור-חלק במשך היום:
'MOON DROPS' UNDER MAKE-UP MOISTURE BASE ★ 'MOON DROPS' MOISTURE BALM
4. הזנת תאי-העור — קרמים נספגים ללילה, חודרים עמוק לרקמות העור ונבלעים בתוכן. מבטיחים הזנה מלאה ומאוזנת לתאים המתחדשים:
'MOON DROPS' UNDER MAKE-UP MOISTURE BASE ★ 'MOON DROPS' NOURISHING NIGHT CREAM ★ 'MOON DROPS' MOISTURE CREAM FOR DRY SKIN
5. חידוש פני-העור — מסכות-יופי ביולוגיות להחייאת פני-העור, לשמירת גמישותו, עדתו ורכותו:
BUILD UP FIRMING FACIAL ★ 'MOON DROPS' FACIAL MASK

החדש ינתן יעוץ קוסמטי אישי חינם על-ידי יועצות היופי של "רבולון" בפרפומריות:

23—24.2 "קמיע", חולון, רחוב אילת 12
23—24.2 "מסקוט", ראשון-לציון, בתחנת "אגד"
23—24.2 "מרכז", נתניה, רחוב הרצל 15
23—24.2 "מימוזה", תל-אביב, רחוב בן-יהודה 55
23.2 "מונה", גבעתיים, רחוב קצנלסון 144
24.2 "הדר", רמת-גן, רחוב יהלום 40

19—20.2 "תמרה", ירושלים, רחוב יפו 53
19—20.2 "סברנה", תל-אביב, רחוב אלנבי 64
19—20.2 "ניקול", תל-אביב, רחוב יהודה הלוי 58
20.2 "דפנה", תל-אביב, רחוב דיזנגוף 171
20.2 "סמדר", הרצליה, רחוב עבודה 9
20.2 "בון טון", חיפה, רחוב טרומפלדור 54

ממונה עליו. המשבר ביחסים הבינמשרדיים הגיע לשיאו, כשאחת מפקידותיו של הירשברג, גבי ארליך, דיווחה בכתב לבירגר על המחללים והחריגות מסמכות שהירשברג ביצע לאחרונה בפעולות מחלקתו. אם אומנם יוחלף הירשברג — המכהן כעתפקיד מזה 15 שנים — יהיו מפקידים רבים בארץ שלא יצטערו על כך.

דעות כוח וכי האצירה הציבורית הקיימת כיום בארץ תאלץ את הממשלה לתת גיבוי מלא לחיים לסקוב, עד כדי הפעלת צהרית נגד הפועלים, במיקרה של שכינה ממושכת. ההסתדרות אינה מעוניינת ביצירת תקדים כזה.

רוטציה במפד"ל

במיסגרת השליחת המיוזג בין המיוזחי להפועל-המיוזחי, הוחלט לפתור במזכיר-כללי למפלגה, במקום שני התפקידים שהיו קיימים עד כה: מרכז המפלגה הדתיית לאומית, אותו מילא משה קרונה, ומרכז ההעדרה-הפועל של הפועל-המזרחי, אותו מילא אליעזר גואלמן.

מסתמן הסכם בין כל חוגי המפד"ל למעמדנותו של ח"כ מיכאל חגני כמזכיר המפלגה.

חוגי אף עמד בראשה של ההעדרה לרוטציה, שסיכמה בשבוע שעבר מסקנות העשויות להביא לשינויים דרסיים בנציגויות חוץ ופנים של המפד"ל בכנסת, במוסדות ממלכתיים, לאומיים, ציבוריים ומוניציפאליים.

על-פי מסקנות הוועדה, יוכל חבר המפ"ל לנהל להיבחר לתפקיד כלשהו בקדנציה רביעית רק אם ישיג 75 אחוז מן הקולות.

בינתיים הוחלט המפד"ל לקרוא ועידת המפלגה, הן צריכה להיפתח ב-24 בפברואר בירושלים, ללא כל מוצא מן הסכך אליו נקלעה, בעניין פסקי-הדין הרבני הקובע כי מינויים ללא בחירה של 137 חברי ההעדרה-הפועל של המפלגה כצירים להעדרה — אינו חוקי. נראה כי הדרך היחידה שנותנת היא שיתופם של חברי ההעדרה-הפועל בנכות דיעה מיעוט.

אילין — איל תיירות

אפרים אילין, שמכר את מיפעל הרכבת-המכוניות שלו, מתכוון להיות גורם חשוב בענף התיירות. בשלב ראשון קנה חברת-נסיעות קיימת, מתכוון לפתוח חברה להשכרת מכוניות, ובשלב מאוחר יותר — להשקיע בהקמת בית-מלון חדש.

בינתיים ימשיך להחזיק את מוסכיו הגדולים למתן שירות לרובבות המכוניות שהורכבו במיפעלו.

לא כדאי להקים

דירות להשכרה

איכזאיות כלכלית בהקמת בתי-דירות להשכרה — זוהי מסקנתו של מחקר שהוזמן על-ידי אירגון הקבלנים והבונים. עדיין מחקר זה התבאר, כי ההכנסה מדירות להשכרה תהיה בין 4 ל-6.8 אחוזים נטו מסכום ההשקעה.

בגלל ההכנסה הזעומה יעדיפו הקבלנים להשקיע את כספם המיותר באגרות-חוב או בתיווך-שטרות, שם הרווח הצפוי הוא גדול יותר.

אשר הירשברג

יוחלף ?

עתידו של אשר הירשברג, הממונה על עידוד הסרט הישראלי, ירבע בימים אלה לכשישוב שר המסחר והתעשייה זאב שרף מנסיעתו הנוכחית.

השר מיה ביקש שעבר את זאב בירגר למנהל מרכז הסרט הישראלי, ותוצאות המינוי פורסמו בשנתון ה-1977 ממשרתו: הירשברג מופיע שם החמישי ברשימת בעלי התפקידים במרכז, אחרי בירגר, סגנו, הכלכלן הראשי של המרכז, ועוד עובד המספל בעניינים אחרים לגמרי. מאז המינוי הוחרפו היחסים בין הירשברג לבין ה-

אגרת הטלוויזיה תופחת

אגרת הטלוויזיה לא תועלה, כפי שהודיעו בעבר, מ-57.5 ל-100 ל"י. הח"כים של המערך, החברים בוועדת הכספים של הח"כנסת — אליה הועבר הדיון בבעיה — החליטו על תעריף נמוך יותר: 70 ל"י בלבד.

בלשים

באוניברסיטה העברית

בין הסטודנטים בירושלים שוררת התמרמרות רבה נוכח הימצאותם של שוטרים לבושי-אזרחית בתחומי הקמפוס.

על אף הכחשות האוניברסיטה, מנסים בלשים לאתר סטודנטים המשתמשים או סוחרים בחשיש.

קבוצת סטודנטים עומדת לערוך פטיציות להנהלת האוניברסיטה ולמשטרה, לסלק את השוטרים מתחומי האוניברסיטה.

יתחילו בכרייה

לרכבת תחתית בת"א

בד בבד עם בניית התחנה המרכזית החדשה ברחוב לוינסקי בתל-אביב, יתחילו במקום בכריית פתח למינהרה לרכבת תחתית.

למרות שטרם אושרה התוכנית לבניין רכבת תחתית בתל-אביב, יכינו את פתח המינהרה אחרי שהתברר שלא ניתן יהיה לעשות זאת, כאשר יחליטו על רכבת תחתית, לאחר שהתחנה היתה גמורה.

היקף עבודת הכרייה לפתח המינהרה תלוי בתקציב הפיתוח המוצע לקראת תוכנית האב לתל-אביב.

נגד חיסול

חיי הלילה בתל-אביב

ישיבת-ראש התאחדות הסוחרים ונציג גח"ל במועצת עיריית תל-אביב, דוד שיסמן, נטל על עצמו להילחם נגד המגמה לחסל את חיי-הלילה בתל-אביב.

שיסמן הגיש הצעה דחופה לדיון במועצת עיריית תל-אביב, לפיה תאריך העירייה בחוק את שעות ההפעלה של בתי-קפה, מועדוני לילה ודיסקוטקים עד לשעה 4.00 בבוקר. שיסמן החליט להעלות בעיה זו במועצה אחרי שבי-ועדת הרשויות ניתקל בהתנגדות עיקשת להצעתו מצד הנציג הדתי, צבי בורנשטיין, ונציגות המערך, אולה קונצ'י ולילי מנחם, הטוענות כי "תל-אביב היא קודם כל עיר של פועלים. הפועלים צריכים לנוח."

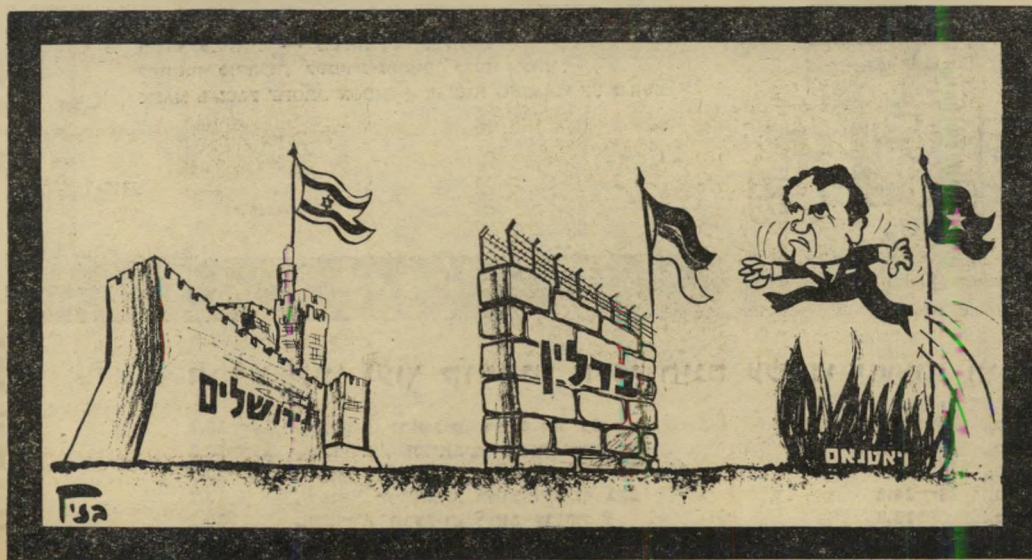
ההסתדרות תימנע

מהתמודדות עם לסקוב

ייעשה כל מאמץ על-ידי ראשי ההסתדרות להרגעת הרוחות בנמל חיפה, ולמניעת התמודדות-כוח נוספת בין רשות הנמלים לבין פועלי הנמל.

תיקרת-הדירוג הנוספת, שהיא עילת הסיכסוך הנוכחי, אינה הסיבה האמיתית לי-סיכסוך. בשורש הסיכסוך מונח האירגון מחדש ההדרגתי, המתבצע בשקט על-ידי חברת "שינוע" והגורם לכידודם של הכו-סיב המסורתיים בנמל.

ההסתדרות ברורה, כי רשות הנמלים מוכנה להתמו-לחם.

מכתבים

(המשך מעמוד 2)

תמרוקים בדרך בטוחה לאבדון.
האין אלה דמיוןיפוי מופרזים מדי? האין
דרכים, כוחות ורצונות כדי להחיש את
הבלתי-גמנע, את שלילת השלילה?
תינתן רשות הדיבור, חובת הדיבור ל-
תכונה!
יוסף לווינגר, קרית-מוצקין

המחירים במיטבח הפועלים

לפני כמה שנים העירותי, לתשומת-לב
הקהל, על זה שמיטבח-הפועלים בבית-
ברגר בתל-אביב לוקח מחירים גבוהים ב-
20% יותר מהמס-
עדות הפרטיות.

מיטבח-הפועלים
נבנה מכססם של
פועלים.

את המזון הם
קונים בסיסונות -
ולכן בזול.

טבעי, אימא, ש-
המחירים במיטבחי-
פועלים יהיו זולים
יותר מהמסעדות ה-
פרטיות. לכן אני

מבקש את שר ה-
אוצר, המיסחר והתעשייה שיבדוק את ה-
עניין, ויברר על סמך מה המחירים כל-כך
גבוהים.

האם החליטו באיזה-שהוא מוסד ממלכתי
על עליה זו?

ז'ק אהרליך, תל-אביב

תחרות הצילומים

תמונה זו צילמתי בשבוע השיטפונות.

אהרליך

תמונת השבוע

בתמונה רואים את ההרס שנגרם לכביש
הארגמן, בכניסה הדרומית לעכו.

משה גלוטי, קרית-מוצקין

● תמונת השבוע - ראה תצלום -
מזכה את הקורא משה גלוטי בפרס של
200 ₪.

התקווה הגדולה

קראתי בשימחה את גיליון העולם הזה
(1638), וביחוד את המאמר „הפשרה ה-
גדולה“ הען בזה
שדין יחליף את
אשכול, שנתיים
אחרי הבחירות.

לביא

אני והרבה כמו-
ני מקחים שהשער-
תכם או נבואתכם
תתגשם.
ובכוא הומן נא-
חל למחליף הצלחה
במעשיי.

עמום לביא,
חולון

הכנסת: בית זקנים

בשידור טלביזיה, בו ראינו, נשאל יו-ר
ועדת-חוקי-ביטחון של הכנסת, חייב דויד
הכהן, מתי לדעתו צריך חבר-כנסת לפרוש.
ענה: כאשר... כאשר... כאשר...
(הפסקה קלה, ושוב גימגום) כאשר...
כאשר ברור מעל לכל ספק כי הוא אינו
יעיל.

ואכן, תשובתו מעידה על „יעילות מכסי-
מלית“.

הצרה היא שהוא אינו החי-חוקן ה-
יחיד, שאינו מוכן לפרוש. הבנסת, כימעט
(המשך מעמוד 6)

5

גוונים אופנתיים

(טרה, ריבירה, נרק,
יסמין, ומלון)

לגרבי המכנס

"ג'ולי" ו"פנטי-הוז" של סברנה*

המוצר הנבחר במשאל העם של
„ידיעות אחרונות“ לשנת 1968

מכנס רשת וגרב קריסטל

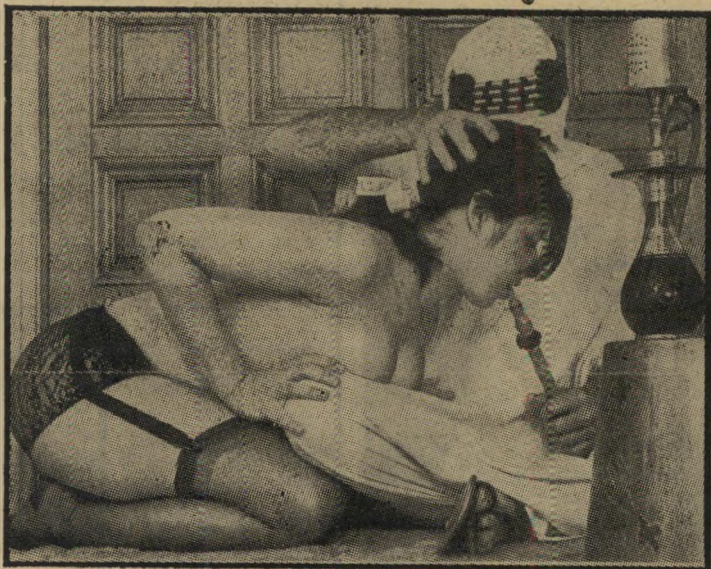
מכנס רשת וגרב רשת

קופר-קרכנו

„מלחמת קודש“

מכתב השבוע

על מנת שלא יתקבל הרושם שרק הצבריות מחללות את קודש הקודש שים המוסלמי בהר הבית בירושלים, הרי לכם כמה הצוגות ערביות מיוחדות, הבאות להראות שגם לנקבה ערבית יש מה לומר בשטח זה, ור' הרבה יותר מאשר לבחורות שלנו.

באם התמונות גסות מדי, לצורך פירסום בעיתון, תוכלו לפחות להציג גן לראשי הוואקף הירושלמי, כדי לרכך במיקצת את תנופת „מלחמת הקודש“ שלהם.

דני רזנפלד, חובל שני,

א.מ. הרשיגיא, אנטורפן

שאר התמונות הן באמת גסות מדי. הן מראות רקדנית בסטן ערבית ב' שם פוראני, העסקת עתה בסטריפטיז באמריקה. הגבר אינו ערבי, אלא צרפתי אלגרי, המבקר עתה בארצות הברית.

לישראלים בחו"ל

אנחנו, הישראלים החתומים מטה, היינו רוצים לדעת מדוע לא נותנים לישראלים היושבים בחו"ל, כמונו למשל, להצביע בבחירות?

מה יש, אנחנו כבר לא בסדר אם נסענו קצת לאירופה?

לכן אנו מבקשים מח"כ אבנרי לפעול בכנסת, כדי שהישראלים בחו"ל יוכלו להצביע בבחירות לכנסת, בקונסוליות או ב' שגרירויות הישראליות, בארצות בהן הם נמצאים!

פנינה פרוספר, קדור הא-
לובי, פרנה כוזגלו, גב'
קוהנבסקי, יורם קריבובשי,
איתן נאפוסקי, דויד נקרמן,
זהבה גנערי, רונית ויעד
אנגלנדר, פרנקפורט, גרמניה

● ח"כ אבנרי כבר הגיש הסתייגות ברוח זו, אך היא נדחתה עלידי הכנסת.

כן משתתפים!

בגליון העולם הזה (1637), במדור „דף תשקיף“, התפרסמה ידיעה בה נאמר ש' הסתדרות העובדים הלאומית לא תשתתף ב' בחירות לאיגוד עובדי המדינה.

הריני לציין שה' ע. ל. תנצל את זכותה החוקית, שנקבעה לאחר מאבק מישפטי ממושך, והיא תשתתף בבחירות לאיגוד עובדי המדינה.

מ. האום, מזכיר האיגוד המיקצועי, ה. ע. ל., תל-אביב

● הידיעה, בה נאמר כי „הסתדרות עובדים לאומית תחליט, קרוב לוודאי, שלא להשתתף בבחירות לאיגוד עובדי המדינה“, התבססה על עובדות שאינן שנויות במחלוקת. המסקנה שהטיק עורך המדור מעובדות אלה, כפי שמסתבר בדיעבד, היתה מוטעית.

התפלת מים

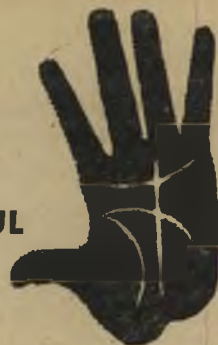
בקשר ל„תשקיף“ בדף תשקיף מה' 12.2.69: „רוצים להחזיר את אגם החולה“

ייעוץ מדעי
לפי כף היד

שלום שאול

SHALOM SHAUL

נתוח אופי -
גלוי כשרונות -
ייעוץ לעתיד!

לקביעת ראיון לטלפן ת"א 226342
(10-12.30 ; 4-6.30)

שיטה חדשה

בשטח הטלוויזיה

לפני. קנותך טלוויזיה, אתה מוכרח לבוא לאולמי התצוגה של „כלי זמר“ לשמוע ולראות את אשר יש לנו להציע לך...

זניט, פיליפס, אדמירל וטלוויזיות אחרות במבחר מגוון לאספקה מיידית * פסנתרים *

עוגבים * גיטאות

YAMAHA

וכל כלי הזמר המעולים

כלי זמר

תל-אביב, דיזנגוף 210
חיפה, החלוץ 53
טלפון: 64374

(המשך מעמוד 5)

כולה היא בית זכנים החיים על חשבון העם, בתנאים מצורנים.

יש לפעול נגד מצב זה!

על הצעירים להילחם בנקימה, שאינם מוכנים לחתר על מקומם!

יוסי רהב, בתיים

שיפורים ומדורים חדשים

לאחר הפסקה ארוכה, מקבל אני שוב את גיליונות העולם הזה, ובאמת מצאתי שיפורים ומדורים חדשים.

בדן

בדור הפיומונים הוא טוב. וגם נחוק, מאחר והרבה מה קוראים הצעירים מתעניינים בשטח זה. נסו לשלב גם ידיעות בקשר לעור למ הלהיטים הבין לאומי.

בתקווה לשיפורים ומדורים חדשים.

יאון בדן,

טורונטו, קנדה

מה האמת?

ברשימה „הרב שלא נסע לאיסלiah“ ב' עיתונכם מיום 29 בינואר 1969, נאמר כי ש'רהדות בדה, כביכול, סיפור על מיכתב שלא היה ולא נברא. קביעה זו איננה נכונה. האמת היא שח"כ אורי אבנרי ביטל את השאלתה שלו לאחר שראה את תשובתו של ש'רהדות, ולא קודם לכן. מכיוון שפנעתם בכבודו של ש'רהדות, כאילו המציא סיפור בדוי, נבקש לפרסם את התיקון הנ"ל.

מ. ע. ירוק, דובר משרד החתות,

ירושלים

● למרבה הצער, מיכתב רישמי זה מבוסס על שקר. השר לא שלח ולא הראה מעולם שום תשובה לח"כ אבנרי, וח"כ אבנרי לא ראה שום תשובה של השר.

Ferrania

מה שסרט פראניה
רואה, הוא אינו שוכח

3M

„ציפרוני“

סוכנות לאינפורמציה וחקירות פרטיות

טלפונים 757613, 623001 • רחוב החשמל 8, תל-אביב

* איתורי כתובות

* חקירות מסחריות

קיים הבדל אמיתי בין משחת גלוח ICE BLUE WILLIAMS של לבין כל משחה אחרת

משחת גלוח ICE BLUE יותר עשירה בלנוולין ונוחלת כמות גדולה של קצף רך ועשיר. המרכך את סיבי הזקן ומעניק גילוח קל ונעים. לבחירתך משחת גלוח מקציפה. קרם (Glider) ללא מברש וקצף במיכל אירוסול (Instant Lather)

מיוצר בישראל ע"י בלמון בע"מ. המפיצים: חב' נורית בע"מ.

אופנה עלית במכירות סוף העונה ב"איוניר"

אופנה עלית גם במכירות סוף העונה — זוהי סיסמת מכירות סוף העונה שהחלו ב־2 בפברואר ברשת החנויות „איוניר“.

הנהלת „איוניר“ מוסרת, כי מבחר דגמי האופנה האחרונה נמכרים בהנחת־אמת של 20%. לגבי מוצרים מעונו קודמות גדולה ההנחה עוד יותר ומגיעה בדגמים בודדים עד ל־50%.

במבחר העשיר המוצע למכירה במכירות סוף העונה, כלולות אכודות קאשמיר שהופיעו בשוק הישראלי לפני כחודשיים בלבד והנמכרות בלע־דית בישראל בחנויות „איוניר“.

כמו־כן בולטים במבחר מעילי עור לנשים (במחצית מחירם המקורי), כל דגמי הירסי הידועים של „איוניר“ וז'קטים מ„הריס טוויד“ לגברים.

לנוחיות הקלחות ממליצה הנהלת „איוניר“ לבקר בחנויות בשעות המוקדמות של הבוקר ואחר־הצהריים.

מכירות סוף העונה ב„איוניר“ הפכו כבר למסורת בזכות האיכות הגבוהה של המוצרים הנמכרים ועלי־כן זהו מאורע שרבים מחכים לו.

פוליטניקום

בגרות ומוקדמות

השבוע נפתחו קורסים חד- שים שלב א, 6 חודשים, כולל מבנה המכשיר, תיקונים, אג- טנות, הרכבה וכיוון.

בעוד שבועיים יפתח קורס שלב ב' למתקדמים.

פוליטניקום

פרסים והרשמה: 4-9, 8-5

תל־אביב,

ברנר 17, מסינת אלגבי 55

חיפה, שמריהו לזין 30

רמת־גן, ביאליק 42

הסתיים מבצע מס' 1 לקוונות „סקוטש ברייט“

מבצע פרסים לעקרות הבית — חסר תקדים במימדיו שנערך ע"י החברה הדרומית לשוק, בין קוונות כרית הפלא לניקוי והברקה „סקוטש ברייט“, נסתיים השבוע לאחר שעורר הדים בין עקרות הבית בישראל.

המבצע, אשר נועד לעודד את עקרות הבית להשתמש במוצרי הניקוי וה- הברקה המקוריים של „סקוטש ברייט“ נמשך חודשים מספר ובמהלכו הגיעו למטה המבצע רבבות מכ- תבים מכל רחבי הארץ.

עתה, עם סיום המבצע הראשון, נערכה הגרלת הפרסים בין רבבות המשתתפות.

חשוב לשחקנים ולדוגמניות

אין צורך להיות רקדן מקצועי כדי לרקוד ג'ז

הרקדן־הכוריאוגרף שמעון לוי, בוגר אולפני־מחול בניו־יורק ובלונדון, יקנה לך תוך חודשים ספורים כושר־תנועה־ומיקצב.

קורס־בוקר וקורס־ערב

2) שיעורים בשבוע בכל קורס (פרסים: 25 17 13 סל. — 8.00) 10.00 לפנצ'ר: 17.00—20.00 בערב.)

הריני מצרף־בזה חתך מעיתון הארץ מיום 20.10.63 באותו עניין. ראה הקטע המסומן בתוך כתבתי: „התפלת מים במקום המוביל ה־ ארצי.“

בזמנו התריתי בי תזכירים ל„אנשים הקובעים“, החושבים, כנהוג אצל ה־ לבנטינים: „אויל ה־ נביא משוגע איש־ הרוח!“ (הושע 79).

אבל על כל הנר שא המדובר בכתבה, בטוחני, יבואו ימי הפקודה, יבואו ימי השלום, ידעו ישראל! ובסוף תקיים ההבטחה: „ארפא משובתם, אוהבם נובה (שם 514).“

אלכסנדר זרחין, תל־אביב

● הקטע מעיתון הארץ: אותה שעה לא ידעתי על תכנית יבוש החולה שכנראה גרמה להמלחת הכינרת. יבוש זה ישמש גורם ממליח גם להבא, כי רוב מי הגשמים ההולכים אל הירדן עוברים עכשיו לא בגובה פני החולה שלפני היבוש, אלא בגובה נמוך בהרבה, והם מגיעים למקורות ההמלחה של הכינרת ומנקזים את המליחים משם. כך נוסף גם גורם ההמלחה לשלילת תכנית הירדן... המלחת הכינרת תלך ו־ תיגבר כל עוד החולה תישאר במצב של היום, כלומר כל עוד לא תשוב להיות אגס המונע ממי הגשמים להגיע למקורות המליחים. נוסף לכך, הרי מקורות מימיה של הכינרת מוגבלים ורחוקים מן הצרכן, בעוד שמי הים, שאין להם טוף, קרובים יותר. מכל מקום, אם גם יופעל המוביל בהצלחה, לפי התכנית, הרי נהיה זקוקים בעתיד הקרוב למים נוספים. ואם כך, כלום לא יפה שנה אחת קודם?

המזחמה התרבותית (המשך)

מצורפת תשובתי לצייר תומריאן. אבקש ללא קיצורים (הכל חשוב).

תשובה להספד המת על החי:

איני יודע אם השיתפות של הצייר תומריאן (אקס אורי ליפשיץ) ועמוס קינן בזיסקוטק הצהוב עזרה לכיסו. אך תחבירו של תומריאן (אקס ליפשיץ) השתפר. התוכן עדיין פרימיטיבי ומגומגם.

אומנם, יחד עם הצייר גיורג' שמשי חולל בארץ את אסכולת „האקספרסיוניזם־המיסטי חרי“, ומכר למימסד הזעיר־בורגני (לקליאני טורה של גלרית גורדון כוונתי) כמה עשרות תבונות.

בתמימותי פיסלתי עבורו ארבעה פסלים,

תומרקין עם סלכדור דאלי (1964)

שמר תומריאן, אז ליפשיץ, הואיל לתתם עליהם.

ולפעמים מוזכר הוא כנשימה אחת עם אמנים אחרים. אך מפה לאמנות רחוקה הדרך. ולפני שיספיד, מוטב שיקרא במל־כים ב' פרק יד, הריני מצטט פסוק ט': „... החוח אשר בלבנון שלה אל הארז אשר בלבנון לאמור: תנה את בתך לבנוי לאשה, ותעבור חיות־השדה אשר בלבנון ותרום את החוח.“

ואם לא די לתומריאן בכך, שיקרא את שיר השירים.

ג. ב., לירשומים המלווים את המכתב, בקושי: „מספיק־בקושי.“

יגאל תומרקין, תל־אביב

טעות דעוים צודקת

תחת הכותרת: „מחפשים מוצא לשיתוף המנהיגים בכנס“ — מ ת שמעון סאמט, סופר הארץ. (הארץ 9.2.63).

נורית רן, תל־אביב

זכות קדימה במדור זה תינתן למכתביהם של קוראים המצרפים את תצלומיהם למכתבים.

בעולם

כדור הארץ

על חומות

ברלין

אם יודע אבא אכן תפילה מהי, בוודאי התפלל בלילות ארוכים: "אלוהים בשמיים, עשה שיפוטך סכסוך בין ארה"ב לברית"מ כדי להפוך את מזימת השלום הכפוי!"

השבוע היה נדמה כי תפילה זו — אם נאמרה ואם לא — נתקיימה.

בדיוק ברגע שממשלת ריצ'ארד ניקסון החלה בגישושים עם ממשלת אלכסיי קוסיו גין, כדי להניח את היסוד לפעולה משותפת לכפית הסדר על ישראל והערבים — התפוצצה פצצה.

בעיר אשר בליבה חומה. לא ירושלים — אלא ברלין.

הקאנצלר גיארג קיוינגר החליט כי השעה כשרה כדי להפגין את השתייכות ברלין המערבית לגרמניה המערבית.

קיוינגר לא שאל איש מן החוץ. בנוסח בן-גוריוני טיפוסי, יצר עובדה מוגמרת. הוא פשוט הודיע כי ממשלתו החליטה לקיים את הבחירות לנשיאות ארצו — עלידי גוף בור חר של כמה מאות צירים — בברלין.

האמריקאים זעמו בשקט, אך נאלצו לתמוך בגלוי בבן-בריתם. ניקסון הודיע שיבקר בברלין. הרוסים רתחו ואיימו בפעולות גמול. העולם שוב התנדנד על עברי פי פחת של משבר. ואם כל זה יתפתח כראוי, יתקלקלו יחסי וושינגטון-מוסקבה במידה שלא תאפשר הידברות על המרחב.

"הנאצי הזה הוא סוכן ישראלי" רטן דיפלומט סובייטי באו"ם — בהתכוונו ל"קיוינגר, שמילא תפקיד חשוב במישור הרייך השלישי.

ארצות-הברית

מי?

מי לא?

מי גילה את אמריקה?
מי לא?

פעם חשבו שהיה זה אחד בשם כריסטופר קולומבוס. אבל זה היה מזמן. בינתיים נמצאו היסטוריונים שהעניקו כבוד זה לתיקונים, לכושים ולצידונים. עתה הודיע החוקר תור היירדאל כי הוא מתכוון להוכיח כי המגלים האמיתיים של אמריקה היו המצרים הקדומים.

המביצע שלו נועד להוכיח כי המצרים יכלו להגיע מאפריקה למכסיקו, כ-4000 שנה לפני הספירה. כמוהם, מתכוון היירדאל להפליג בסירה העשויה מפאפירוס. החוקר הסקנדינבי גבה-הקומה מצביע על הפיראמדות. שנבנו עלידי האינדיאנים במכסיקו ובאמריקה המרכזית, כהוכחה ל"השפעה המצרית. אך הוא מצביע גם על סימנים אחרים. באנדות האינדיאנים מימי קדם נאמר כי מבקרים מסתוריים באו ב"סירות מעבר לים". היו להם זקנים, והם לימדו את בני-הארץ דת חדשה.

אם רוצה משרד-החוץ הישראלי לקדם פני ברית מצרית-מכסיקאית, מוטב שיחפש חוקר שיוכיח כי אמריקה היא תרשיש, אשר אליה שלח שלמה המלך את ספינותיו.

חרות

הזקן

מה יקרה אם תחוקק הכנסת חוק האוסר על נהגראנד לגדל זקנים?

שום דבר לא. הכנסת היא ריבונית, וחוק הוא חוק. אפילו כשהוא פוגע בזכויות האדם.

אבל בארצות-הברית יש חוקה. ולכן, כאשר קיבל נהגראנדובוס דונאלד אוליבר (35) הודעת פטורין, הוא ידע מה לעשות.

בהודעה נאמר שהוא פוטר מפני שגידל זקנים, בניגוד להוראות. אוליבר פנה ל"איגוד המיקצועי, וזה אל בית-הדין לענייני עבודה. טענתו: הודעת-הפטורין נוגדת את החוקון ה-14 של החוקה האמריקאית, האוסר על הממשלה להגביל את חופש-הדיבור ואת חריות האדם, ללא הליך משפטי תקין. חברת-האוטובוסים הנהוגה היא בבעלות ממשלתית.

החלטת בית-הדין: אוליבר, ו-2563 חבריו לעבודה, רשאית לגדל זקנים כאוות נפשם, בהתאם לחוקה.

ה"דיני" וה"מקסי"

"מיני" השמלה —
"מקסי" הסיגריה
באורך 100 מ"מ,
"סופר קינג-סייז"
תערוכת אמריקאית
20 סיגריות 1.50 ל"י
קנה! נסה! ותהנה!

BROADWAY
100

תוצרת דובק - ערבות לטוב!

יאסר עראפאת (שמאל), מנהיג „אל-פתח”
נחמנה בעזרת עבד-אל-נאצר לראש
„משלח פלסטין בגולה” — בעל מאמר
זה שוען כי זוהי הקדמה למו”מ להסדר

מו”מ עם אל-פתח?

על מאמר זה

לפני כמה שבועות הכריז אלוף (מיל.) חיים הרצוג, באסיפה פומבית בחיפה, כי הוא יכול לתאר לעצמו שישראל תנהל בעתיד משאומתן עם „אל-פתח”, להשגת הסדר של שלום בארץ-ישראל.

בראיונו המפורסם ב„ניוזוויק”, אמר לוי אשכול: „אילו רצו אנשי „אל-פתח” לדבר עימנו במישרין, לא היינו אומרים לא.”

העיתון „פיגארו”, שהוא עיתון רציני ומוסמך, הודיע שמשם דיין שלח לא מכבר שליח מיוחד אל יאסר עראפאת, כדי להודיע לו שהוא מוכן להידבר רות עם החבלנים.

על רקע זה, יש חשיבות רבה ביותר למאמר המתפרסם בעמודים אלה, והשוף אור על המחפכה ה”שקטה שחלה החורש, עם עלייתו של מנהיג „אל-פתח”, יאסר עראפאת, לדרגת ראש „האירגון לשיח” רור פלסטין”, אשר פלסטינים רבים רואים בו את „המדינה בדרך” שלהם.

בעל המאמר — שאין לזהותו בשלב זה — הוא אחד האנשים הבולטים ביותר בגדה המערבית, אדם שי מעטים יכולים להשתוות לו בהכנת התהליכים הדינמיים-ערכיים. הדברים נמסרו לי אישית, והריני מעבירם לידיעת הקורא הישראלי.

אורי אבנרי

לפני שבועיים אירע מאורע שלא זכה לתשומת-לב מספקת בישראל, ושהוא תמורוד בדרך מאבקם של הפדאיון. **מנהיג „אל-פתח”, יאסר עראפאת, המכונה אבו-עמר, נבחר כנשיא „האירגון לשיחור פלסטין”.** במקומו של העסקן המתון יחיא המורה. הרכב החד-הפועל של האירגון — שמונה כצינים של אירגוני-הפדאיון, שלושה עסקנים אורחיים — מבטיח שלטון לאל-פתח. זוהי מעין ממשלת-מלחמה.

מאת

אישיות פלסטין

כתור יו”ר האירגון, עראפאת הוא עתה שווה-מעמד למלכים ולינשיאים של מדינות-ערב כמוסדות העולם הערבי, כגון הליגה הערבית, ועידות-הפיסמה, וכו’.

המינוי בא באישורו המוקדם של גמאל עבד-אל-נאצר, שהוא הפטרון של אירגון השיחור הפלסטיני.

נאצר נוחם ב„אל-פתח”

כות נכתב לאחרונה בעולם על עראפאת. אולם הכותבים, שאינם מצויים בעניינים הפנים-ערביים, החטיאו לרוב את המטרה.

עראפאת אינו איש השמאל הקיצוני. מוצאו מן הקצה השני של הכמה — המחנה הלאומני-דתי.

בראשית דרכו, היה זמן-מה חבר האחים המוסלמיים, האירגון האנטי-נאצרי של הימין הקיצוני והדתי, אשר מנהיגיו נתלו במצריים. הוא היה הרבה יותר קרוב לסעודיה. המיש

• לא מכבר נשאל עראפאת עלידי כתב מצרי מדוע הוא לוקח כסף מן המישטר הריאקציוני בסעודיה. הוא ענה: „האם עלי לסרב לקבל כסף מסעודיה, רק מפני שהיא ימנית? אני קונה בכסף זה נשק מסין. איך היית מגדיר פעולה זו — ימנית או שמאלית?”

עראפאת

זאת היא תמונה בלתי רגילה של מנהיג אל-פתח, המכונה אבו-עמר. הוא נראה בה בלי משקפיו הכהים, אותם הוא נוהג להרכיב דרך-קבע, כמינהגם של ראשי-מחתרת הרוצים להסתיר את פניהם. לחיו הימנית נשענת על קנה רובה.

טר השמאלני של אליבטת בדמשק תמך בו, לא בגלל דיעותיו, אלא כדי להפכו למכשיר של סוריה במאבקים בחוף העולם הערבי, נגד עבד-אל-נאצר ונגד חוסיין. ואכן, בעזרת אל-פתח הצליחו הסורים לכפות את מלחמת ששת-הימים על ישראל והעולם הערבי.

עד אותה מלחמה, עשה עבד-אל-נאצר את הכל כדי לבלום את „אל-פתח” בפרט, ואת אירגוני הפדאיון בכלל.

באותם הימים היה ידוע כי קיימת איבה רבה בין מצריים לבין אל-פתח. כדי לבלום את אל-פתח, תמכה מצריים ב„צבא שיחור פלסטין”, הורוע הצבאית של „האירגון לשיחור פלסטין”, אשר בראשו עמד אז אחמד שוקיירי. מצריים תמכה, מאותה סיבה, גם באירגון הפדאיון המתחרה באל-פתח: קאומיון אל-ערב („הלאומנים הערביים”), שהם חלק מן „החזית העממית לשיחור פלסטין”.

כך, מבין שלושת אירגוני הפדאיון העיקריים, מצריים תמכה ב”שניים נגד השלישי. השלישי היה „אל-פתח”.

ברית נאצר-„פתח”

השינוי המהפכני ביחסים בין מצריים ואל-פתח התחיל אחרי מלחמת ששת-הימים. עד המלחמה היו אירגוני-הפדאיון גופים קטנים ושוליים בעולם הערבי. הם לא יכלו להילחם באופן עצמאי, מחוסר אמצעים וכוח-אדם. למעשה לא היו אלא זרועות של אגפי המודיעין של הצבאות הערביים הסדירים. צבא השיחור שירת את המודיעין המצרי, אל-פתח שירת את הצבא הסורי, וכו’.

אולם למחרת המלחמה חל מיסנת היסטורי. הצבאות הערביים, שנשי

בניחוויק גם חזר שוב על נכונותו להכיר בגבולות "בטוחים ומוכרים" של ישראל, לתת לה חופש-שיט בנתיביהמים הבינלאומיים, לפתור את בעיית הפליטים בדרכי-שלום, וכו'.

עראפאת מתכוון למו"מ

הו הצד של עבדאלנאצר. מהו הצד של עראפאת? עראפאת אינו טיפש. הוא אדם פיקח מאוד, אדם מדיני יותר מאשר אדם צבאי. כשהוא הסכים לקבל את המעמד הרם של ראשיהממשלה הגדולה של

עבד=אל=נאצר ועראפאת (באמצע: חמודה)

פלסטיין, הוא יצא סופית מן המחתר. במידה מסויימת הוא הפך חלק מן "המימסר" הערבי — אותו מימסר שנגדו הוא נלחם במשך שנים.

הוא עשה זאת בשותפות עם עבדאלנאצר, אויבו בעבר, בידעו והסב כי פניו של עבדאלנאצר להסדר-שלום.

לכן יש להתעלם, לדעתי, מכמה וכמה הכרזות שלו בימים האחרונים. מובן שעליו להכיר ריו מה שהוא מכריז — שהוא לא יסכים לשום הסדר, שאינו מקבל החלטת מועצת-הביטחון, וכו'.

המילים אינן חשובות. חשובים המעשים. והמעשים מדברים בעד עצמם.

עליירי עצם קבלת התפקיד בתנאים אלה, מקבל עראפאת את העמדה הנאצרית. הוא מכין את עצמו למלא תפקיד של צד במשאומתן להסדר מדיני במיזרח-התיכון.

עבדאלנאצר אומר שמצרים צריכה לדאוג לעניינים של עצמה — סילוק הכיבוש הישראלי מחצי-האי סיני, וכו' — וכי הפלסטינים צריכים לדאוג לעניינים שלהם. אני יודע שהישראלים פירשו זאת כאילו הכנה היא שהוא רוצה להחזיר את ישראל לגבולות ה-4 ביוני. ושאחרי זה ימשיכו הפדאיון להילחם בישראל. אולם פירוש זה אינו הגיוני, לאור המציאות בעולם הערבי.

עבדאלנאצר התכוון לומר כי במשאומתן הגדול עם המעצמות, יהיה הוא אחראי לבעיית הסיכסוך המצרי-ישראלי, ואילו עראפאת וחבריו יהיו אחראים לבעיית הסיכסוך הישראלי-פלסטיני, וינהלו את המשאומתן בשם הפלסטינים. זוהי בהחלט עמדה נכונה.

עבדאלנאצר סבור כי במשאומתן עם המעצמות יושג הסדר מדיני שיכריח את ישראל לחזור לגבולותיה, תוך הסדר בעיותיה. זה לא יהיה שלום חלקי, שיסדיר בעייה אחת או שתיים, וישאיר את שאר הבעיות פתוחות. זה לא מעשי. זה מוכרח להיות שלום כולל, שיסדיר את כל הבעיות בין ישראל והעולם הערבי: קביעת גבולות סופיים ומוכרים, הכרה הדדית בריבונות, מעבר בתעלה ובסיראן, יישוב הפליטים, פירוז איזורים, בעיית רמת הגולן, ירושלים, ועוד ועוד. ברור שהגבולות יהיו גבולות ה-4 ביוני, עם שינויים פה ושם.

להסכם זה אין ערך בלי השתתפות הפדאיון, ולכן צריכים הפדאיון להיות שותפים לו.

עראפאת — ראש-ממשלה בירדן?

שאלת השאלה: מה יהיה המצב בפלסטיין אחרי נסיגת צה"ל? כלומר: מה יהיה מעמדם של עראפאת ואל-פתח?

הרבה ממה שקורה עכשיו, יש לראותו על רקע בעייה זו.

העברת גודי צבא-השיחרור ממצרים לירדן יוצרת עובדות קיימות. כי ברור שבהתמודדות של ממש אין לוחמי-הגדלה של אל-פתח יכולים לעמוד מול הצבא הסדיר של ירדן. ואילו גודי צבא-השיחרור מהרים למעשה צבא סדיר.

אבל אין לקבל כמובן מאליו שמוכרחה לפרוץ התמודדות בין אל-פתח לבין המלך חוסיין. במאירעות האחרונים בירדן, בעקבות מהומות ה-2 בנובמבר, לא התייצב אל-פתח נגד הצבא הירדני. הוא העמיד את עצמו בין הצבא הירדני לבין הפדאיון הפרושים, וכמה מאנשי אל-פתח נהרגו כשהם מסיים להפריד בין הלוחמים.

אל-פתח אינו מעוניין לחולל ברגע זה מהפכה בירדן. מפני שהוא חושש, בצדק, כי זה יתן תירוץ לישראל לרכוש את עבר-הירדן, ולאמריקאים ולאנגלים להתערב באופן צבאי.

על רקע זה מובן ההסדר שהושג בין הפדאיון לבין המלך. הוא מעיד על השלמה הדדית מסויימת.

אני יכול לתאר לעצמי אפשרות שהפלסטינים ישתלטו על ירדן, וכי עראפאת יהיה ראשיהממשלה והשליט בפועל, מבלי שתסולק לחלכה המלוכה של המלך חוסיין. גם זה יכול להיות.

על כל פנים, בממשלה הבאה שתקום בירדן — עראפאת היא שימנה את השרים ה-פלסטיניים.

עם או בלי המלך, "אל-פתח" ושאר הפדאיון יהיו הגורם המכריע בירדן, והמדינה כולה חופכת עתה לפלסטיין, במציאות אם לא בשם.

מכל הבחינות האלה, תהיה זאת טעות חמורה אם תתעלם ישראל מן המעמד החדש של הפדאיון. מה שקרה לפני שבועיים בקאהיר פותח סרק חדש.

הפלסטינים חזרו לכמת ההיסטוריה, והם יישארו עליה.

ברו עליירי צה"ל, לא יכלו עוד להטיל את מרותם על אירגוני הפדאיון — לא מבחינה פסיכולוגית, ולא מבחינה פיסית. הפדאיון הפכו לכוח בפני עצמו.

פעולת כראמה, שהעולם הערבי ראה בה ניצחון צבאי של הפדאיון, הביאה תהליך זה אל השאי. כל המישטרים הערביים נאלצו להכיר באירגוני-הפדאיון כגורם עצמאי ממדרגה ראשונה.

לעבדאלנאצר נסתבר אז כי קרה לו בפלסטיין מה שקרה לו במקומות אחרים: שהוא שב את כספו על הסוס הלא-נכון. כשם שתמך בכוח הלא-נכון באלג'יריה ובתימן, כן תבך באירגון הלא-נכון של הפדאיון. כי לא הקאמיון אל-ערב, ולא צבא השיחרור היה זה הגורם המכריע, אלא אל-פתח.

מה שקרה בקאהיר, לפני שבועיים, מהווה הודאה של עבדאלנאצר בעובדה זו. למעשה הפקיר את ה"קאמיון", והעמיד את צבא-השיחרור תחת פקודת "אל-פתח".

צבא-השיחרור מהווה עתה כמה גורמים סדירים של חיילים על אדמת מצרים. ההחלטה הראשונה של עראפאת, אחרי מינויו, היתה להעביר חיילים אלה לירדן. דבר זה גרם למשבר בין מצרים לבין ירדן, ולנסיגתה הבהולה של ראש ממשלת ירדן לקאהיר. כי תיגבור זה של כוח אל-פתח בירדן עלול להכריע את הכף בירדן עצמה.

צבא-השיחרור אינו מסוגל לנהל מלחמת-גדלה, כמו ותיקי "אלי-פתח", אבל הוא מסוגל בהחלט להשתתף בקרב על השלטון בירדן עצמה.

נאצר מתכוון למשאומתן

מדוע עשה עבדאלנאצר את המעשה הזה? בישראל זה נתפרש כאילו שם קץ לתקופת השלום, וכאילו מתכוון נשיא מצרים לקבוע שמלחמת הפדאיון היא עתה הדרך היחידה לשיחרור השטחים המוחזקים בידי ישראל.

אולם הסיבה האמיתית היא הפוכה מזו. כל המצוי בענייני העולם הערבי יבין זאת בנקל.

אין זה סוד בעולם הערבי כי גמאל עבדאלנאצר זקוק באופן חיוני להסדר עם ישראל. מצב-המלחמה הנוכחי חותר תחת עמדתו במצרים ובעולם הערבי. הוא מחמיר את המצב הכלכלי החמור של מצרים, ומונע ממנה את הכנסות המטבע הור של תעלת-סואץ. נוכחות צה"ל בגדת התעלה מזכירה יום-יום את מסלתו הצבאית ופוגעת ביוקרתו. הוא גם חושש כי המצב עלול להביא להתלקחות מלחמה חדשה, שבה יצטרך לבחור בין מפלה סופית לבין השתעבדות גמורה לצבא הסובייטי.

חזק מזה מאמין הנשיא. שאם יימשך המצב הנוכחי, יש סכנה חמורה שהפדאיון — אנשים כמו עראפאת, למשל — ישתלטו על לב העולם הערבי, ויביאו להתמוטטות הכיס-סרים הקיימים בו.

מכל הסיבות האלה, יש להאמין לנשיא מצריים כשאמר בראיון כי "ניוויזיק" כי "אנחנו זקוקים באופן נואש לשלום". זאת לא מליצה ריקה.

עבדאלנאצר מקוה, כנראה, שהנשיא ניכסון ישתדל באמת לכפות שלום על הפדאיון התיכון, יחד עם הסובייטים. כי גם ושינגטון וגם מוסקבה מאוחדות היום בדבר אחד: שיהיה רצונם לקיים את המישטר של עבדאלנאצר, מפני ששתיהן חוששות מפני מה שצפוי אם יתמוטט.

האינטרסים הסובייטיים במיזרח התיכון קשורים כולם בקיום המישטר הנאצרי. ברית-המעצמות אינה סומכת על הפדאיון, שהם יסוד בלתי-מוגדר.

ארצות-הברית מצידה אינה אוהבת, כמובן, את עבדאלנאצר, אבל גם היא יודעת שאם יפלו, עלולים להשתלט בעולם הערבי יסודות בלתי-אחראיים, שמאלנים, שיגרמו להתפוצצות כללית. (עלול לבוא יום שגם ישראל תבין כי עבדאלנאצר הוא המנהיג הטוב ביותר האפשרי, מבחינתה, במצרים. כל מנהיג שיכוא במקומו, אם יירצח מחר, ינהג בדיוק כמוהו. בכלל, טעות היא לייחס את כל מה שקורה במצרים לאיש עבדאלנאצר.)

לכן מכשיר עבדאלנאצר את הכל כדי שיוכל לבוא אל שולחן המשא-וחמת עם המעצמות הגדולות, כשבירדו הקלפים החזקים ביותר.

אין מו"מ בלי "אל-פתח"

אין מונויו של עראפאת יש להבין על רקע זה. זוהי ברית בין שני הצדדים, וכל צד רוצה להפיק ממנה תועלת.

עבדאלנאצר יודע שאינו יכול לנהל משאומתן, מבלי לקבל אישור וגיבוי מצד הפדאיון.

אילו ניהל משאומתן להסדר מדיני של המיזרח התיכון בלי הפדאיון — היו מצטיינים אותו בכניח בעניין פלסטיין. במצבו הנוכחי, אין הוא יכול לעמוד במבחן כזה.

לכן נוחת קאהיר עכשיו בדיוק כמו האנוי במלחמת ויאטנאם. האנוי אומרת: אין טעם במשאומתן בלי הוויאט-קונג, כי הוויאט-קונג לא יקבלו את התנאים שנסכים עליהם בלי השתתפותם. קאהיר אומרת: אין טעם למשאומתן בלי השתתפות הפדאיון, כי אחרת לא יקבלו הפדאיון את ההסכם שנשיג.

לכן נתן עבדאלנאצר ל"אל-פתח" מעמד בינלאומי, והעלה את

אירגוני החבלה

לנוחיות הקורא: אירגוני-החבלה העיקריים הם שלושה —

(א) "אל-פתח", אשר זרועו הצבאית קרויה "אל-עציפה" (הסערה), "אל-פתח" מירוש, "הכיבוש", והשם מהווה גם את ראשי-התיבות של המילים "תנועת שיחרור פלסטיין".

(ב) "האירגון לשיחרור פלסטיין", אשר זרועו הצבאית היא "הצבא ל-שיחרור פלסטיין". האירגון מוכר על-ידי הליגה הערבית כנציגה הבלעדי של פלסטיין.

(ג) "החזית העממית לשיחרור פלסטיין", שהיא קואליציה של איראנים שונים, ובניהם "קאמיון אל-ערב" (האלאומנים הערביים). לפי הידיעות האחרונות עומדת החזית בפני פילוג, כשפלו שמאלני-מארכסיסטי, בהנהגת מאעין האוטמה, ייפרד מן הרוב הימני, בהנהגת ג'ורג' חבש.

עראפאת לדרגת ראש-מדינה ערבי. עראפאת ישתתף עתה בכל משא-וחמתן שיהיה, בתור ראש ממשלה פלסטיני בגולה.

מובן מאליו שעבדאלנאצר מקוה כי מעמד חדש זה יכריח את עראפאת לסגל לעצמו עמדה מתונה ומציאותית יותר. כלומר: ללכת בדרכו של עבדאלנאצר ולהכיר בסדרה של ישראל.

(בנאומיו האחרונים, וגם בנאומו בפני ועידת הפדאיון, שבה נתמנה עראפאת לכהונה, חזר עבדאלנאצר על כך שמצרים הכירה מזמן בישראל, וניהלה עימה לא פעם משאומתן. למשל בהצעת שביתת-הנשק המעורבת שפורקה על-ידי ישראל ערב מיבצע-סיני. כדאינו

במדינה

העם

לא

זוללי-שטחים

מישאל שנערך בין תלמידי האוניברסיטה העברית בירושלים סיפק השבוע מוזון רב למחשבה על הבעיות הבערות של המדינה. על השאלות הרגילות התקבלו גם הפעם התשובות הרגילות: 50% תמכו במשה דיין כראש-הממשלה, לעומת 18% שתמכו ב-יגאל אלון, 16% בלוי אשכול, 13% ב-מנחם בגין ו-9% באבא אבן. במישאל זה השתתפו 5448 סטודנטים, שהם כמחצית הלומדים באוניברסיטה, ו-תשובותיהם מיינו באורח מדעי באמצעות המחשב של האוניברסיטה. על כן היה עניין מיוחד דווקא בחלוקת-המישנה של השאלות. על עתיד השטחים, למשל, סברו 66% שיש לשמור על המצב הקיים, עד למשא ומתן לשלום. רק 3% תמכו בהחזרה לאלתר וללא-תנאי של כל השטחים. מספר הדורשים סיפוח מיידי הסתכם ב-14%, לעומת 10% הדוגלים בפרדאציה ישראל-פלסטיין.

מדינה שמרנית. התוצאות הראו, כי אילו נערכו הבחירות כיום היה המערך מעיי-מפ"ם מקבל 47%, חזית גח"ל-ע 20%, המפלגות הדתיות 8%, אחוזים אלה היו משתנים לכאן או לכאן, אילו הוצעו צירופים אחרים לבוחרים. תוצאה אחת שלא השתנתה, בכל הצירופים: 3% להעולם הזהיכוח חדש, לעומת 2% למרכז החופשי.

כיצד מתיישרות הדעות על עתיד השטחים עם ההשתייכות המפלגתית? הסתבר שלא כל תומכי הנצח והלאומנים הם זוללי-שטחים. הסיפוחיסטים המובהקים ביותר הם הבוחרים הדתיים. מבין אלה שהצביעו בעד מנחם בגין לראשות הממשלה — רק 33% דוגלים בסיפוח. השאר מעדיפים את המצב הקיים. אפילו בין מצביעי המרכז החופשי יש מיעוט בלבד הדוגל ב-סיפוח: 20% בסך הכל.

בקצה השני, הסתבר כי מבין בוחריו העולם הזהיכוח חדש 31% הם בעד פרי-ראציה, ו-46% בעד שמירת המצב הקיים. היתה זו, בסך הכל, הוכחה נוספת של העובדה היסודית בחיים המדיניים בארץ: האזרח הישראלי הוא אחד השמרניים ביותר

בגין מביט בקהל, דיין מביט בבגין

לקום? צריכים לקום?

כשפרץ המשבר, היה רוב גח"ל, גם ב-סינדה בכנסת, למען פרישה מן הממשלה. אך אין ספק כי מנחם בגין פסל רעיון זה. אולם בפיקחות הפוליטית האופיינית, שתק, הוא נתן לגל לגאות — כדי להשכיכו ב-רגע הנכון.

בישיבה עצמה ביצע כמה תרגילים משע-שעים. למשל: באמצע ההיכוח נמאס לרוב הנוכחים המלל האינסופי. יצחק זיו-אב ה-ליברלי הציע לשים קץ להיכוח ולעבור ל-הצבעה. נערכה הצבעה, והרוב קיבל את ההצעה, בשמחה.

אולם מנחם בגין לא היה מעוניין בסיום כזה. השעה לא היתה כשרה עדיין להכרעה שהוא רצה בה. לכן הכריז, פשוט, כי היתה זאת הצבעה „נסיונית“. הוא נאם נאום קצר, ובו תבע להמשיך בוויכוח — ואז נערכה הצבעה שנייה, שלפניה שאל בגין: „נראה עכשיו מי בעד, ומי נגד?“

וכמובן: הרוב הגדול, שלפני כן החליט לשים קץ להיכוח, הצביע עתה בעד המש-כתו, עד הסוף המר.

הסוף היה מובן מאליו. בגין גילה את דעתו שלטובת המדינה אסור לפרוש — ורוב עצום קיבל את דעתו.

דיין: ראש הממשלה. העובדה השנייה

נגעה למשה דיין. רבים ראו בבקשתו להופיע בישיבת גח"ל רק תחבולה דיינית טיפוסית לחטיפת פוסר-מה. תחבולה שהצלחה, כמובן.

אך היתה לעניין משמעות הרבה יותר עמוקה. לדיין היה עניין חיוני בהישארות גח"ל בממשלה — כי גח"ל הפכה זה מכבר לחלי-עזר של דיין, כמו שמס"ם היא חלי-עזר של אשכול-ספיר-אבן. נדמה כי זהו, כיום, התפקיד האמיתי העיקרי של גח"ל. כך הכריז דיין, למעשה, על מעמדו כראש הימין במדינה — מנהיגם העליון של גח"ל, הדתיים והליברלים-העצמאיים, יחד עם יוצאי רפ"י ומזדנביו במע"י.

אנשי גח"ל מכירים בהנהגתו. כאשר נכנס לאולם, עבר רחש בין השורות: „לקום? צריכים לקום?“

עד כה קמו באסיפות גח"ל רק לכבוד איש אחד: מנחם בגין. כיום מופיע דיין לא רק כבן-בריתו של בגין, הוא הפך גם מועד-מד לכתר הריבון מעליו, ואולי לירושתו. **מופ"ם: העריקה הגדולה.** יש עוד צד לפרשה, שמעטים הקדישו לה תשומת-לב.

לא רק הדתיים הפצירו בגח"ל להישאר בממשלה. גם מנהיג מפ"ם, יעקוב חזן, פנה מעל דוכן הכנסת אל גח"ל, תבע מהם להי-שאר בממשלה. ואילו משה קול, מנהיג הל"ע, שיגר אל בגין קריאה מיוחדת ונרג-שת לאותה מטרה.

כל זה בשם הליכוד הלאומי. אך ברור כי כל הרוצה לנהל משאומתן לשלום, על בסיס החזרת שטחים מוחזקים, (המשך בעמוד 15)

כי גח"ל חדלה מוזהר מלהיות אופוזיציה — ואם תחזור רשמית למעמד זה, לא תדע מה לעשות.

אולם היו לפרשה כמה צדדים מאלפים, ואף חשובים, שנעלמו מן העין במטר ה-הערות הצניניות.

בגין: השדים היחיד. העובדה ה-ראשונה, הבולטת בפרשה, היא שגח"ל, על שני אגפיה, עדיין כפופה כל-כולה לאדם אחד: מנחם בגין.

בישיבה המשותפת של שני המרכזים, נהגו עשרות הצירים — אנשי-חרות וליבר-לים כאחד — כמו חיה מאולפת, המחכה לכל תנועת-יד של המאלף.

בעולם. הוא כימעט תמיד מעדיף את המצב הקיים.

מפלגות

הפורשים

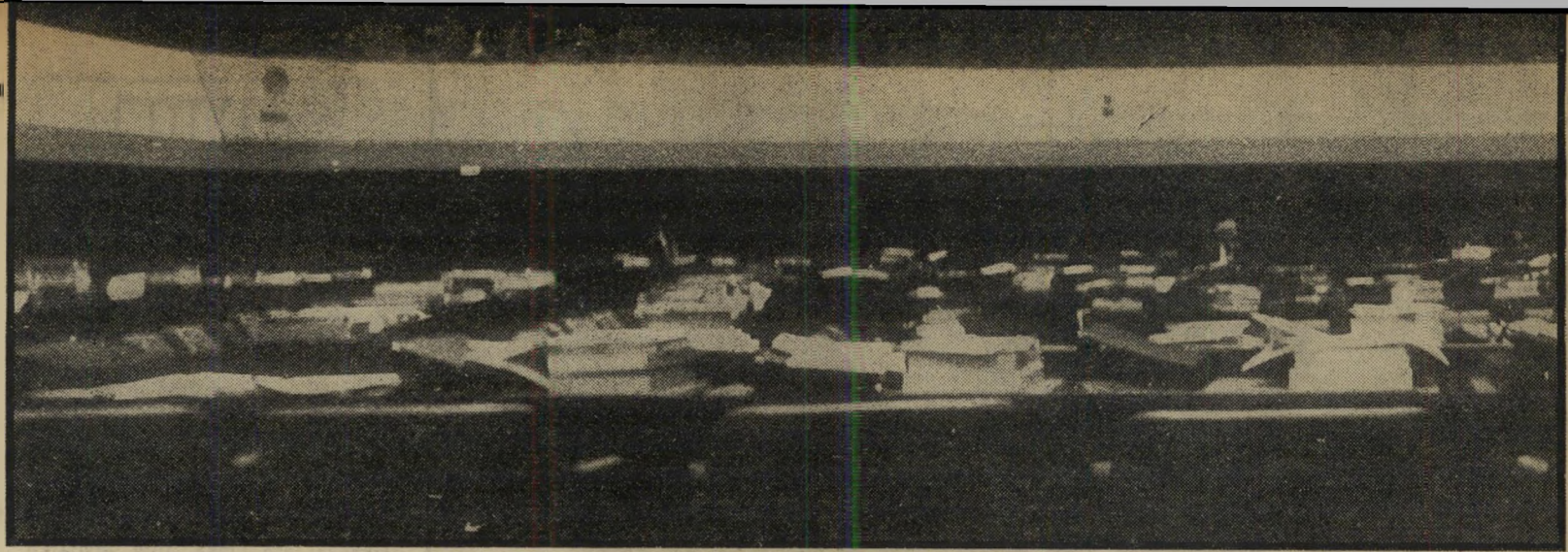
לא פרוש

הסכרה בכוס מים של הליכוד הלאומי נסתיימה כמו שהתחילה. בעיני הציבור, היתה זאת קומדיה. הכל ידעו כי גח"ל לא תפרוש. „בבולדוזר לא יוצאו אותם!“ אמר נהג-מונית, שהתרחק עם אחד הגוססים שלו.

דיין מנמם, בגין מפקח, ספיר מקשיב

מי בעד? מי נגד?

תמונת אולם המליאה, שעה קלה אחרי התקריט: באולם הריק לגארי נראה לורנץ. בין הניירות הנמושים על השולחנות

תקריט באולם ריק

אלמוגי שינויים פרסונליים ושינויים איר-גונים מרחיקי-לכת, וזה חוץ פרק זמן של שלושה חודשים בלבד. יוצא מכאן אחת משתיים: או שפעולותיו של השר הקודם, שיהיה זה, או שהחלפתו של השר החדש, אלמוגי להכניס שינויים מעיד על מנחים יסודיים בגישתו לענייני משרדו.

מה קרה במשרד העבודה? הוחלף המנכ"ל. נתמנה מישנה חדש למנכ"ל, אחד מעסי-קני רפ"י לשעבר בתל-אביב, ראובן גרובי-גר (גבע), שמעולם לא נמנה על הצחת הבכיר של משרד העבודה.

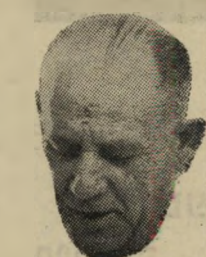
מנה, כמובן, מנהל-לישכה חדש. למינהלת שירות-התעסוקה נתמנה לאח-רונה עובד המשרד בשם ישראל כרמי. מי נזי זה טעון הסבר. מצבו של השר במס-לגנו מוזכר את הסיפור על איתו מוסלמי שהתנצר בלילה. המוסלמים טענו שהתנצר, והנוצרים לא הכירו בכך, וסירבו לקבלו לקהלם. הוא הדיו לגבי השר אלמוגי. מצד אחד מושמץ השר אלמוגי על-ידי אנשי חבר-הכנסת שמעון פרס, ומצד שני אין צמרת מסא"י מוכנה לתת בו אמון מלא. לכן עליו לחפש לעצמו בני-ברית. אחד מבני-הברית הוא מר שרגא נצר, איש הגוש ב-תל-אביב. על השר אלמוגי לשלם לשרגא נצר, ומינויו של ישראל כרמי הוא בגדר השלום זה.

דוגמה אחרת: קיים במשרד העבודה אדם בשם פרץ הרבורגר, בתפקיד מנהל אגף הנוער והחניון המיקצועי. השר החליט משום מה להיפטר ממנו. אין זה חשוב אם האיש טוב או רע, אבל לפטר סתם אי-אפשר. מה עשה השר? הוא מינה בתורו בשם דן רם — מהגוס שניהל מיפעל של קיבוץ — לתפקיד יוצא האיש של השר לענייני נוער וחינוך מיקצועי. כך למעשה נטל מהרבורגר את סמכויותיו והפך אותו למעין מובטל סמוי.

אני שומע שבאשימים עכשיו את חברי-לשעבר למסלגת-לשעבר של השר אלמוגי, ששר-הביטחון משה דיין, באותן שיתות במשרד-הביטחון. השר דיין — כך כתוב בעיתון — דחה זאת בתנועה בשלב שתנועת אולי בכלל אהנו נמצאים בשלב שתנועת החילוול באה במקום תנועת-העבודה.

מכיוון שעמדו לרשותו 10 דקות בלב-בד, לא יכולנו להשמיע את כל החומר שאספנו. את החלק השני של נאומנו הקדשנו לנושא שערורייתי: הניכונים מ-שכרם של הפועלים מהשטחים תמוז-קים, העובדים בישראל.

קבענו כי משכרו של כל פועל כזה מנכים 4.20 ל"י ליום — ובתוך זה "דמי אירגון" המגיעים בסך-הכל ל-50 מיליון ל"י לשנה. את הסכום הזה מע-בירה הממשלה להסתדרות — ללא שום תמורה, לשימוש הבוסים המפלגתיים. השר אלמוגי חשבו לדברים בועם גובר, שמצא לו ביטוי קולני. אך כש-נתבקש להגיב עליהם בדבריה-סיכום שלו, השיב: "זה מתחת לכבודי!"

עוגת הקרם של אלמוגי

כמו כל דיוני-התקציב השנה, הפך גם הדיון על תקציב משרד-העבודה לסימ-פוזיון חסרת-כלית על עניינים מופשטים, כשאינו אינו מעלה על דעתו לתקוף את שר-העבודה, יוסף אלמוגי.

הנאום האופוזיציוני היחידי בוויכוח זה היה של סיעתנו. פתחנו בהתקפה ישירה:

אורי אבנרי: כבוד היושב-ראש, כני-סת נכבדה — חמישה חברי-כנסת נכבדים. ה"ז"ר דבורה נצר: מה מצב היו-שב-ראש?

אורי אבנרי: אמדתי כבר — כבוד היושב-ראש. **שר העבודה אלמוגי:** ושר אחד לפחות.

אורי אבנרי: אני מוסיף למיין של החמישה גם את שר-העבודה. השר פינחס ספיר, בכהנו כשר-האוצר, התריע מפני אכסלה סמויה הקיימת במג-גון הממשלה. עמיתו של השר ספיר, השר שרף, חוזר כיום על אותה טענה. הנעשה עתה במשרד-העבודה נותן לנו המחשה על הדרך בה נעשה הדבר.

כל שר חוש מביא איתו למשרד "קלי-קה" משלו. הדוחק את רגלי הצמרת ה-קודמת, מבלי להיפטר מצמרת זו. כך נוצ-רים רבדים על גבי רבדים, כמו עוגה של קרם, כשכל סקיד ותק ובכיר הוא זכר לשר מימים עברו.

שר-העבודה אלמוגי: השאלה היא אם הקרם הוא טוב.

אבנרי: הקרם אינו משתפר עם הזמן. עם כניסתו למשרד-העבודה ביצע השר

אם אתה אחד מאותם קוראים מושבעים הקוראים את כל העיתונים במדינה, נתגלה לך השבוע פרשה של ראשון במהדורה ישראלית. שלושה עיתונים חשובים דיווחו על אותו מאורע — וכל אחד בנוסח שונה לחלוטין:

● **הארץ** סיפר לקוראיו, במסגרת מובלסת, כי כאשר קם שר המיסחר והתעשייה לענות לשאלות, נותרו רק שני חברי-כנסת באולם: ח"כ שלמה לורנץ מאג"י ו-**אברהם טיאר** ממ"ח. תוך תיאום הפגנתי קמו גם הם ועזבו את מושביהם. השר חמשיך לדבר בפני אולם ריק לגמרי. ח"כ לורנץ העיר ליו"ר הישיבה, משה סרדינס, כי למען כבוד הכנסת כדאי לנעול את הישיבה.

● **ידיעות אחרונות** סיפר לקוראיו כי בשעת מתן תשובותיו של השר שרף נשאר אולם המליאה ריק לחלוטין. כשאחיו הנוכחים, ח"כ ישראל גרם מאג"י, עמד לעזוב את האולם, הוא פנה לסגן יו"ר הכנסת, ח"כ משה סרדינס, "למען כבודה של הכנסת, תואיל לנעול את הישיבה".

● **מעריב** סיפר לקוראיו גם הוא במסגרת מיוחדת, כי בשעה שקם השר שרף למסור את התשובות, נותרו באולם רק שלושה חברי-כנסת, שלושתם מסיעות האופוזיציה: **שלמה לורנץ, אברהם טיאר ואורי אבנרי**. טיאר הציע ללורנץ ולאבנרי לנעול את האולם, כדי למחות על העדר חברי-הכנסת. שלושתם יצאו. השר רצה להפסיק בקריאת התשובות, אך היו"ר תבע ממנו להמשיך.

אם כן, מה נכון? האמת היא זו שנכתבה במעריב, פחות או יותר. נותרו באולם שלושה ח"כים — לורנץ, טיאר ואני. באותו רגע היתה לאמנון זכרונ, יושב בתא היועצים הפרלמנטריים, הברקה: הוא קרא לי, והציע שאקרא גם לשני הנוותרים לצאת. קראתי לטיאר לצאת, וטיאר קרא ללורנץ. שלושתנו קמנו ועמדנו ליד פתח האולם, ומשם דרשנו בקריאות אה נעילת הישיבה.

התיאור המוסמך ביותר רשום, כמובן, בפרוטוקול הסטנוגרפי של הישיבה ("ישיבה שעה-עמודים 131 ו-132") כלהלן:

שלמה לורנץ: לתשומת לב השר, אין אף חברי-כנסת. אני חושב שאין זה לכבודה של הכנסת שכבוד השר משיב בשעה שאין חברי-כנסת.

אורי אבנרי: אני מציע לנעול את הישיבה. זהו עלבון לכנסת לקיים ישיבה בצורה כזאת.

היו"ר משה סרדינס: חברי-הכנסת אבנרי, או שתשב או שתצא! **שלמה לורנץ:** אני חושב שלכבוד הכנסת הוא לנעול את הישיבה.

אורי אבנרי: אני לא חושב שלכבוד הכנסת ולכבוד היושב-ראש לקיים ישיבה כאשר נמצאים פה שלושה חברי-כנסת!

השר המשיך בקריאת התשובות לשאלות שלי. אותה שעה לקחתי מצלמה וביילמתי. בינתיים לחץ היו"ר על הפעמון המזעיק חברי-כנסת להצבעה, וכתוצאה מכך חזרו לאולם שלושה-ארבעה ח"כים מן המינון. הנצחתי תמונה זו.

זלמן ארן: מדוע יש פה הרעה בתנאי-עבודה? אין הורדה בשכר, אלא שבמקום שתי שעות-עבודה בניהול (נדרש המנהל מאחידוד לעבוד) שתי-שעות-עבודה בהוראה.

אורי אבנרי: בדיוק. המנהל באחידוד טוען ששכרו לא נשתנה, אבל שילקם כל עבודתו עבר מתפקיד של מנהל לתפקיד של מורה. זוהי הרעה.

זלמן ארן: ממתי הוראה זו הורדה ממתי הוראה זה דבר שמביא להורדה?

אורי אבנרי: כבוד השר, אני שמח לקריאת-הביניים הזאת. כאן המוקד הפסי-כולוגי של השביתה. יש בטענתך הניון מופשט. אבל אין בה הניון אנושי? למה? כאשר מורה עובר לתפקיד של מנהל, זוהי עלייה בסולם. נכון? ממילא אכן גם ההיפך: כשעוברים מתפקיד של מנהל ל-תפקיד של מורה, זאת ירידה. כל אדם מבין זאת. לא חשוב מה אומר ההניון המופשט, הפקידותי או המשרדי. בשביל האדם הנוגע בדבר, זוהי ירידה.

הייתי רוצה כאן לומר משהו הנוגע לכל השרים, המתחבטים מדי פעם בבטיות של שבתות. שום אדם אינו יוצא לשבתות לשם תענוג, כשם ששום אדם אינו יוצא למלחמה לשם תענוג. כשאנשים עושים צעד זה, צעד כל-כך קשה — הייתי רוצה שכל שר וכל פקיד יכשיר את ליבו להבנת

השביתות

של ארן

עם פרוץ שביתות המורים, הגישה סיעתנו הצעה דחופה לסדרה-היום. מכיוון שגם סיעות קואליציוניות הגישו הצעות כאלה, זכינו והנשיאות הכירה והבענו תמיכה ללא-סייג בנואמנו חזרנו והבענו תמיכה ללא-סייג בפרורמה, אך האשמונו את משרד-החינוך בכך שחסרה לו הגמישות הדרושה לביצוע מהפכה זו. תמכנו בדרישת המורים החיכר-ניים להעניק למורי חטיבת-הביניים שכר של מורים תיכוניים. תבענו גם יחס של הבנה למנהל מאחידוד. כאן התפתח דו-שיח, בו השמענו מעין "אני מאמין" סוציאלי:

אורי אבנרי: ... השכל הפשוט מדי-יב לנוהג כאן בגמישות. מה גם שיש הצדקה מסוימת לטענה שהיתה כאן הרעת בתנאי-העבודה. אין חולק על כך שהרעה בתנאי-העבודה מצדיקה שביתה. אגב, זה חל גם על הרבה סיטוכי-עבודה אחרים, כמו בנמלים.

הרקע הנפשי של השביתות.

מרדכי פורקיס: אתה כבר יכול להיכנס לוועדה המרכזת (של ההסתדרות).

אורי אבנרי: אני מתכוון להיכנס לשם.

אני אומר שכל שביתה צודקת. בוודאי שלא. אני אומר שכל ציבור, כשהוא יוצא לשבתות, משוכנע שהוא צודק. לכן יש להכשיר את הלב ולהבין את המניעים שלו. מי שאינו מוכן להבין את המניעים של הצד השני, גוזר על עצמו לעמוד בפני שורה אין-סופית של שביתות. זה לא נוגע רק לשביתות, אלא לכל הסיטוכים ב"בני-אדם, לכל מלחמה.

השר השיב באריכות לדברים אלה, ובין השאר טען כי השביתות הם "המימסדה", וכי דווקא משרד-החינוך הוא הגורם ה-מהפכני בשטח זה. ההיקף: מכיוון שסיעתנו היא הלוחמת במימסדה, עלינו לתמוך ב-משרד-החינוך.

אין לנו אימון בסופר-מארקס של מפלגת העבודה... זהו ויכוח פרובינציאלי... סגן-שר בלי חיק למרכז החופשי..."

"אין ביניכם הבדל!"

ארצות-הברית — על מי נשליך את יהבנו?
על מאלאווי? על רואנדה אורונדי?

פלסטין השלימה וא"י השלימה

אצף לזה אוהרה שנייה: גם במרחב עצמו ישנה התפתחות הרת-אסון.
כשאמריקה בבית זה לראשונה, לפני למעלה משנה, כי אירוגי-החבלה הפלסטיניים עומדים ליהפך למעצמה מיספר אחד בתוך העולם הערבי, צחקו מקיר אל קיר.
עתה נכנע נשיא מצרים, בשבוע שעבר, בפני נ"מנהיג, "אדיפתה", תוספין עומד מולו הסרי-אונים, ואפילו מר לוי אשכול מוכן להכיר בו כצד למשאומתו, (דבר שיש לו, אולי, השלכה משפטית לגבי מעמד שבויי מלחמה).
מבחינה צבאית עומד צה"ל במשימה, בהצלחה שאין לה

כי ממשלת-ישראל לא תותר בשום אופן על סיפוח שטחים נרחבים.

בראיונו עם השבועון דר שפיגל בחודש שעבר, הגדיר השר אבא אבן בפירוש את השטחים האלה, כלהלן: כל רמת הגולן, כל רצועת עזה, "עמדות מסוימות בגדה המערבית" (כלומר כל עמק-הירדן וחוף ים-המלח), וכמובן ירושלים.

השר אבן מסר לשבועון טיפוס את תוכניתו המפורטת... סגן ראש הממשלה אבן: לא מסרתי אורי אכנרי: ובכן: תוכניתו של השר אבן נמסרה בדרך מסתורית לשבועון טיפוס.

היא כוללת סיפוח כל השטחים האלה, נוסף על כל צפון סיני עם אל-עריש, כל חוף ים-סוף ושאם-א-שייך. ראש הממשלה והשר אבן הגדירו את עצמם כתומכי תוכנית אבן, וגם השר דין רוצה להכניס בה רק שינויים קלים, לגבי תיחום שיטתי הסיפוח בשומרון.

אין זאת תוכנית שלום, כי אם תוכנית מלחמה. בעלי התוכנית יודעים — שהרי אינם כסילים! — שאין אדם אחד בכל העולם הערבי, בין כולל בעם הפלסטיני, המסוגל לעשות שלום על סמך תוכנית כזאת, או אף לפתוח במשא"י ומתן על תוכנית כזאת.

הכרזתו של מר אשכול, שהוא מוכן לסוס לקהיר, (בעיקבות קודמו שגם הוא לא טס לקהיר) ושהוא מוכן לנהל משאומתן עם יאסר עראפאת — הן אחיות-עניינים. הן אינן אחיות את עיני הערבים, הן אינן אחיות את עיני ירדנים בעולם. הן אחיות רק את עיני השר בגין והסידיו מאתמול, בעלי הצעת איהאמון.

מכיוון שאין שום אפשרות ששום ערבי יקבל את תוכנית אבן, ומכיוון שברור כי ישראל לא תיסוג משום שטח ללא שלום, הרי התוצאה אה של תוכנית אבן היא בדיוק כתוצאה תוכנית בגין: הישארות-נצח בשטחים, מדחי מתנצח בינינו לבין העולם הערבי.

מבחינה זו בדדאי אין שום סיבה לפירוק ממשלת הליכוד הלאומי. להיפך, הייתי מציע לצרף אליה גם את המרכז החופשי, על כל ארבעת חבריו, פזורי גה"ל, שגם להם מגיע לפחות סגן-שר אחד בלי חיק. זה בדדאי יתרום להרגעת הרוחות, ומי כראש-הממשלה אמן על הרגעת רוחות וחלוקת פירוים מהשילוח הגדול?

שלום רצוי — או שלום כפוי!

אולם, כבוד היושבר-ראש, תוכניות אלה מתגבבות בחלל ריק. בעליהן חיים מחוץ למסגרת הזמן והמרחב. אשלייה גדולה היא לחשוב כי העולם יעמוד מנגד מול התפתחות המובילה בדדאות גמורה למלחמה חדשה במר-חב, ולאפשרות של עימות גרעיני בין שתי מעצמות-העל. מי שאינו פועל למען שלום רצוי, מי שאינו מוכן לשלום מצוי — סולל את הדרך בפני שלום כפוי.

שומעים אנחנו מליצות מצלצלות ברוח "לא ניתנו", "רק על גופנו יקום הדבר!", וכיצא באלה. אך גיבורי המליצות אינם מסבירים לנו איך נילחם במלחמה הבאה — זו שהם מבטיחים לנו — בלי הפאנטומים של ארצות-הברית, ואיך נקיים את הייצור המלחמתי שלנו בלי הכספים הזורמים אלינו בעזרת מסי-ההכנסה האמריקאי. אלה הם דיבורים בעלמא.

אנו מזהירים את הבית בפני חומרת התכונה האמריקאית — סובייטית להסדר כפוי, חומרה שעמדת עליה בשיחות עם בעלי יוזמה זו בחשינוטון לא מכבר.

אנו עלולים לעמוד בפני תהליך של דהי-גלוציה של ארצות-הברית, של אובר-השיר תף האחרון שנותר לנו בעולם. אם נאכזר את

להלן נאומו של ח"כ אורי אבנרי בוויכוח על הצעת איהאמון בממשלה בעיקבות הראיון של ראש-הממשלה לוי אשכול לשבועון "ניוזוויק".

כבוד היושבר-ראש, כנסת נכבדה, נצביע איהאמון בממשלה, כי בכל הצבעה אחרת היינו עושים שקר בנפשנו.

אין לנו אימון בממשלה זו. אין לנו אימון אף באחד מהפגלים המהווים ממשלה זו. אין לנו אימון בשר בגין, אין לנו אימון בשר ברזילי, אין לנו אימון בכל הסופר-מארקס של מפלגת-העבודה — מאשכול עד דין ומאלון עד אבן.

תוכנית בגין: התאבדות לאומית

כבוד היושבר-ראש, אין לנו שום עניין להכניס את ראשינו למיטה החולה של הליכוד הלאומי.

אין אנו צד במריבות המשפחתיות בין פורשי-הידות לבין חסידי בגין, או בין גה"ל לבין שאר בני משפחת הליכוד הלאומי. הליכוד הפרובינציאלי הזה על כתבה עיתונאית בדדאי אינו גוגע לנו. אותנו מעניין רק הצד המדיני של הליכוד, ומבחינה מדינית אין הבדל בין הצדדים.

אנו מוענים שמבחינה מדינית מעשית אין שום הבדל של ממש בין תוכנית השר בגין, שאנשי המרכז החופשי שותפים לה, לבין תוכנית אבן אשר מסכיבה מזוכרים, פחות או יותר, כל שאר שירי הממשלה.

השר בגין מציע בגלוי לספח לישראל את כל השטחים

ראיון אשכול ב"ניוזוויק"

המוחקקים. תוכנית זו מובילה לקץ הדמוקרטיה בישראל; להפיכת מדינתנו לרודייה יהודית, בעלת מיעוט ערבי עצום ועויין, שיהפוך במהרה לרוב בה; למלחמת-נצח בין ישראל וכל העולם הערבי, עד כדי התאבדות אטומית הדדית.

תוכנית זו אינה מצטיינת בראיית הנזק, אך לפחות היא מצטיינת ביושר ובגלולילב.

תוכנית אבן: תוכנית מלחמה

תוכניות אשכול, אבן ודין מתיימרות להיות שונות. הן מתיימרות להיות תוכניות שלום, תוך חזרת "הרבה, הרבה שטחים". על כך חזרו האדונים אשכול, דין, אבן, ואבן עד בוש, ואין כל חידוש — כל חידוש שהוא! — בדברים שאמרו עליי ראש-הממשלה באותו ראיון בש-בועון ניוזוויק.

יחד עם זאת, הבהירו כל הדוברים האלה

תוכנית אבן ב"טיים"

תקדים. אולם ראשי צה"ל, האמונים על מחשבה צלולה, ושלעולם אינם מזלזלים באויב, מכריזים בפה מלא כי אין פיתרון צבאי. הסכנה האמיתית של אירוגי-החבלה אינה ביטחונית בסחך קצר.

הסכנה היא כגריפת העולם הערבי כולו לי-עמדות הקיצוניות ביותר של פלסטין השלימה — בשעה שישראל נגרפת למערכות ארץ-ישראל השלימה.

בשם אלוהים — לכו!

מול כל הסכנות האלה עומדת ממשלת הליכוד-הלאומי, יחד עם האופוזיציה של הליכוד-הלאומי, אובות-עצות וחסי-רתאוים. היא מתעלמת מן הבעיות ומן הסכנות, ומש-תעשעת לה בגיבוב תוכניות-סרק, הצהרות-סרק והצבעות-סרק.

בוהאחרונה מתמוטטות עמדותיה המוצהרות: היא כבר ויתרה על עיקרון המשאומתן הישיר; היא מוכנה להעניק גבורה רשמית באל-פתח; היא מוכנה לפרסם מפה של הכרזה ככר פירסמה אותה. הכל מתמוטט מפני שהיה בנוי מלכתחילה על בלימה.

לממשלה זו אין בפינו אלא פסוקו של אוליבר קרומהל, עליו נחזור שוב ושוב:

"You sat here too long for any good you have been doing. In the name of God—Go!"
"זמן רב מדי ישבתם כאן, בהשוואה לכל תועלת שהבאתם. בשם אלוהים — לכו!"

- לשר המשפטים: האם נכון "שפרק" לים המרינה דרש להפסיק את עבודתו של מר רענן אמיר כיועץ כלכלי ליד התע-שיה האווירית, עוד לפני שניתן פסק-דין בי-משפטו (משפט מנהלי בנק פויכטנצנר)? האם יש תקדים לדרישה כזאת?
- ראשי מע"י כי בצמרת משרד-הבטחון דוחקים אנשי רפ"י את אנשי מפא"י לשעבר?
- לשר הממונה על ההסברה: האם נכון כי רשות השירות אסרה על עריכת-ראיונות עם חיים לסקוב, ח"כ אורי אבנרי ויצחק בן-אהרן? אם כן, מדוע?

- כי שלחת שליח סודי ליאסר עראפאת, מהגן אל-פתח, כדי לברר את נכונותו לפתוח במשאומתן עם ישראל?
- לשר האוצר: כמה אזרחים לא קיבלו עדיין את תעודות מלווה-ההקליטה וי-חסכון-חובה לשנים קודמות, ומה נעשה כדי לאתרום?
- לשר הכסחון: האם סימח ועדת-החקירה את חקירת נסיבות הריגת ה"אשה ברפיה", ואת פציעתן של תשע חברותיה? מה היו המסקנות?
- לשר הבטחון: האם ערכו בעבר מפל-גות כלשהן פעולות בקרב הצבא? אם כן — אילו מפלגות, ואילו פעולות?
- לשר הבריאות: האם נכון כי הל-במחלות-החמין בישראלג-נידול ניכר פעולות נוקט המשרד למנוע זאת?
- לשר הכסחון: האם נכונה טענת-

צנזורה בטלביזיה

- השבוע הגשנו את ההצעות הרחופות הכאות לסדר-היום: ביטול ראיון הטלביזיה עם מר חיים לסקוב, והטלת צנזורה פולי-טית על שרתי הטלביזיה.
- החלטתה שלא לשלם לחיילים בשרות-סדיר, ששרותם הוארך בשישה חודשים, את התגמול החדרשי (190 ל"ל).

אל-פתח, מחלות מין

ותיבות דואר

- בין השאר הגשנו השבוע את השאיל-תות הבאות:
- לשר הדואר: האם נכון הוא שהדואר אינו מביא לנמענים מכתבים גדולים, וחזין להם מראש הדעות שאלה אינם נכנסים לתיבות-הדואר שלהם, גס כשיש להם תיבות די גדולות?
- לשר הכסחון: האם נכונה הידיעה בי-

פרק ראשון על מישור הביזבז, השחיתות והמיזמוז בעיריית תל-אביב

תיכנון הפארק העירוני וגן החיות, הספיקה לגמור כמעט לגמרי את העבודות שהוטלו עליה, לפני שמישהו בעיריה יכול היה להירד הירדור שני. החשבון שהיא עומדת לה גיש בקרוב לעיריה יסתכם ב-107 אלף ל"י רות — בשביל עבודה שאיש אינו זקוק לה. אבל יש לפחות נחמה אחת: מכיון ש-ההחלטה שונתה בכל זאת לפני שתהיל סיימה לגמרי את כל עבודות התיכנון ה-מיותר, חסכה העיריה 8000 ל"י מן הסכום המקורי של 115 אלף ל"י.

יש אפילו הטוענים שהעיריה חסכה הרבה יותר. כי יכול היה לקרות, שאחרי תיכנון הטיית הירקון היתה מתבצעת גם ההטייה עצמה. היו משקיעים מיליוני לירות בהזזת האפיק — ורק אחרי זה היתה ה-רשות לתיכנון הפארק העירוני וגן החיות מחליטה שצריך בעצם לפצל את הירקון. היו מוציאים מיכרו להחזרת הנחל לאפיקו ה-טבעי, ורק אז היו מפצלים אותו לשניים.

שתי דוגמאות אלה מסמלות את שיטת ה-מחשבה והעבודה של עיריית תל-אביב: מצד

העיר שאנו מתכננים לפירסום נרחב ביותר. כאשר הנציח אחד מצלמיה מערכת את ראש-העיר בשעת טיול-החלמה (תמונת השער של גליץ זה) — גמלה כנראה ההחלטה הסופית בלב נמיר. אותו יום עצמו טילפן שנית איש-העירייה המקורב לנמיר, שאל אם אמנם עומדים אנו בדעתנו לפרסם את הכתבה. משי-ענינו בחיוב, הכריז: "אם כך — הוא יתפטר!"

למחרת הטיל נמיר פצצה בישיבת מועצת העיר. רק ממלא-מקומו ידע מראש על אשר הוא עומד לעשות. באיטיות מכאי-בה קרא ראש-העיר מן הכתב הודעה קצרה על ההפטרות. כולם היו מופתעים — פרט לאותם חברי-המערכת שלנו, שעסקו בהכנת הדו"ח על העיריה, ואותם אנשי-ציבור שביקשו לעכב את פירסום הדו"ח.

מכיון שמלכתחילה לא נועד הדו"ח להיות התקפה אישית על ראש-העיר החולה, אלא על העיריה החולה, מניש העולם הזה את תוצאות חקירתו, החל בגליון זה. למרדכי נמיר אנו מאחלים אריכות ימים, ושיהנה מן המנוחה שהוא היה זכאי לה מאז חלה — ולא רק מראשית שבוע זה.

שלום כהן

במשך השבוע האחרון הופעל על מערכת העולם הזה לחץ חסר-תקדים. כל כוחות היתת: להניא אותנו מלפרסם כתבה על ראש-העיר מרדכי נמיר. ראשון טילפן חברי-כנסת. אחריו התקשר עורך עיתון יומי. שלישית היתה אשת-ציבור העומדת בראש מפעל סוציאלי חשוב. טילפנו גם אשתו של שר בכיר, מנהל חברת פירסום גדולה, ואחד מראשי המגנזון העירוני.

אומנם לא השתמשו כולם באותן מילים, אבל בקשתם היתה אחת: "רחמו על האיש. הוא חולה." תשובתנו היתה אחת: "איננו מתכננים להיכנס לענייניהם הפרטיים של ראש-העיר או של בני ביתו. אנו מתכוונים לפרסם דו"ח על העיריה ועל נמיר כראש-העיר. אם לדבר על רחמנות — היא מגיעה ל-400 אלף תושבי תל-אביב יותר מאשר לראש-העיר. לא ייתכן שבגלל חשבוניות מפלגתיים יעמוד בראש העיר אדם משותק-למחצה. אם נמיר אינו רוצה שיכתבו עליו — כל שעליו לעשות הוא להת-פטר.

מכיון שכל הפונים אלינו עשו זאת בשליחותם של ראש-העיר ואשתו אורה, מובן שהם העבירו בחזרה את תשובת ה-מערכת. פנינו בכל הציונות הרשמיים של העירייה, כדי לאסוף את האינפורמציה להכנת הדו"ח — וגם ממקור זה הבין ראש-

העירייה החולה

אחד ביוזבו משוע של כספי הציבור על-ידי עסקנים וסקידים מאופסים, וכלפי חוץ — הגברת התאורה, שכל מטרותה לסנדר את עיני האזרח, כדי שלא ישאל מה מסתתר מאחורי החזית הנוצצת.

כתב העולם הזה, שהשתתף בהכנת ה-חומר לסידרה זו, הציג את עצמו כסחם אורח הרוצה לדבר עם מישהו אחראי בבניין העיריה העצום.

מובן, שעם ראש-העיר נמיר לא יכול היה להיפגש. הסביר לו שראש-העיר משתתף רק בישיבות ייצוגיות, ואינו מקבל קהל. אם לא ראש-העיר — אולי אחד מסגניו? אלה מימצאיו:

● **משה גולדשטיין**, סגן-ראש-העיר לענייני פיקוח — "היום כבר לא יהיה. מחר לא יבוא כלל. ביום רביעי הוא יוצא ל-סיום מהבוקר, וכפי הנראה גם ביום חמי-שישי, דברי מזכירתו של גולדשטיין.

● **אברהם בויאר**, סגן-ראש-העיר ל-ענייני בניין — "איננו. לא יהיה עוד איוה

יתאים לתוכניות. והם ציח: להטות את אפיק הירקון המיסכן, ליד שבע טחנות. מיד נכנסה לפעולה ועדת המיכרזים של העיריה. ועדה פעילה כאד — כי תמיד יש מי שמעוניין במיכרזים ובביצוע עבודות גדולות ויקרות. ההעדה העניקה את תיכנון הטיית הירקון — לא ההטייה עצמה, ש-תבוצע רק לאחר מכן — לחברת תהיל, תמורת סכום של מה-יבכ: 115 אלף לירות.

אבל חכמי העיר אינם יושבים כולם יחד. כך השתרש הנוהג המבונה שחכם א' מחליט משהו, וחכם ב' מחליט את ההיפך. במיקרה המסוים הזה התכנסו החכמים של הרשות לתיכנון הפארק העירוני וגן החיות. אלה קבעו שבכלל אין צורך להטות את הירקון. צריך רק לפצל אותו לשניים. ואם מפצלים לשניים, ולא מטים — אין צורך בתיכנון עבודות-הטייה. יש צורך, כמובן, בתיכנון עבודות-פיצול. כלומר: מיכרו חדש לגמרי. ומה עם המיכרו הראשון? חברת תהיל, שהיא זרינה הרבה יותר מחכמי הרשות ל-

דברים חשובים באמת. למשל:

● **הצורך להגביר את התאורה בחזית בניין העיריה.** אורחי תל-אביב חשוב, בתמימותם, שהבניין מואר כבר די הצורך. לא כן הבוסים האמיתיים. הם גאים כל-כך במיכרז האדיר שלהם, בכיכר מלכי ישראל, שהם רוצים להוסיף לו אור והדר. זה יעלה, לפי האומדן, 150 אלף לירות. זה רק אומדן. אפשר להניח בשקט, שהמחיר יהיה עוד יותר גבוה. זה רגיל בעיריה.

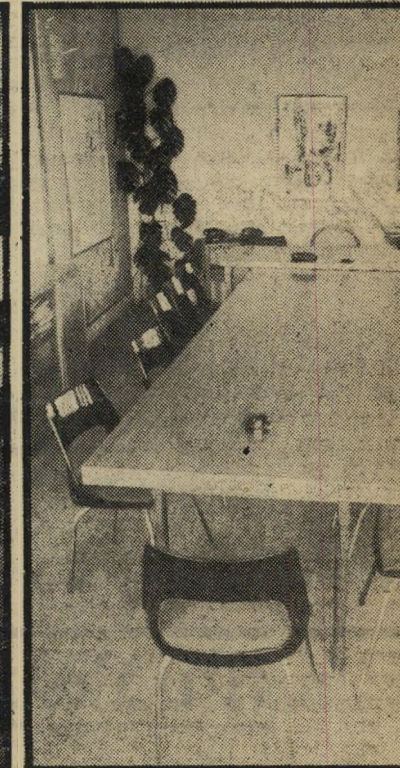
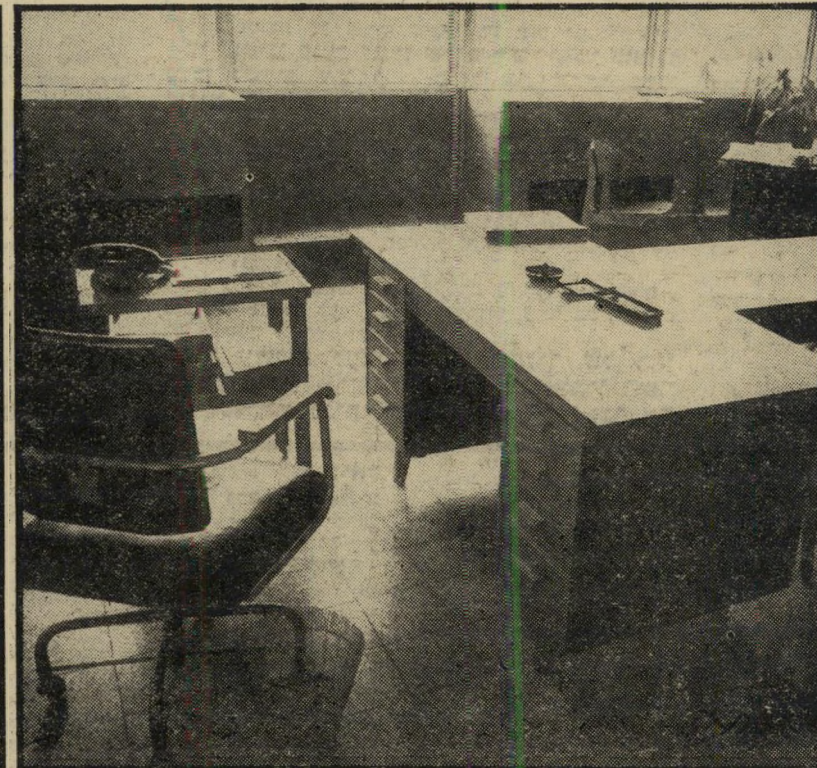
● **תיכנון תוכניות שאין בהן שום צורך.** הכחנה, במיקרה צנוע זה, למה שעומד לקרות מעבר לירקון, כאשר תוגשם במלואה תוכנית "ל" המסורסמת. ישבו חכמי העיר והחליטו להקים פארק וגן-חיות בשטחים החדשים. מהנדסי העיריה הסתכלו על התוכניות והחליטו שאי-אפשר סתם להקים פארק וגן-חיות. צריכים לחולל הפיכות בנוף-בראשית — שהרי לא ייתכן שפארק וגן-חיות יותאמו לנוף הטבעי. הרי ליטו, איפוא, לשנות את הנוף — כדי ש-

עיריית תל-אביב יש אדם חרוץ מאוד. הוא לוקח את עבודתו ברצינות — ולכן הוא בוכה ומתמרמר כל הזמן. זהו סגן ראש העיר יעקב מאיר אברמוביץ, נציג אגודת-ישראל, הממונה על מחלקת ה-סעד של העיר.

העיריה העמידה לרשותו, בשנה השוטפת, 10 מיליון לירות. מדוע, אם כן, הבכין מה רע בסכום כזה? שום דבר — פרט לעובדה שבכסף זה הוא צריך לקיים כ-11 אלף מש-פחות נתמכות. 83 ל"י למשפחה לחודש.

הוא עצמו יודע שבכסף זה אי-אפשר לחיות. הוא רואה את העוני והבכי והניוון והיאוש. הוא יודע כי מכל אלה יצמחו ה-ניוון והפשע והשינאה לחברה. אבל מה יכול הרב אברמוביץ לעשות? הבוסים ה-גדולים, האמיתיים, משיבים לו: "זהו זה. זה הכסף שיש."

יש הרבה יותר כסף. בשנה הבאה מת-כוננת העיריה להוציא כמעט 200 מיליון לירות. אבל הכסף דרוש לדברים אחרים.

גם זה איננו
נעדר מן החתונה סגן ראש העיר ל-ענייני בניין, הנציג חדתי אברהם בויאר. על קיר המשרד תלויה מפה גדולה של תל-אביב.

השני איננו
לישכתו רחבת-הידיים של שרגא (פייבל) קנטור, סגן ראש העיר לענייני מנגנון. קנטור הוא אחד מחברי ה-טרויקה המפלגתית המנהלת זה שנים מספר את העיר, בהעדרו של ראש העיר, מרדכי נמיר. שני האחרים המשתתפים ב-טרויקה הם יהושע ברינבויץ ואברהם עופר. התמונה צולמה ב-10 בבוקר.

הסגן איננו
לישכתו המפוארת והריקה של משה גולדשטיין, סגן ראש העיר לענייני תברואה ופיקוח. על חקיר תלויות תמונות יקרות.

במדינה

(המשך מעמוד 11)

צריך להיות מעוניין בסרישת גחיל. מ
שומך בהישארות גחיל כממשלה, מחב
מראש בכל אפשרות של משאומתן כוז
ואף של השמעת הכרות וביצוע טכסיסי
שיקדמו את האפשרות של הידברות כזוא
לכן רמו אבא אבן, לא פעם, כי היה רוצ
בסירוק הממשלה, ובכינון קואליציה מצומצ
מת יותר.

בקראם לגחיל להישאר בממשלה, הכרו
מנהיגי מפ"ם וליע בשפה חדמשמעית: אי
הם מתכננים למשאומתן, ואין הם חפצים ב
ההבדל בין חלקי הליכוד הלאומי נעל
והולך.

פרשת פויכטונגר

עכבר

יקר מאד

זה התחיל לפני כשנתיים, בהודעה מאוס
קת בעיתונים ובקול ישראל. נגיד בנ
ישראל הודיע, כי בנק פויכטונגר נמצא
בקשיים, עקב מתן אשראי בסכומים גבו
הים לחלק מבעלי-המניות שלו; איללך הח
ליט בנק ישראל לקחת לידיו את הניהו
של בנק פויכטונגר ושל בנק אלון הנמצא
בבעלותו, והוא יהיה אחראי לכספי המפקי
דים.

למחרת הסתערו מאות מפקדים על שני
הבנקים, ונפוצו סיפורים פנטסטיים על
עסקיהם של בעלי-המניות ומנהלי הבנק.
הכיבושה השחורה. הציבור התעניי
בפרטי-פרטים של חיי המנהלים, אך ביל
ושתו והגישו לבנק חשבוניות-הוצאות מנופ
חים. אבל את אנשי הכספים ואת חוקר
המשרה עניינו עובדות יבשות יותר:

● גניבת ניירות-ערך שהופקדו למימש
רת על-ידי הלקוחות, בסכום של כ-8.5
מיליון דולאר.

● שימוש בחלק מפקדונות אלה כדי
לרכוש את בנק אלון.

● הונאת בנק ברוקליס ומוכרי בנק
אלון. בכך ששילמו להם ברכוש גבוה.
● שימוש בערבויות בנקאיות פיקטי
ביות, כדי להתחמק מתשלום קנסות לבנק
ישראל.

● זיוף פרוטוקולים של בנק.
למעשה, לא היה זה דבר חדש שבנק
ישראלי נכנס לקשיים, בגלל מתן אשראי
מנופחים לבעלי-מניות או לקבוצות אינטרס
סיות אחרות. לפחות חמישה בנקים אחרים
נמצאו אותה עת בקשיים דומים, מה גם
ששררה בארץ תקופת המיתון.

אולם לכל הבנקים האחרים ניתנה עזרה
זו או אחרת, וקשייהם והפרשות שהתחוללו
בתוכם הושקו והועלמו מהקהל הרחב. כ
בעזרתו של בנק ישראל, רק בנק פויכטונגר
ובנק אלון הועמדו ככיבושה השחורה.
כי הנגיד טען — ובצדק — שקשיים
כספיים לחוד, ועבירות פליליות לחוד. הוא
לא היה מוכן לעזור לבנק שמנהליו חשוי
דים בעבירות פליליות.

ישיבה סודית של הממשלה. הנג
גיד נקט עמדה זו עוד לפני שהפרשה
הגיעה לידעת הציבור. באוקטובר 1966
שלשה חודשים לפני הודעתו המדהימה
הודיע לו מפקחי בנק ישראל, כי מנהליו
בנק פויכטונגר השתמשו בפקדונות ניירות-
ערך של חברת הוללנד לצורך עסקאות פ
סיות. פירוש הדבר, למעשה, גניבת פקדו
נות של לקוחות.

הסבירו המפקחים: פויכטונגר שיעבד ניי
רות אלה אצל בנק ברוקליס, כדי לקבל ממנו
הלוואה של שני מיליון דולאר למימון
עסקאות שונות. נוסף לזאת מסר לבעלי
בנק אלון ניירות-ערך הוללנד נוספים, כי
תמורה לחלקם בבנק אלון. עסקה זו נתנה
לבעלי פויכטונגר החוקים — לכסף את השלי
טה על אלון הסוליתי.

במשך שלושה חודשים נערכה התרוצצות
קדחתנית בדרך הגבוה ביותר של הכלכלה.
שרים נתבקשו לחתת דיעה, והממשלה קיימה
ישיבה סודית מיוחדת על הנושא. לבסוף
הוחלט, שיש לישל את האחריות לשני
הבנקים מידי מנהלים שעשו עבירות כאלה
— וזאת עשה הנגיד כשפירסם את הודעתו.
לא היה צורך להשתמש באמצעי-כספיה.
כי המנהלים מסרו את הבנקים מרצונם.
רק אחרי שבנק ישראל נטל לידיו את
הפיקוח, נמסר העניין למשטרה. לאחר ש
ניתנה לחוקרים גישה חופשית לחשבונות
הבנק, הסתבר כי מנהלי פויכטונגר גם
השתמשו בערבויות פיקטיביות, וכי יד מי-
(המשך בעמוד 18)

של פקידים שהסתלקו לפניו. את כל שלושת הכרטיסים היא הח
תימה בתוך השעון בשעה 2.30 בדיוק. התופעה שצולמה בחזקתה,
עליה אחראי סגן ראש-העיר וממלא-מקומו, יהושע רבינוביץ, ב
קומה השישית של בית העיריה, חזרת ונשנית בכל מחלקות ה
עירייה הגדולה ביותר בארץ. תופעה זו נפוצה בכל החלקות.

להמציא לרשם-הקרקעות אישור מטעם עיר
יית תלאביב, כי אינו חייב מיסים עליהם.
בורוכוב, שהפקיד לשלם את מיסיו ב
ומן, היה סבור כי יקבל את האישור מיד.
תחת זאת עשה היכרות מקרוב עם מרבית
סקידי מחלקות הגבייה והמיסים, שהעבירו
הוא מאיש למישהו. לבסוף מצא את האיש
הנכון, וזה דרש ממנו לשלם אגרה של עשר
לירות. את האישור, הבטיחו לו, יקבל כע
בור חמישה ימים.

ביום הקבוע הופיע ד"ר בורוכוב במש
רוי העירייה. פקיד העירייה מתחילים לעבוד
ב-7.30 בבוקר. האזרח בורוכוב הופיע ב
8.30 בבוקר, ומצא שהפקיד עוד לא מוכן
לקבל קהל. "רק אחרי תשע", נאמר לו.
אדם תמים יכול לחשוב: אין מספיק
פקידים בעירייה, לכן השירות לאורח לקוי.
מוטב שאזרח כזה יסבול מעט — מאשר
שכל אזרחי העיר ישלמו חוספת מיסים ל
תשלום משכורתם של פקידים נוספים.
הבה נתבונן במספרים: כיום עובדים ב
עיריית תל-אביב 10,149 איש. לפי התקן
היו צריכים לעבוד רק 8,634 איש. כלומר:
1515 עובדים מיותרים.

א-אפשר גם לטעון: יש עובדים ותיקים
שאי-אפשר לפטרם; בינתיים אין לוקחים
פקידים חדשים.

דוגמאות בודדות

כי האמת אומרת אחרת: משנת 1963 עד
1967 נוספו לעיריית תל-אביב 1100 עוב
דים חדשים. וזאת בתקופה ששטח העיר
לא התרחב, ושמספר תושבי העיר אפילו
הצטמצם. שכן זוגות צעירים רבים בורחים
לערים השכונות — בתים, חולון ורמת-גן.
פקידים אלה אוכלים את מיסי האזרחים
בכל פה. משכורתם, בשנה הבאה, תסתחם
ב-91 מיליון לירות.

קיימת ועדת-יעוץ בעירייה. ממלא-מקומו
של ראש-העיר, יהושע רבינוביץ, אפילו
גאה בהישגיה. בעת הדיון על הצעת-התק
ציב הודיע, כשימחה, כי בעיית העובדים ה
מיותרים הולכת ונסתרת, ושהוא צופה ב
תיקנה ליציאתם של — 125 עובדים לגימ
לאות במשך השנה הקרובה.
אם יש יותר מדי עובדים — מדוע אין
מספיק עובדים כשמחפשים אותם האזרחים?
התשובה פשוטה: מפני שלא מחפשים אר
תם במקומות הנכונים. לא צריכים לחפש
אותם בבית העירייה, או במקומות-העבודה
הרשמיים שלהם. צריך לחפש אותם בשוק,
בבתי-חולים בהם מאושפדים קרוביהם, וב
עיקר: בעבודתם הצדדית שלקחו לעצמם.

כמה דוגמאות בודדות:

● מהנדס מסוים עובד במשרד מהנ
דסים פרטי. כאשר צריכים אותו — מצל
צלים אליו שמה.
● מנהל מחלקה הפך יועץ במוסד מדעי.
● מנהל מחלקה אחר עובד — בשכר
נוסף — במספר עיריות שכונות.

יורע רק מיקרה אחד, שעובד כזה פוטר
מעבודתו. כפי שאפשר להבין מסיפורו —
המתפרסם בעמוד זה — הוא היה רק אחד
ממאות. הוא עצמו אינו מסק את המסקנה
הציבורית מכך: עירייה שאין בה ראש —
הכל הופך בה הסקר.

והתפקודות היא רק צעד ראשון
לקראת שחיתות, ביזבז ומעילות,
ולקראת השתלטותם על חיי-העיר
של אנשים אשר איש לא חקר
בהם, ואיש לא חפץ אותם. על
כך בגליון הבא של „העיר" הזה."

תמונה זו צולמה בשעה 2.30
אחרי-הצהריים, שעת יציאתם
של פקיד העירייה מן הבניין המפואר בכיכר מלכי ישראל. עם עזובם
את העבודה, על הפקידים להחתים את כרטיסם האישי בשעון. פקי
דה זו מחזיקה בידה, מלבד את כרטיסה-היא, שני כרטיסים נוספים,

שאניה מרשה לו אפילו להרים טלפון.
● **אברהם עופר,** סגן-ראש-העיר ל
ענייני ים והשכונות, נוער וספורט+חינוך
— אין עופר, אין מזכירה ואין מנהל קיש
כה. גם בחברת שיכון עובדים, אותה הוא
מנהל, לא היה. כנראה עוסק בענייני המיפ
קד של מע"י, עליו הוא ממונה.
● **יעקב מאיר אברמוביץ,** סגן
ראש-העיר לענייני סעד ועבודה סוציאלית,
היה הסגן היחיד שנמצא במקום שאנשים
מצפים למצוא אותו.

המדובר, אגב, בשעות-עבודה סבירות ב
החלט: בין 9 ל-11 בבוקר. הלשכות צולמו
כולן ריקות.

עובדים מיותרים

לא רק הסגנים אינם. קשה לתפוס גם
פקידים רגילים, אליהם נזקק האזרח לסידור
ענייניו. דוגמה אופיינית הוא סיפור יסוריו
של ד"ר משה בורוכוב מרחוב פינסקר 58,
שהחליט להוריש לבנותיו את חלקו בשני
בניינים ישנים בעיר. לשם כך היה עליו

פיטור אותי גם משם, והתחלתי לעבוד
על מונית. רוב הנהגים בעירייה עובדים,
ועבדו, בזו ועל מוניות, בנוסף על עבו
דתם בעירייה. אני יכול לתת רשימות
שלמות, רק שאני לא רוצה לפגוע ב
פרנסה של האנשים האלה.

לא רק הנהגים עובדים בעבודות אחר
רות. הפקחים, למשל, משמשים גם סד
רגים לקהי-מוניות. גם לבוסים יש עבו
דות מן הצד. קחו, למשל, את תמרי
מנהל-מחלקה במיפסל המים. הוא סוחר
בבולים, וידוע כאחד הסוחרים הגדולים.
אפילו בבניין שבו שוכנת מערכת
העולם הזה עובד אחד שרושם מדי-מים
ומונים במיפסל המים. אצלכם הוא מנהל
את השמשות.

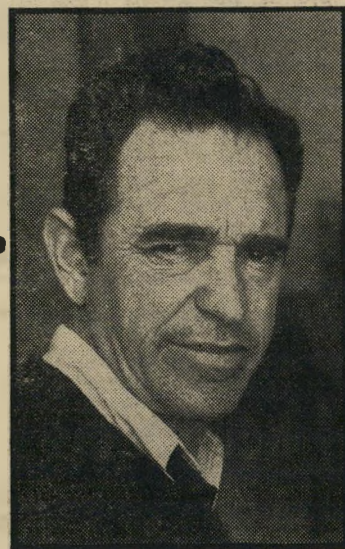
אלא מה? כשאני הייתי עובד את ה
עבודה, כולם ראו וידעו, מפני שעבדתי
בזמן האחרון כפקיד במודיעין של מיפ
עלה-מים. כשהלכתי, זה היה מפני ש

כך דופקים אותך

עשרה ימים. נא לפנות לסגנו. דברי ראש
לישכתו של בוואר.

● **שרגא („פייבד") קנטור,** סגן
ראש-העיר לענייני מנגנון — „הוא בישי
בה. לא יהיה כל היום. אפשר לקבוע פגי
שה לעוד שבועיים." מזכירתו של קנטור.
● **חייקל רמות,** סגן-ראש-העיר ל
ענייני תנועה וכבישים — „חולה. לא יהיה
עד מארס." חשבת ראש לישכתו, שטרח
להוסיף: „אבל הוא מתעניין בטלפון במהלך
העניינים ומייעץ בדברים חשובים." צילול
טלפון לביתו של רמות לא זכה לתשובה.
כנראה מפאת מחלתו האנושה של האיש,

ענייני תנועה וכבישים — „חולה. לא יהיה
עד מארס." חשבת ראש לישכתו, שטרח
להוסיף: „אבל הוא מתעניין בטלפון במהלך
העניינים ומייעץ בדברים חשובים." צילול
טלפון לביתו של רמות לא זכה לתשובה.
כנראה מפאת מחלתו האנושה של האיש,

מפוטר פנץ

אריה פנץ, עובד עירייה מזה
20 שנה, פוטר בסוף 1966, ל
אחר דיון בבית-הדיון המישימעי
תי לעובדי העירייה. הוא נמצא

אחד שפתח את פיו

אמא שלי, שהיא חולת סכרת, התעלפה
ברחוב והובלה לבית-חולים. או מפני
שהייתי צריך ללכת לרופא. אני סובל
מהפרעות בדרכי השתן. הבוס שלי, קמ
ניצקי — סגן מנהל מיפסל המים, למ
רות שהוא פקיד חסר כל השכלה
גבוהה — גם כן היה מסתלק מן הע
בודה, ועוד סמליה של 10 איש.

זה בכלל לא בעייה ללכת מהעבודה,
אפילו עם השעונים. כל היום מלא שוק
הכרמל בעובדי עירייה שעורכים קניות.
את השעון מתקתקים כשבאים לעבודה
וכשהולכים. מי שהולך באמצע העבודה
לא צריך לתקתק את הכרטיס. ואם הוא
לא חוזר, אז הוא מבקש ממישהו ש
יעשה את זה בשבילו. אני בעצמי ש
הייתי יושב ממילא במודיעין, עשיתי
את זה בשביל כמה חברה לא פעם.

**אשם בהעדרויות חוזרות וניש
נות מתפקידו, ברישול, וביחס
מזלזל לעבודה ולממונים עליו.
מכיוון שאין לו מה להפסיד
יותר, היה מוכן לפתוח את ה
פה — וגם אז, בזחירות:**

אני כבר עבדתי בהמון מחלקות ב
עירייה. התחלתי במחלקת הניקיון, אבל
תואר זה לא מצא חן בעיני אמי. אז
ביקשתי העברה. נהייתי נהג, ובתור ש
כזה עברתי הרבה מחלקות. בדרך-כלל,
לא הסתדרתי עם הבוסים, וכשהייתי מב
קש העברה, היו מאשרים אותה.
היות שהמשכורת לא הספיקה לי,
הייתי עובד גם בתור נהג-אוטובוס ביו
עבדתי בקומים 4, 11, 12 ו-17. בסוף

האמת
העידומה

איד הגעת

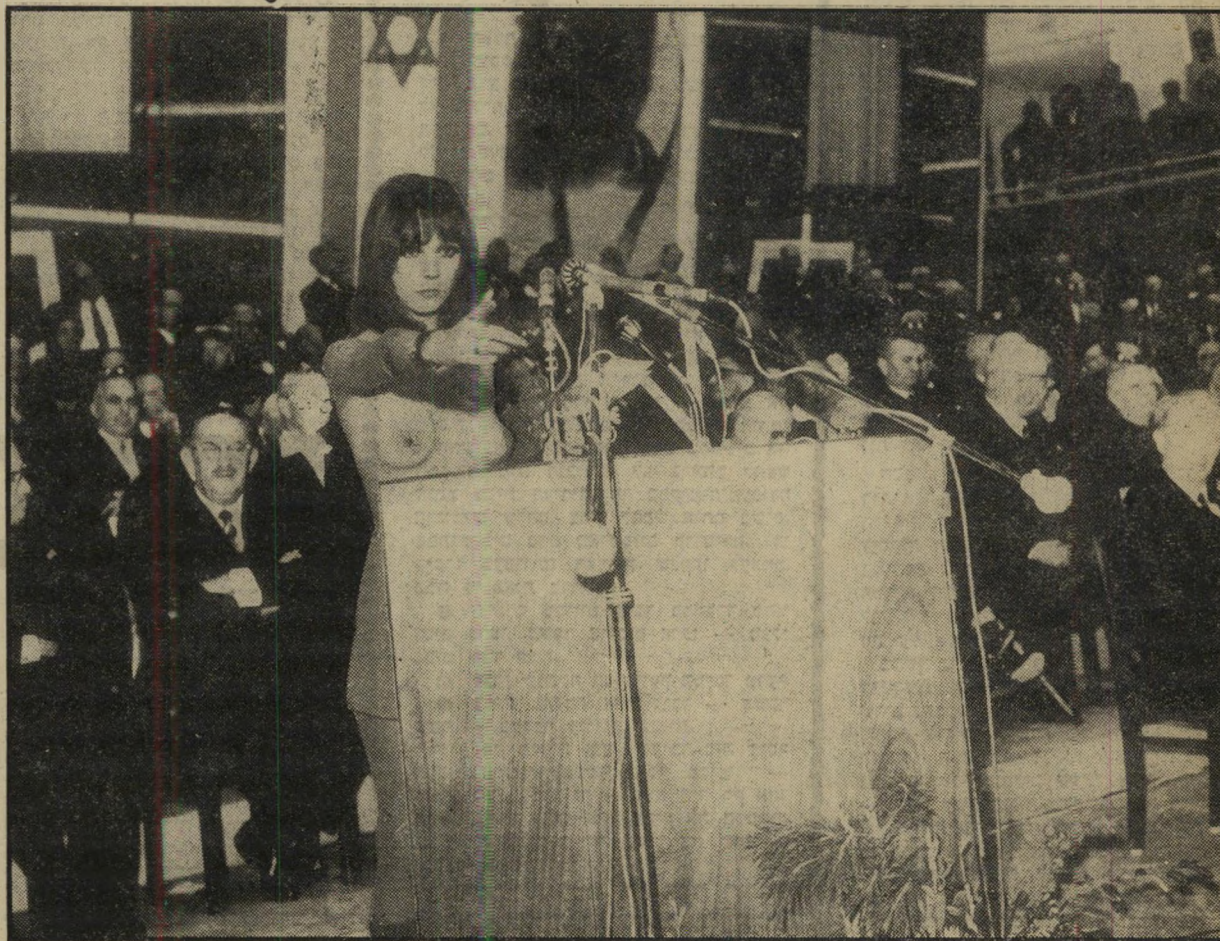
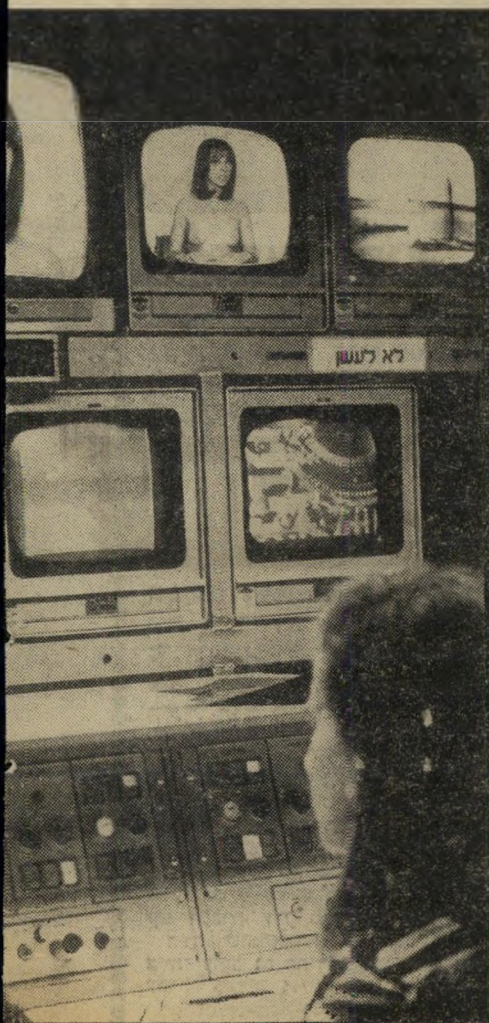
דעתה של אן על הצנזורה הפוליטית

מה הם מבלבלים את המוח, כל אנשים האלה המקשקים על צנזורה פוליטית בטלביזיה?
בחייהם שהם מטומטמים!
אז מה אם חוועד המנהל פסל ראי עם חיים לסקוב, ואסר לראיין את יח חק בן-אהרון ואורי אבנרי?
מגיע להם!
ל, למשל, אין שום בעיה להיכנס טלביזיה. אני יכולה להופיע מתי שא רוצה.
וכדי להוכיח לכם שאין שום צנזורה פוליטית, ושום רשימה שחורה, וכל שטויות — אז הלכתי להוכיח לכם. אז קודם כל הלכתי לוועידה של מעצת הפועלות. ישבתי בשורה הראשונה ותיכף ומייד צילמו אותי.
אז איפה יש כאן צנזורה?
אחריכך הלכתי לוועידה ציונית. צילמו אותי! ועוד איד! ממש רדפו אחרי עם המצלמות.
אז איפה יש כאן פוליטיקה?
אחריכך הלכתי להשתתף בשמחה ש אגודת-ישראל. אמרתי מה שאני חושב על אחדות העם היהודי, ושהרפורמי מפלגים את האומה, ושכלל צריכי לשמור על שאבעס. המראיינים נמקו הקיפו אותי, וצילמו אותי מכל זווית.
אז איפה יש פה השפעות מפלגתיות בסוף החלטתי להחתיים את ההמונים על עצומה: „יגאל אלון — מייד לשט טון!“ מה להגיד לכם, ישראל גלילי טילפן לי אישית הביתה וקבע לי ראיין עוד באותו ערב. הזמינו אותי לאולפן ושם נאמתי שעה וחצי במחיצה אחת.
אז מה אתם רוצים? אם אתם לא מבינים איד עושים את זה, אל תבואו בטענות. ושתפסיקו לבלבל את המוח, גם

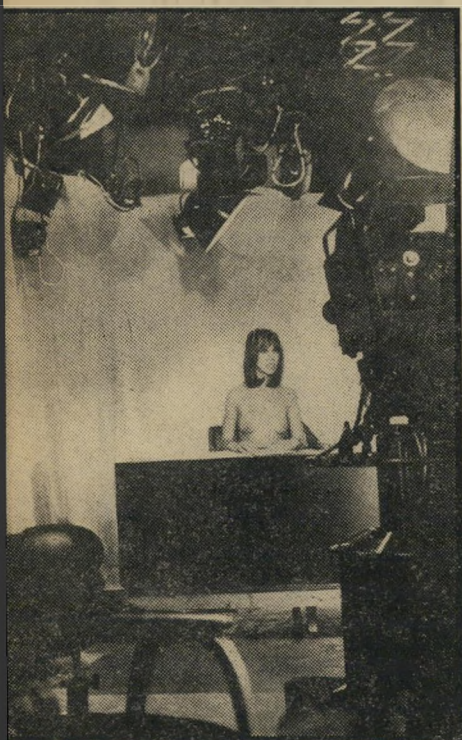
לא צריך חיים לסקוב!

לא צריך יצחק בן-אהרון!

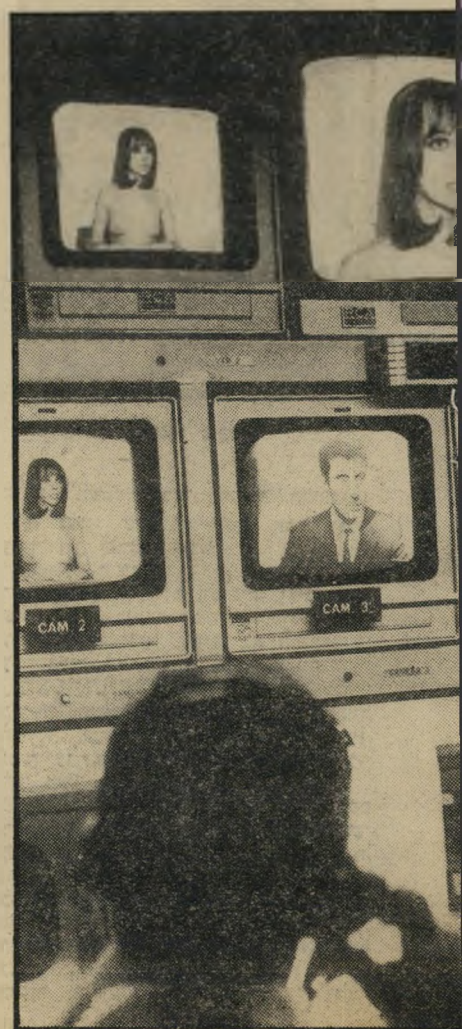
בוועידה הציונית, בחברת גדולי האומה, אני נושאת את דברי

אל

הטלביזיה

כך מראיינים אותי
באולפן הטלביזיה
הכללית בירושלים

אצל אגודת ישראל, עם ח"כ פרוש, אני מדברת נגד הרפורמים

במדינה

(המשך מעמוד 15)

תורת שינתה את הפרוטוקולים של הבנק. ומה עם יתר המנהלים? היה ברור, כי עסקים של בנק אינם מתנהלים עלידי איש אחד או שניים, וכי כל המנהלים ייקראו לתת את הדין. לבנק פויכטונגר, שעסקיו הגיעו יחד עם אלדן ל-300 מיליון ל"י— היתה מועצת המנהלים בת 12 חברים. התברר, כי מייחסים את כל העבירות לשלושה אנשים בלבד: בעליהמניות העיקרי יוסף אפשטיין, המנהל הכללי רענן אמיר, והמישנה למנכ"ל נתן דורני. היתה זו הפתעה ראשונה. השנייה באה עם פתיחת המשפט: דורני נחקר מרשימת הנאשמים — הפך לעד המלך. פרט מתמיה אחרי שנשמר עד כה בסוד כמס: התביעה גם הכינה גיליון-אישום נגד שני אנשים נוספים — אך הגליון נגנז והם לא הובאו לדיון. השניים: יו"ר מועצת המנהלים ובעליהמניות השני בבנק, צור-הדין ארנילד אפלבוים.

בנקאי אמשטיין
— העבירה הצדית —

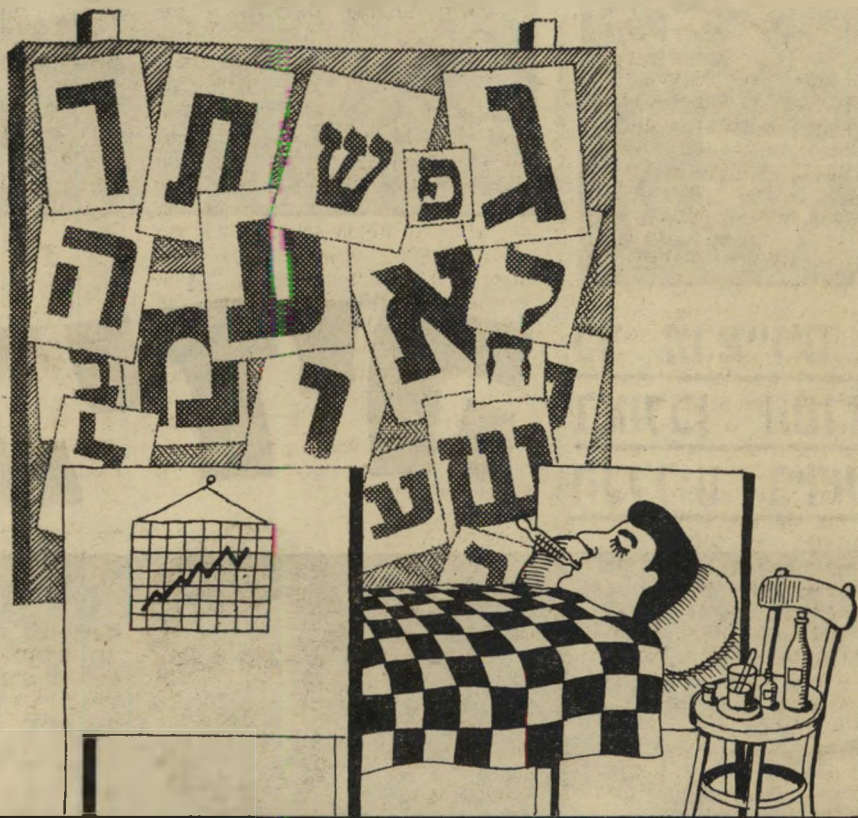
בנקאי אמיר
— עלתה ביוקר —

מרצה למשפטים באוניברסיטת תל-אביב. נציגו של בעליהמניות אחר בבנק, צור-הדין יחזקאל ורד. איש לא השיב עד היום, האם היתה כאן התערבות של ידידים חשובים, ואיך ייתכן שיתר חברי מועצת המנהלים, כולם אנשי עסקים ועורכי-דין ידועים, לא הרגישו כי עסקיהענק המתגלגלים במוסד שניהלו? הצעת-עיסקה לפרקליטות. גליון-האישום הוגש רק כשנה אחרי התפוצצות הפרשה. המשפט עצמו, שהחל במאי 1968, נמשך עד השבוע, כאשר נתן השופט המחוזי ד"ר מאיר רובין את פסק-דינו. מן הרגע הראשון היה ברור, שמשפט מסוג זה יהיה מסובך, ארוך ויקר. הנאשמים, שסענו לחפותם במרבית האשמות, הציעו לפרקליטות עסקה מן הסוג הנהוג בכל משפט: הם יורו בשני סעיפי אישום בלבד מתוך השבעה המיוחסות להם, ויחזיקו תכסל את יתר הסעיפים, הסעיפים בהם היו טכונים להודות, ושהיו הקלים ביותר מבחינת העונש, אמרו כי מנהלי

כשאתה זקוק לעזרה דיעוטיך הפוליטיות

אינך צריך להיות במפלגה או בהסתדרות עובדים כל-שהי כדי ליהנות אצלנו ממלוא הטיפול והעזרה. אינך צריך קשרים. אינך זקוק לפתקי המלצה. אינך צריך להכיר מישהו שיסדר לך משהו. אצלנו אתה משלם רק בעד ביטוח רפואי ואתה מקבל את כל הביטוח הרפואי: בחירה חפשית של רופא פרטי ו/או שרותי המרפאה הקרובה למקום מגוריך, שרותי מעבדות וטי-פולים, זכויות איש-פז, דמי-מחלה בזמן שאינך יכול לעבוד. ועתה — לכבוד יובל ה-35 שלנו — אתה נהנה, כחבר חדש, גם מ-25% הנחה בתשלומי השנה הראשונה. לחיילים משוחררים וזוגות צעירים — הנחות גדולות עוד יותר. פרטים בכל סניפי קופת חולים לעובדים לאומיים

לא מענינות אותנו

פרסום גלבוים • סטודיו HBM

מכון פסיכולוגי

היפנוזה וטיפול בכל הבעיות הנפשיות. מבחני אישיות

בהנהלת ד"ר רוניק

בחיפה טלפון 69300
ובתל-אביב ז'בוטינסקי 32
מ" 15.00 עד 18.00.

הנהלת חשבונות בירושלים

- ★ פקידות כללית — 4 חדשים!
- ★ NATIONAL, I.B.M. — חודש!
- ★ כתיבה במכונה — קצרות — חודש!

לפני שמחליטים — הכרחי לבקר בחנות „פזגז“: שם מוצג המבחר הגדול ביותר של תנורים לכל גודל מטבח, ולכל תקציב. בנוסף למבחר עשיר של כיריים מודרניות.

פזגז
יכולים לסמוך

פנינה ומוקי עם הפלקט, "משה דיין לראשות הממשלה" אלון לא בסדר? ובנין ואשכול?

הדין, היא עודתה של המזכירה הראשית בבנק, מרים קלינסברג. היא העידה, שרענן אמיר סייע בזיוף פרוטוקולים של הבנק. השופט — שזיכה את אמיר מעבר רה זו — ראה בה עצמה מסייעת לדבר עבירה, מצא סתירות ופגמים בעדותה ואף קבע כי דברים מסוימים "המציאה" לדבריו.

מסעות

אוספים חתימות

התנועה למען משה דיין לראשות הממשלה שמה לה למטרה לאסוף את חתימותיהם של 200 אלף אזרחים על פטיציה התומכת במועמדותו לתפקיד הרם. המיבצע הפומבי הראשון של התנועה נערך בשבת האחרונה. המארגנים הודיעו על צאת שיירה גדולה מכיכר מלכי ישראל בתל-אביב, לדימונה.

מספרת העיתונאית אלה זוהר, שניזוניה אל השיירה: היו משמיצים שטענו, כי רק 200 מכוניות יצאו לדרך. ארבע המכוניות, שהגיעו בסופו של דבר לדימונה, היו מלאות עד אפס מקום באידיאליסטים אמיתיים: רמי כספי, בנו של יו"ר הדין מיכה כספי, והמארגן של המיבצע, ד"ר זאב גוימן, מרצה למינהל עסקים והאסיסטנט שלו; המתמחה למשפטים מוקי בן-יאיר, ואשתו ניבה; והיפהפיה פנינה ליפשיץ ועוד כמה וכמה מאותו הסוג. אידיאליסטים אחד אחד.

כל האנשים האלה התארגנו כדי להחתים את האומה למען האידיאליסט הגדול מכולם — משה דיין. אולי ישמע את קריאת ה"המונים הנושאים עניהם אליו, ויואל להסכים להיות ראש-ממשלה.

למה דיין? ההתחלה הייתה אידיאלית. קבלתי שתי הצעות נישואים. השמועה על בואו עברה כבוק ברחבי דימונה. כולם באו: זקנים, נערים, נשים וטף. הטף של דימונה הוא טף מיוחד במינו Very tough. לקח להם רק עשר דקות להפוך במשיכות את המיני שלי למקסי.

ביתנים אספו המחתימים חתימות. ערכתי מיטגליבוק מדוע הם חותמים, ולמה דווקא לדיין. התוצאות:

- חיים מלול, 22: "למה לא?"
- יוסף בן-רשית, 24: "מפני שהוא פופולרי וזה מראה משהו."
- ניסים חלימי, 24: "כי אני אוהב את דיין. גם אוהב את בן-גוריון."
- אהלימל יוסף, 44: "אוהב אותו. בן אדם טוב."
- אליהו תורג'מן: "כי הוא מומחה."
- ניסים שרביט: "מה יש, אסור כבר לחתום? זה לא מפרע לי לחתום. אני מוכן לחתום על כל דבר."
- עמיאל שמעון: "לא יודע למה. ככה זה בפוליטיקה. כולם חותמים ולא יודעים למה."
- אחד החתנים: "בשבילך — ה' כל !!!!"

והאחרים רעים? אין ספק, כי משה דיין ישמח לשמוע למה אלי אסולין ורבים מחבריו מתנגדים שיהיה ראש-ממשלה: "חבל עליו — קשה להיות ראש-ממשלה ושר הביטחון ככה אחת. הרבה עבודה!"

בידי המחתימים היו כבר 1800 חתימות (מתוך 19 אלף בעלי זכות-בחירה בדימונה) והם החלו לארוז.

רק אז, ברגע האחרון, למדתי את טיבם האמיתי של אנשי דימונה. שהם טובים, חביבים ונדיבים. הם לא יחתמו רק בעד דיין. לא ולא. לא הם. אלון לא בסדר? ובנין ואשכול? מה יש, כולנו יהודים.

היה זה שנדר שהציע שהשניים ימסרו לי ביטחון את תעודות הוללים לבנק ברקליס, כי שנדר ידע יפה את מצב גירות-הערך, וכי העניין כולו היה פרי יוזמתו. נשאלת השאלה: מדוע לא נקטה המשרה שום פעולה בכיוון זה?

שאלה נוספת המתעוררת בעקבות פסק-

הטלת עונש כבד ביותר על העבירה בה נמצאו חייבים. העונש המכסימלי, אותו ביקשה התביעה, הוא חמש שנים. השופט גור: ארבע.

ההר הוליד אומנם עכבר — אבל מחיר העכבר היה יקר מאוד. גור-הדין הכבד טישטש את העובדה, כי למעשה נחלו ה"נאשמים" ניצחון במרבית ההאשמות החמורות, שבגללן התחילה פרשת פויכסונגר.

שאלות הדורשות תשובות: המשרה פט השאיר ספחים ותמיהות רבות. במרכזן עמד נתן דרורי, שמאז התפוצצה הפרשה מועסק כמנהל אדמיניסטרטיבי בחברת קשת. איש זה היה אולי הדמות המרכזית בפרשת פויכסונגר. גם השופט קבע עובדה זו, ברומזו שלולא עדותו המפורטת ייתכן שלא היה מתקיים המשפט.

באילו תנאים קיבל חסינות? האם התערב בו לטובתו קרובים בצמרת המפד"ל? דמות אחת המעוררת התמיהה היא זו של בן שנדר, אשר כיהן בעת הפרשה כסגן מנהל מחלקת הכספים של הסוכנות, ואחראי לעניין הוללים. כיום הוא נציג בנק לאומי בשווייץ.

שנדר טען, בעדותו, כי ידו לא היתה בכל פרשת הוללים, וכי הסוכנות לא ידעה כלל על פרטי העסקה שעשה בנק פויכסונגר עם ברקליס. ואילו השופט קבע, כי

פויכסונגר השתמשו במכתבי-ערבות פיקטיביים של הבנק קושלנד את הפנר, כדי ל"הערים על כללי הנוטיות של בנק ישראל. אששטיין ואמיר ראו את עצמם אשמים אך ורק באשמה זו, אם כי טענו שהיוזם לה היה דרורי, שעקב נסיונו בבנק הסביר להם שזו דרך מקובלת בכנוסים בארץ. אילו התקבלה הצעת-העסקה, היה המשפט נמשך שעה אחת בלבד. אך התביעה, אשר ידעה כי מקור הפרשה הוא עניין גניבת ניירות-ערך של לקוחות, דחתה את ההצעה.

כמו פרשת מלחי. השבוע הסתבר שהערכה זו היתה מוטעית. השופט רובין זיכה את אששטיין ואמיר מכל האשמות — פרט לזו המתייחסת לערבויות הפיקטיביות. בה הודה אמיר בעדותו בכיתא-המשפט. מבחינה משפטית, הוליד ההר עכבר. ה"סעיפים הכבדים נפלו" — ורק בסעיף שבו היתה הודאה — ניתנה ההרשעה. ואומנם, בשלב של מתן פסק-הדין, ולפני גור-הדין, היו פרקליטי המדינה חפויי ראש. היה מי שהמשיך את פסק-הדין לתבוסת התביעה בפרשת מלחי. השאלה היתה: כמה יגזור השופט על העבירה "הצדדית"?

וכאן באה ההפתעה האחרונה והגדולה ביותר של פרשה זו. השופט כאילו אינו את הוויכוח בהאשמות החמורות, עלידי-

מיסמך משפטי יבש-מתאר פשע מחריד על חוף ימה של נתניה

כנסיון לחפות על בריחה לאחר מעשה הפשע, וליצירת אליבי לגביו.

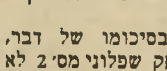
נראה שבין תאריך הודעתו הראשונה ותאריך הודעתו השנייה חל משהו שהם ריצו לספר "את כל האמת" כדבריו לחוקר ריו, והוא מסביר את אי-בטחנות דבריו בהודעתו הקודמת בכך שבאותו יום הוא נחמד ולא ידע את הנעשה איתו, ועל כן ביקש מחוקריו לראותה כמבוטלת. גם ב"הודעתו השנייה ניכרים היטב חוסיו הגסים של סיפור שהומצא, ואשר בו מציאות ר"דמיון משמשים בערבי-ביה. הפעם הוא מכין לו אליבי חדש... נראה שבהודעה זו לא ראה הנאשם מנוס מהזכרת הפגישה עם המתלוננות ועם מלוויהן, לאחר כרכורים מכרכורים שונים.

המעניין הוא, שבעדות לפנינו הרחוב את סיפורו, והוסיף שלב חדש. והוא, כי עוד לפני הפגישה עם המתלוננות, ה"ס" פיק לעלות עם א"רוסו לחדרה ו"לשכב איתה פע"מיים. כיצד יכל היה איפוא לבצע אונס אחרי כל ה"דברים האלה?

ברור לנו שה"נאשם שיקר ללא בוש, ואף לא חס על ארוסתו החמימה, שנחלצה לעזרתו — ותמ"כה בספיר-הבדים שהעלה בפנינו.

בסיכומי של דבר, משיכנעים אנו ללא ספק שפלוני מס' 2 לא היה אלא נאשם מס' 2.

כדפי חסאן

כדפי חסאן

אשר לנאשם מס' 3, האמת ניתנה אותו, שכן תיאורו עלידי המתלוננות ו"זיהוי במסדר-זיהוי עלידי העד הדני מה"חיים עדות רצינית וכבדה נגדו. אלא שאין אנו יכולים להתעלם מהעובדה, ששעה ששתי המתלוננות זיהו את יתר שני ה"נאשמים, לא יכלו לזהות את הנאשם ה"שלישי. אולי משום שהתוונים לכך לא הספיקו, שכן את שני האחרים ראו ה"מתלוננות גם לאור הפנסים כשיללת ואילו את פלוני מס' 3 ראו רק לאור הירח על החולות.

לא נוכל איפוא למצוא בזיהוי זה עדות מספקת כדי להרשיע את הנאשם השלישי בודאות הדרושה, ועליכן נאשם זה ייחנה מן הספק.

וכך, בשעה שחייב וטורי חזר אל עסקיו כקבלן טיה בנתניה, עלו צבי זיגפריד (23) וכלפי חסאן (21) לניידת, שחובילה אוי תם לכאובו ירצו את שבע שנות המאסר שהוטל עליהם.

סלעים, ושם אנס אותה לאחר שהוריד את תחתוניה. אחריו בא פלוני מס' 1, ואף הוא בעל אותה. היא מספרת כי בזמן ש"פלוני מס' 2 נטפל אליה, הוא איים עליה שיהרגנה. היא בכתה וביקשה ממנו שיעזב

אונסי הת"דות

נה ואף אמרה לו שתתן לו כסף, אך הוא לא הרפה ממנה. כששמעה את אחרות צוע"קת, אמרה לה שמוטב שלא תצעק פן תיחרג. שתיהן התחננו ואמרו שהן בתוליות.

★ ★ ★

השאלה שנשארה להכרעה היא באם הוכחה זהותו של כל אחד מהנאשמים עם כל אחד משלושת הנאשמים שהשתתפו במעשה.

לא יכול להיות ספק כלשהו לגבי נאשם מס' 1. מאחר שבהודעתו במסדרה וגם בעדותו לפנינו, הודה בפה מלא, כי הוא היה נוכח בכל שלבי המיקרה שקרה באותו לילה, ושמר על שני הנינים. לבסוף הוא גם מודה כי לאחר שהחברו פלוני מס' 2 סיים את מעשהו, ניגש הוא אל אליזבת, שכב עליה ו... אלא משמע אותה צוע"קת. "דם! דם!" נק"עה נפשו ממנה ו"הוא קם מעליה.

...אנו דוחים ב"שאינפ"ש את סי"פורו, שכאילו אליזבת קראה לו ל"בוא אליה והיה לו איפוא יסוד ל"חשוב שהיא חפ"צה שגם הוא יב"על אותה.

★ ★ ★

אשר לנאשם מס' 2, נאשם זה, כנאשם מס' 1 — הוא זוהה עלידי כל אחת מן המתלוננות במסדר-זיהוי שנערך עלידי המשטרה. זולת זאת, בהודעתו הראשונה במשטרה התחשב לכל מה שיכל להיות קשור עם הקורות על שפת הים בנתניה, בסביבות חצות בליל ה-5.8.68. הוא מספר שנשאר בעיר זו ולן בה במשך כל אותו הלילה כדי לראות את "יום הצנחן" ונודעה ליום המחרת. נראה שבזמן שמסר הודעתו זו טרם ידע על הראיות וההוכחות שנאספו או שיאספו נגדו עלידי המשטרה. מכל מקום, דבר אחד ברור מסיפורו, והוא העוב"דה שלפחות את חלקו השני של ליל ה"מיקרה הוא בילה כמלון בתל-אביב. דבריו על כנותו לחזות ב"יום הצנחן" נשמעים

צבי זיגפריד

1 — הוא זוהה עלידי כל אחת מן המתלוננות במסדר-זיהוי שנערך עלידי המשטרה. זולת זאת, בהודעתו הראשונה במשטרה התחשב לכל מה שיכל להיות קשור עם הקורות על שפת הים בנתניה, בסביבות חצות בליל ה-5.8.68. הוא מספר שנשאר בעיר זו ולן בה במשך כל אותו הלילה כדי לראות את "יום הצנחן" ונודעה ליום המחרת. נראה שבזמן שמסר הודעתו זו טרם ידע על הראיות וההוכחות שנאספו או שיאספו נגדו עלידי המשטרה. מכל מקום, דבר אחד ברור מסיפורו, והוא העוב"דה שלפחות את חלקו השני של ליל ה"מיקרה הוא בילה כמלון בתל-אביב. דבריו על כנותו לחזות ב"יום הצנחן" נשמעים

שתי האחיות — אליזבת בת ה"18 ינורה בת ה"21 — הגיעו לפני חצי שנה מארצות-הברית לביקור בישראל. הצעירה באה כמתנדבת

שתי האחיות — אליזבת בת ה"18 ינורה בת ה"21 — הגיעו לפני חצי שנה מארצות-הברית לביקור בישראל. הצעירה באה כמתנדבת

ועבדה בקיבוץ רתי, השנייה באה כתיירת. מה שקרה להן בליל-הירח על חוף נתניה שימש נושא ל"משפט מוכרך, שהסתים בשבוע בכיתא-המשפט המחוזי בתל-אביב. "העולם הזה" מביא את תוכן ספק הדין כלשונו, תוך השמטת הקט"עים האינטימיים-מדי. שמות ה"בחורות שונות, כדי למנוע זוהויין.

★ ★ ★

ליד המיקרה נודמו השתיים ל"נתניה. לאחר ששכרו חדר ללינת לילה יצאו לטייל, ובדרך-התחננו לשני בחורים, אף הם חתנים מדינה. לאחר ההיכרות המשיכו הארבעה לטייל, עד הגיעם לטיילת שלאורך חוף הים. שם נפגשו בסביבות חצות עם שני צעירים, שלשם הנוחיות נקרא להם לפי שעה פלוני מס' 1 ופלוני מס' 2.

המתלוננת נורה מספרת, כי השניים הציעו לאחיות שתעזובנה את חבריהן הנינים ו"תלוניה אליהם. פלוני מס' 1 אף הציע להן חשיש ולס"ר. שתי המתלוננות מספרות כי כל אחת מהשניים שלח אליהן דינים, והם נתבקשו להסתלק. בסוף הסתלקו מ"החברה, ואז ירדו המתלוננות עם שני מלווי הן הדינים מן הטיילת אל שפת הים. שם ישבו כולם על החול, זה בצד זה, כשהסלעים נמצאים לא הרחק מאחוריהם. לא עברו דקות מרובות עד שהופיעו שנית — לפי עדות המתלוננות והדני האחד — פלוני מס' 1 ופלוני מס' 2, ועוד אדם שלישי שנכחו כפלוני מס' 3.

כאשר באו לשלוש הנשים האלה אל החולות, מקום שישבו השתיים עם הדינים, הוציא מכיסו פלוני מס' 3 משהו מכריז שנראה כסכין, ואיים כי הוא יירגז אם מישהו מן החבורה לא ישתק. נורה מס' 1 רת שהוא התחיל "לשים עליה ידיים", וה"מתלוננת הרחיקה אותו מגופה וצעקה. אחר-כך נחלשה הידיה, זרק אותה על החול, ושנית שם ידיו על גופה. היא ניסתה להתנגד ולכסות את גופה בדיה, עד שלבסוף היכה אותה פלוני מס' 3 באגרוף בעין, ולאחר מאבק הוריד את תחתוניה ובעל אותה. המתלוננת אליזבת מספרת בעדותה, כי היה זה פלוני מס' 2 שמשך אותה אל ה-

תמרורים

ג' שאו • בלינדון, בסוף החודש שעבר, הזמרת היהודיה **ג'ורדי גרלנד** ובעלה הדיסקוסקים הקתולי, שהוא ידידה מזה שנה, **מייקי רינס**, הצעיר ממנה ב-13 שנה (היא בת 48, הוא בן 35), אף-על-פי שהנישואין לא כל-כך חוקיים, מפני שבזו לא גמרה את הליכי גירושה מבעלה הקודם, הודיעה הזמרת כי הנישואין נערכו בכנסיה, באמי צערת של כומר ואנו נשואים בעיני אלוהים — אם גם לא בעיני החוק.

נותר • לאחר שנתגלה סרטן בריאתו הימנית, ספגלר ארלינגטון בראו (59), ה' ידוע יותר בשמו הבימתי — **רוברט מיי** לור. ההודעה הרשמית על מצבו של החקן באה מפי אשתו, אורסולה תיס, שהודיעה כי "הגידול הממאיר נתגלה בבירור באוקטובר האחרון, כאשר התפשט בריאה הימנית של רוברט". טיילור נה, ונשאר מאושפז כמה חודשים בבית החולים — אלא ש' או נמסר כאילו נר' תח בשל "זיהום בריאה". עתה מסתבר כי הרופאים ידעו כבר אז מהי מחלתו. הם קטעו או חלק מן הריאה, על-מנת לעצור את התפשטות הגידול, אך ה' ברר שהניתוח לא הצליח.

מייקור

נחוג • יום-הולדתו ה-58 של **זלמן סזאייב**, סוציאליסט, שנולד בלטביה ולמד באוניברסיטת ריגה, עלה לארץ ב-1935, ו' נבחר ב-1949 כנשיא הייבואנים והסיוגאים, היה חבר הכנסת השנייה והשלישית, וסגן שר המסחר והתעשייה, מכהן היום כנשיא התאחדות בעלי התעשייה.

תבעה • פיצויים על הוצאת-דיבה, מ' שני שבועות קולנוע באמריקה, השחקנית **ג'ורדי אנדריוס**. את אחד השבועונים תבעה ג'ורדי על כי כתב כאילו היא מנהלת רומאן עם השחקן הכושף סידני פואטייה, ואילו את השני, על כי כתב שבתה הקטנה של ג'ורדי, אמה קיט, חלתה קשות כיוון ש' אינה יכולה לסבול את ארוסה של אמה — בלייק אדורס.

זכתה • בפרס במבי הזהב, שהוא ה' אוסקר הגרמני, בפעם השמינית ברציפות, השחקנית האיטלקיה **סופיה לורן**. הפרס ניתן לה בבית-מלון גדול בג'נבה, בנוכחות

סופיה לורן

קהל רב, והיתה זו הופעתה הפומבית הראשונה של סופיה, לאחר הולדת בנה. טקס חלוקת הפרס קוצר מחצית השעה, כי סופיה היתה צריכה לחזור לבית-החולים כדי להניק את בנה קרל ג'וניור.

נפטרה • בפתח-תקעה, בגיל 64, אחד ממייסדי בית-הספר הגבוה למשפט וכלכלה בתל-אביב, ותחן פרס ישראל למשפט — פרופסור **פליאד דייקן**. דייקן, שהיה גם ממייסדי בית-משפט השלום הראשון בתל-אביב, לפני 45 שנה, נולד ברוסיה ולאמד משפטים באוניברסיטת אוורס, עלה ארצה ב-1921, עמד במבחנים שנערכו אז לעורכי דין מחוזי-לארץ, והתחיל לעבוד במקצועו. הוא פיתס בארץ חיבורים רבים בשטח ה' חוק, שהפורסמים בהם הם שישה כרכים על "דיני ענישין". ב-1947 נתמנה דייקן על-ידי המוסדות הלאומיים העליונים לחבר המועצה המשפטית שקדמה להקמת המדינה, ועם הקמתה, הפך לדיקן הסקולטה למשפטים ב' אוניברסיטת תל-אביב.

כתבה שניה בסידרה

מאת: נתן זהבי

חייבים לחפש סיבה אחרת — עמוקה יותר, שני חוקרים אמריקאים, קיפר ומוריץ, שחיברו מחקר על הסמים הפסיכודליים, קבעו שעישון הסמים בא כדי:

- לברוח מלחץ המציאות,
- למנוע הרגשות בלתי-נעימות,
- לשנות מצב פנימי של שיעמום,
- להתקבל לקבוצה ולהרגיש השתייכות,
- למרווד נגד סמכויות,
- לרכוש ביטחון עצמי,
- להיות יותר יצרני,
- לחפש חוויה רחבת או אסתטית,
- לספק יצר סקרנות.

ד"ר יצחק ברבן, עולה חדש מאמריקה, שערך מסעם משרד הסעד מחקר על עישון חשיש בין הנוער הישראלי, סבור: "לכל אדם יש מטרה בחיים. התכרה מגדירה את המטרות הללו והאדם שואף להגיע אליהן. אם המטרות מושכות את היחיד אך אין הוא יכול להגיע אליהן בדרך הלגיטימית, הוא יהפך לו דרך אחרת להשיגן. כלומר: הוא יפרוש מהחברה שקבעה את המטרות. המשתמש בסמים פורש מהחברה. בזמן היותו מושפע מהם הנורמות והמינהגים שלה אינם הליים עליו. הוא מרצה במצבו, כי שוב אין קיימות בשבילו בעיות של השגת המטרות. ואז, כאשר הוא נמצא ב' מצבים קשים, חברתיים או אישיים, והוא אינו רוצה או אינו יכול להתמודד עימם או לפתור את בעיותיו, הוא עלול לפנות לסמים המביאים לכאורה להיעלמות הבעיות. שימוש בסמים בתנאים אלה מוגדר ככריחה או נסיגה."

★ ★ ★
א יך להסביר, אם כן, את הגל הגואה של שימוש בסמים? האם 100 אלף ה'

למיד השמינית, חושב שכונת בית הכרם בירושלים, הלבין מפחד. מי ה' שין עליו? מי אמר למטרה שה' מחזיק חשיש בביתו? וגרוע מזה: איך יסביר ל' הוריו? מה יאמר אביו — הפקיד הבכיר? סמל-המטרה לבוש-האזרחית שאל את הבחור: "צריך לחפש בכל הבית — או שאתה נותן את החומר?"

הבחור הביט באמו הנדהמת, ניבש למי' רה של מיכתבתו, והוציא משם חבלה קט' נה של חשיש.

רק כאשר הובא לפני שופט, לשיחורו בערבות, גילה מי הלשין עליו. הסתבר, כי החיפוש בדירתו נעשה על-ידי בקשתה של מדינה זרה, בה יושב אחד מחבריו של ה' שמיניסט הירושלמי. הבחור הישראלי שלח לחברו כמה פירוורים של חשיש בתוך מיכ' תב; המיכתב נפתח על-ידי המכס של אותה מדינה — וזו פנתה למשטרת-ישראל.

★ ★ ★

ופעה זו אינה יוצאת-דופן בישראל — לא מבחינת ההברחה לחו"ל, ולא מבחינת עישון על-ידי תלמידי תיכון.

ההברחה הקימעונית של חשיש מישראל לאירופה או לאמריקה נעשית בידי חובבים. הסוחרים הבינלאומיים הגדולים עושים זאת ישר מלבנון או סוריה. ואילו מישראל מבריחים את החשיש, לרוב, צעירים אמריק' איים או אירופיים, שהגיעו ארצה במתנדבים או תיירים — והחליטו להישאר בה.

אותם צעירים — שבאו ברוש אחרי מלחמת ששת-הימים — הם אשר החזירו את עישון החשיש לקיבוצים. קשה היום למצוא קבוצת-נוער בקיבוץ, שאחד או יותר מחבריה לא ניסה את הסם — או אינו ממ' שין לעשן אותו גם אחרי שהמתנדבים ה' רים הסתלקו.

המתנדבים והביטניקים למיניהם, שהתי' אהבו בשמש הישראלית, חיפשו סכף קל, שיוספק להם חשיש ויפסור אותם מעבודה גופנית. לא-מעטים מהם מצאו את המקור בהברחת חשיש לתכרים בחו"ל. יש הסול' חים אותו בגלילים דקים בתוך נרות-קידוש גדולות; יש הטומנים אותו בתוך מיסגרות עץ עבות של ציורי רבנים מכובדים, ויש המחזירים אותו לתוך קופסות-שימורים ישראליות.

ואילו אל בני-גילם הישראלים הם העבירו את הרגליה-עישון. מזה שנים עישנו נערים חשיש בישראל. אבל היו אלה נערים מסוג מסוים מאוד: לרוב עבריינים צעירים, שההיכרות הראשו' נה שלהם עם הסם נעשתה במסדות ל' עברייניים, או בחוגי העולם ההתחנ' שכוונתיים. מאז מלחמת ששת-הימים השת' תה תמונה זו: הנוער "הטוב" — תלמידי גימנסיה וסטודנטים — הצטרף למעשרים.

התנאים

מעשנים בישראל מחפשים בריחה או נסיגה? כדאי להתבונן בכמה מהם מקרוב יותר:

● באחת החילות הכין לפני שבוע בעל אימפריה תעשייתית הפתעה לאורחיו: הוא חילק להם סיגריות עם חשיש.

● אדריכל כפורסם, שוכה בפרסים רבים והנחשב לאחד המוכשרים בענף זה, מעשן

סקר בלתי-רשמי בין הסטודנטים גילה, כי כיום מגיע מספר המעשנים בקאמפוס הירושלמי בלבד ל-1000.

★ ★ ★

מ ה דוחף אותם לעשן? אין כימעט אחד מהם שלא ישיב: "בהתחלה — הסקרנות". אבל כאשר הוא ממשיך לעשן,

ידידיו של עיתונאי ישראלי:

הבקבוק שהוחזק בצורה מיוחדת על-ידי אחד הנוכחים. התרגשת. כולם השתעלו לאחר ה"סחיבה". כשהגיע תורי סחבתי בזחירות את העשן. הרגשתי-חנק אחזה ב' אמרו לי לחזק את העשן בקרבי זמן רב ככל יכולתי. החזקתי עד שהרגשתי שאיני יכול יותר.

סיבוב הסחיבות נמשך. לקחתי עוד סחיבה אחת. אנשי החבורה החלו לדבר ביתר חופשיות, ואני כמוהם. צחקנו מדברים שבאופן רגיל אינם מצחיקים במיוחד. אני השתוללתי מצחוק. הרגשתי מחר' חורת קלה, שגרמת לי עירפול חושים.

חזרנו למועדון. הזמרת מצאה חן בעיני יותר ממקודם. בכלל, הרב' רים נראו לי יותר מעניינים. זו היתה ההתחלה.

חזרתי על חוויה זו — כדי לר' אות את העולם נחמד יותר. כשי' הפסקתי לבקר במועדון, חמשכתי לעשן בחברות אחרות. לחפתעתי

התחלתי לעשן בגיל 17 — כי התוצאה ישירה מהסיפורים הרבים שקראתי על השפעות הסם. רציתי פשוט לנכות, ולו רק פעם אחת. וכשנפלה לידי ההזדמנות — עישנתי.

היה זה במועדון עומר כייאם ב' יפו. ישבתי עם אדם, שהברתיו לראשונה בשעת ביקור בכיתה' סוהר ברמלה. מכיוון שהיה בינינו אימון, אמר לי שהוא יוצא עם כמה חברה לעשן חשיש. ביקשתי להצטרף.

העישון נעשה בין חורבות של בתים הרוסים. אחד הנוכחים שכר בקבוק גולדסמאר, ולתוך צואר ה' בקבוק הכנים אדם אחד טבק של סיגריות דובק 10. אדם שלישי עירכ את הטבק עם פירורי חשיש, ורביעי הכין פיה מקרטון של קופסת סיגריות. את הפיה הכניסו לצואר הבקבוק, והחל ס' בוב של "סחיבות" מתוך צואר

קולנוע

ישראל

ארץ

האפשרויות

ולשרוף את אנשיה חיים, לפי הוראה מ' גבוה, זה נעשה קצת יותר מעניין.

המאורעות מתקשרים, כשחבר מהצי משכ' נע את הקצין המבריק לנסוע לחפש יהלום מים, באותו מקום בו היתה אותה צוללת, משום שרק הוא יודע איך להגיע לשם. יש עבר. יש הווה. ומה בעניין העתיד? הם נוסעים. מופיעה הבחורה. כבר מחכים לזה שהם ימצאו או לא ימצאו את היהלום מים. יהרגו או לא יהרגו האחד את השני, יתאהבו או לא יתאהבו בבחורה, ונדמה שאפשר ללכת הביתה.

אבל אז הכל משתנה. קודם כל מתברר שאותו פלש'ב'ק היה הרבה יותר מעניין, בעזרת כמה פלש'ב'קים נוספים, שעכשיו הם כבר יותר מעניינים, משום שהצופה מכיר את המשתתפים, מתברר שגיבורו ה' הולך ונעשה יקר ואהוב, נאלץ לבצע את אותה פעולה נוראה של שריפת אנשים חיים לבדו. ללא ידיעת איש מהצוות שלו. קודם כל זה מעניין. משום שיש כבר משהו שאנחנו, הצופים, יודעים ושאר משתתפי הסרט אינם יודעים. שנית זה מעניין משום שאיכשהו מאמינים לו שזו היתה חתייה חזקה, והוא סובל ממנה עד היום.

אחר כך, כשמתברר שלעוד אדם אחד בצוות גובני היהלומים היה קשר אל אותו פלש'ב'ק, הסרט הופך ממעניין למרתק. מחכים שהדברים יתגלו. שתהייה התפוצצות

ככה זה עם הישראלי הנודד. הבמאי הצי עיר (27) דן וולמן, שהיה צנחן, וגם נולד בירושלים, ישב לו בניוירוק ולמד בימיו. צעיר אחר, עמי ארצי (25) ישב באותו מקום, באותו בית הספר ולמד הפקה.

באופן טבעי הם נפגשו. ומהפגישה הזאת יצאו שנים עשר סרטים קצרים, שצולמו ברחבי ארצות הברית.

מיליונרית אמריקאית, לא צעירה ולא ישראלית, ראתה את הסרטים שלהם והחליטה לעשות להם פסטיבל. היא מילאה את ביתה במוקטיילים, ובאנשי-כסף ומשקיעים, ואנשי-סרטים ושחקנים, וכו', והציגה לפני כל אלה את שנים עשר הסרטים של שני הישראלים.

במוקטיילים הללו פגשו שני הישראלים הרבה כסף, ואת טוביה טבי, שחקן ישראלי שלמד מישחק בארצות הברית, ואת יואב תלמי, מוסיקאי ישראלי שניצח על תזמורת בקנטקי.

ובכן, הכל היה מוכן, והוחלט לעשות סרט, ואיפה אם לא במוילדת הרחוקה? הם עלו ארצה, ערכו מיבחני-בד ומצאו

ריבזין וטבי ב"התמחהני" לא צעירה, אבל מיליונרית

צות, וכבר כל מה שקורה מעורר עניין: מסע מרחק בין צוקים. חיפוש אחר היהלום מים. וביתור הסוף. כשהדמויות נחשפות. הקשרים משתנים, וכל מה שקרה לפני כן מקבל משמעות אחרת.

הצד השני

של האלימות

פני מלאך (תל-אביב, תל-אביב; ארצות הברית) בבוני וקלייד הפכה האלימות ל' שירה, לפיוט, לחלום רחוק של האמריקאי הממוצע. כאן נראית אותה אלימות כמו מחלת-נפש עלובה, של אנשים שיוצרים את חלומותיהם במתכונת של סרטי הריגול, בטלחיויה ובקולנוע.

כמו בבוני וקלייד, הוא (אנטוני פרקינס) פוגש בה (טיודי וולד). מתפאר בפניה במעשיו. רק כאן הוא לא עושה כלום. הוא רק מספר, וכאן הוא אסיר משוחזר, ולא סתם בחור צעיר והרפתקן.

כאן הם לא אנשים נחמדים כמו שם. היא מתגלת כמפלצת אמיתית, והוא מיסכן וממרט מרוב פחד. וסצינת-האהבה שלהם, הקורה, כמו שם, לאחר המיבצע הראשון, נראית מפלצתית כמוהם, בייחוד כשהיא מלווה במשטרה, ובאמא מרשעת.

זה יכול היה להיות סרט מעניין, המגלה את הצד השני של מיתוס הוזהר, אילו נעשה באותו כיוון בו נעשה מתחרהו, בבוני וקלייד. אילו היו הגיבורים יותר אמיתיים, והסרט פחות סנסציוני.

האוכלוסיה: הם אינם צריכים לעבוד עבודה מפרכת כדי להתקיים. הם יכולים להרשות לעצמם לישון עד שעה מאוחרת, אינם כפופים למשמעת-ברזל, הם "אינטליגנטים". לעומתם אספר להביא סיפורו של בן מעמד אחר: בעל דוכן פלאפל, שהצמיד ל' עצמו שם מצלצל והיה בדרכו לאושר ול' עושר.

הקהל נהר לרוכנו, הפלאפל היה טעים, והאיש היה אדיב. ואז החל מעשן חשיש. מחיר הסם לא פגע בו: כמה עשרות לירות

מזה ארבע שנים — כל פעם שאני צריך ליצור סרטיקט, לדבריו.

● זמר עילית מעשן לפחות שלוש פע' מים ביום. אינו מסוגל כימעט לשיר ו' להופיע — ללא חשיש.

עיתונאי-סופר מפורסם מארגן כביתו בתל-אביב מסיבות חשיש קבועות בהן מש' תתפס עיתונאים, אמנים ואפילו כמה עס' קני-מפלגות.

● צעיר, שהתחיל בעישון חשיש מתוך

מספר 14

קמפוס

דף לסטודנט

גילויים נוספים בפרשת החשיש

סטודנטים בבירה הורחקו מהלימודים לאחר שנתפסו בעישון חשיש והפצתו

בז המרחקים. נטרה * כולם תלמידים מארצ' * הסילוק נעשה בתשא

מדי פעם. אבל אחרי לילה של עישון לא היה מסוגל לצאת בבוקר לשוק כדי לקנות את הסחורה הדרושה לו.

הסוחרים ניצלו את מצבו, החלו עושקים אותו. פועליו רימו אותו, עשו קנוניה עם הספקים.

כאשר היה מצבו הביש מציק לו — מיהר לקחת עוד מנה של חשיש, כדי לשכוח את צרותיו. היום הוא חייב רבבזה ל'י, ועיסקו מוזנח, עוזב ומלוכלך.

★ ★ ★

אם כן, איך התייחס אל עישון ה' חשיש? כאל עיסוק חברתי שאינו יותר

סקרנות והפך לקוח קבוע של הדיסקוסקים, ממשיך לא רק לעשן אלא למכור חשיש, כדי לממן את בילוייו.

● בעלת-מועדון מפורסמת, שהרומאנים שלה ממלאים בקביעות את טורי-הרכילות, משתתפת כימעט מדי לילה במסיבות חשיש, בחברת כמה מבצעי השמות הנוצצים ביותר של החברה התל-אביבית.

אלה אינם מעשנים מיקריים, שהסקרנות דחפה אותם לנסות את הסם פעם או פעמ' יים. כולם הצהירו באוזני, כי העישון אינו מפריע להם כלל. הוא לא פגע ביכולת' היצירה שלהם. להיפך: אלה מהם הזקוקים

בגידות

להשראה אמנותית בעבודתם — מצאו ב' חשיש מקור להשראה זו.

הם נשבעים שהעישון לא הזיק לבריאותם — ואומנם מאשרת הרפואה, שלחשיש אין השפעות שליליות על הבריאות. כשם ש' החשיש אינו יוצר השתעבדות.

אבל לכל האנשים האלה — פרט לצעיר — יש מכנה ימשותף, המוציא אותם מכלל

הדרך לחשיש - ובחזרה

עישנתי בדירותיהם של אמנים ו' רופאים ועורכי-דין.

מכיוון שהיו לי חיילי-לילה ענפים, הייתי מעשן כמה פעמים בשבוע. ואז — קרוב לשלוש שנים אחרי העישון הראשון — התחלתי להר' גיש עייפות כללית. הפסקתי לע' בוד באותו קצב שעבדתי קודם. איחרתי לפגישות שקבעתי — או בכלל שכחתי אותן. חומר שלי הגיע באיחור וכרישול לשולחן ה' עורך. אבל להפסיק לעשן — לא רציתי.

פעם אחרי שעישנתי מיספר פע' מים במשך היום, הרגשתי שהע' פק הזה מפריע לי. אמרתי לעצ' מי: "חביבי, גמרת עם זה!" מיום המחזרת לא נגעת יותר בחשיש.

שנתיים לאחר שהפסקתי לקחת בכמה הזדמנויות חשיש. הרגשתי כמו כימים הראשונים, אך העישון לא משך אותי יותר וכיום אינני מעשן.

גיליתי, שהרבה מאוד אנשים שלא הייתי מאמין שהם משתמשים ב' חשיש — הינם מעשנים קבועים.

האיש החדש של דליה לביא

זה סודי — זה סודי — זה סודי. אבל הסוד סוף-סוף התגלה. הוא נוגע לדליה לביא שלנו. במשך שהותה הי ארוכה בקיץ האחרון כאן הצליחה להעלים בכישורן את העובדה, שמשוה לא תקין בחיי-הנשואין שלה עם הממיק ג'ון סאליבאן.

השבוע נפרדה ממנו לתקופת-ניסיון, ו-

נראתה בדיסקוטקים של לונדון נכ-ה-חבר החדש שלה: השחקן רוד טיילור.

דליה ורוד

רוד בפעודה

האפשרות השלישית

בגלוייה שהגיעה מאתונה, כותבת לי עליזה עזיקרי: „אני נמצאת כאן עם ישישון רג'אן. את לא יכולה לתאר לך כמה שאנחנו אוהבים אחד את השני. אני חושבת ש-גילינו סוף-סוף מה זאת האהבה האמיתית. אנחנו כל הזמן יחד. מבליים, מטיילים, נהנים ובעיקר אוהבים, אוהבים, אוהבים.”

בדרך-כלל, כידוע, לעליזה עזיקרי יש בעיות מתמידות עם האהבה: או שהיא לא יודעת את מי היא אוהבת; או כאשר היא יודעת — או זה שהיא אוהבת אותו לא יודע את מי הוא אוהב. וכששניהם יודעים, אז יש משהו שלישי כמו המאהבות של האהוב, או הנשים של האהוב שמפריעות. וכך היא נשארת תמיד עם הרבה אהבה וכלי משהו שיקבל אותה. לאחר לידת בתה, שני אנשים באו בחשבון לאהבה. האחד היה אבי בתה, אריס סאן, והשני היה בעלה לשעבר, שסבל את כל שגעונותיה וטיפל בה בנאמנות בשעותיה הקשות. אבל אחרי שהיא חזרה לביתה, ומספלות החלו לטפל בילדה, והיא התפנתה קצת לברר את העניינים, התברר לה שאריס סאן נסע ללונדון, השאיר לה אומנם קצבה חודשית, אבל לא את עצמו. ואילו בעלה לשעבר נכסם עזיקרי, שקופץ בימים האחרונים מהצלחה, להצלחה, ממחכים לגודו לתעלת בזאמינג והלאה, התאהב בזמן האחרון בקצינה מצה"ל. וכך נשארה עליזה ללא שתי האפשרויות, ובחירה בכריזה השלישית, באמרגן ששון רג'ואן.

של שר הביטחון, היא מזכרת על אדמה. אחרי הגט היא חזרה ארצה, הגיעה ל-נהל והתיישבה שם, ובהתאם לבקשה הי מיוחדת של האב הם הפסיקו לגנוב לו את כותורתו. והם יושבים בשקט במושב שלהם, ומעבדים את האדמה. ולא מקבלים שום עיתונאים ועיתונאיות, וזו גם הסיבה שהחתונה שלהם נדחתה עד שהעניינים ירגעו קצת.

אורי

טוביה ממשיך לחלוב

כששלוש עליכם כתב את „טוביה החולב", הוא לא ידע איזה מזל הוא נביא לאנשים. הוא עצמו לא נהנה ממנו באופן מיוחד. העם אמנם קרא אותו, אבל כסף זה לא הכניס לו. הזכויות לי-ספרים לא היו בידיו, וכמה כבר יכולים להכניס ספרים, כשעוד לא היה דבר כל-כך נפלא כמו מיוזקל!

כשני גדל „טוביה החולב" וחיוס הוא יוצר אגדות. הוא עשה מחיית טופול כוכב. הוא עשה מרודנסקי אחד הי-אנשים המפורסמים בגרמניה. הוא גרס לקהל וינא לצאת מכליו בחופת-הכבוד רה של יוסי ידן וליאה דולצקיינה — ועוד ידו נטויה.

בימים אלה הוא הוסיף לחיים טופול יותר מרבע מיליון דולר במכה אחת: כשהחליטו להפוך את מחוזמר לסרט, עמדו על הפרק כמה טוביאים: האחד היה רוד שטייגר, השני היה זירו מוסטל והשלישי חיים טופול. המפיי-קים היו אמנם מעוניינים בטופול, אבל הוא דרש סכום כל-כך גדול, שהביא אוי-תם במבוכה.

המאבק היה קשה. החששות היו מרוי-ביס, והנה ביום החמישי נחתם החוזה, והישראלים המיסכנים, שלא היתה להם חזמנות לראות את טופול שלהם בי-גדול תפקידיו, יוכלו לפצות את עצמם על החפסד התיאטרלי בריווח קולנועי.

הכסף

של

סרדינס

לחברי סיעת העבודה בכנסת יש קופה משותפת. כל דודש מנכה החשב הכללי של המדינה לשרים ולחברי הכנסת של סיעה זו חלק ממשכורתם, מעביר אותו לקופה הי משותפת. משך שנים היה הכסף הזה מופקו בבנק הפועלים לפני כשנה הודיעו לחשב הכללי להעביר את הכסף לבנק ע"ן ח. מי נתן את ההוראה? ח"כ משה סרדינס, שהוא גיבור הסיעה. כנור, לחה סרדינס סכומי כסף גדולים, לצורכיו הפרטיים — מ-בנק ע"ן ח של תנועת המושבים. • לא רק חברי מסלגת העבודה מתעסקים בכספים. גם חברי אגודת-ישראל, ח"כ מנחם פרוש, למשל. הוא מתעסק בכספים — לא רק בי-ארץ. גם בחו"ל, שם הוא אוסף תרומות למימון מיסעלרצדקה של מפלגתו. הוא אפיר-לו הגיע לעיר ההימורים לאס וגאס. כדי לברך את המהמרים היהודים, התורמים כסף למטרות צדקה. אחד התורמים האחרונים ש-נהנה משרותו זה של פרוש היה שחקן הי-קולנוע הלא-יהודי פרנק סינמרה. עבור הברכה הוא הרם 25 אלף דולאר. • איך התחיל המשבר בסרשת ראיון ראש-הממשלה לוי אשכול לשבועון ניוזוויק? עוד לפני פירסום הכתבה קיבל כתב קול ישראל בי-ארגון-הברית, יעקוב רעואל, העתק מי-מנה. הוא העביר העתק בסלקס לכתב הי-מדיני של קול ישראל בארץ, חיים גלי. זה הראה את החומר למזכיר סיעת המפד"ל בכנסת, עורר-הדיון אריה האן, שמיהר למסור את תוכן הכתבה לשרי המפד"ל ולי-שר מנחם בגין, שהקימו מהומה. • על הראיון בניוזוויק היה גם למנהיג הפלג הי-שמאלי-הציוני של מפ"ם יעקב יעקב (קובה) ריפטיין, מה לומר. הוא אמר זאת במוע-דון החדש של תנועת העולם הזה — כוח חדש: „בימכ אלה התסרמה הודעה של ראש-הממשלה בשביל לעורר ויכוח בין יהודים — היא מספיקה. אבל בשביל לעשות שלום — לא". מתי יסכים חברה-הכנסת שמואל מיקונס להודות בכך, שהדת היהודית דוגלת בשחיתויות-זכויות לאשה? רק כאשר סגנית יושב-ראש הכנסת מטעם הי-מפד"ל, טוביה מנהדראי, תסכים „להש-מיט מספר התפילות את הפסוק: ברוך שלא עשני אשה". או לסחות שכתבין ספר תפי-לות מיוחד לנשים, אשר יכלול את הפסוק: ברוך שלא עשני גבר.

הצמא

של

עראפאת

לסידרת נחששים גרם השבוע חברה-הכנסת יוסף פרדין, כאשר הסביר בעיתון הי-עיתונאים בתל-אביב את הצעתו לאסור בי-כנסת קריאת נאומים מן הכתב. „מתכלאים שאולם הכנסת ריק", אמר, „יש נואמים כל-כך משעממים! בזמנו היה אחד, שכשעלה לדוכן, היו חברה-הכנסת אומרים אחד לשני: „אפשר לצאת — הפרודורמל מדבר...". עכשיו מנסים אוחי העיתון לברר למי-הכתבן סרלין. • באותה הזדמנות חיווה סרלין, המכה גם כסגן יושב-ראש הכנסת, את דעתו על מס העיזוב, טען כי זהו חוק סוציאלי קרה לעבור חברה-הכנסת יעקב האן, שהשתתף אף הוא באותו ערב: „מא-שחוקק את החוק — הפסיקו למות! „כן", השיב סרלין, „עשירים הפסיקו למות...". • באותו ערב גילה יעקב חזן כנות רבה. אם לוי אשכול או משה דיין יתייעצו איתו-אם לעבור למפ"ם כדי להיות מועמדים לי-ראשות-הממשלה — לא אייעץ להם לעשות זאת. במפ"ם אין להם סיכוי". • על השא-לה מי תהיה חברת הכנסת הבאה בעת-ה-מעבר, שולמית אלזני או חנה זמר, כבר הספיקו לחבר במסדרונות הכנסת בדי-חה: „סילו על גולדה מאיר לבחור בי-אחת מן השתיים, והיא מצידה תבחר בי-זינה הרמן". הרמן היא יועצת ראשי-הממשלה לעידוד הילודה. • רואה-שחורות היה השבוע יצחק ארצי, יושב-ראש מזי-

איפה החתונה?

זה שבנו של המיליונר המדומה, יהודה זיס, עומד להתחתן, כולם ידעו. אבל איש לא ידע איפה. בהתחלה אמרה השמועה שהחתונה תיערך באולמי גיל. כל נשות החברה, והדוידים והי-דורות שלה, הכינו את עצמם למאורע. אז התברר שהחתונה לא נערכת באולמי גיל אלא באולמי וון.

כשכל הגבירות והגבירים כבר גמרו לקנות להם בגדים לחתונה, הודיעו להם בהודעה מיוחדת שהחתונה לא תיערך באולמי וון אלא באולמי חן. כשהם כבר לבשו את הבגדים שקנו, ועמדו לענוב את העניבות ואת היהלומים הסינתי-טיים, בא אליהם שליח מיוחד והודיע שהמקום הועבר מאולמי חן לאולמי דן.

כשהם הגיעו לאולמי דן עמד שם איש מיוחד, והפנה אותם לאולם אחר ששבו שמור בסוד עד היום הזה. החתונה בסוף נערכה באיזה שהוא אולם, אבל רוב האנשים המוזמנים לא ידעו איפה. הצרה עם יהודה זיס היא, שעד שהוא התגלה כמיליונר מדומה, הוא היה מיליאר אמיתי, ובתור מיליונר אמיתי היו לו הרבה חובות והתחייבויות. אחר-כך, כשהוא התגלה כמיליאר-הדרו ובכל יפי מעשיו ועלילותיו, כל הכסף שלו התבטל, אבל עימו לא התבטלו החובות. וכך הוא נשאר עם סוללה של בעלי-חוב, העוקבים אחרי כל צעדיו ומעשי-ומוכחים להזדמנות להוציא ממנו את המגיע להם.

כשנודע להם שהוא עומד להשא את בנו, הם חשבו שן הזדמנות נאותה להפגין את נוכחותם, והם הודיעו לו שיפריעו לחתונה. וכך, בתרגיליה-הטעיה מחוכמים ורסובכיים, הוא הצליח למנוע את בואם לחתונה.

ישראל והאופנה האכזוטית

„מחודו לאתיופיה ולישראל — אופנה שתוציא אתכם מן העולם הזה“ כך מבטיח הירחון „ווג“ על שער גליונו ה-27 אחרון. בפנים הגליון הוא מקדיש 27 עמודים לאופנה של שוש ארצות אכזוטיות אלה. לישראל הוא מקדיש שישה עמודים, הכוללים תיאור אוהד של אפר שריות התיירות בה — ושיבעה תצלומים של יצירות אופנה, „מצולמות על הרקע הטבעי שלהן ושלאפשר להשיגן כאן“, כלומר, באנגליה. לכל מקום לקחו צלמי „ווג“ דוגמנית מאנגליה — אבל הקפידו שהיא תיראה מקומית ככל ה-אפשר. רק באתיופיה היתה בעייה של צבע, וגם אותה פתרו בצילום אחד ל-פחות, בו נראית היפהפיה האנגלית בי-תוך קבוצה של יפהפיות שחורות עירו-מות: הלבישו אותה חליפת-מכנסיים ה-דוקה, עשויה מעור שחור.

בלוז
צולמה הדוגמנית מורה סוואן עם אנשי אל-על, על רקע מסוס הבואינג שהביא אותה מלונדון. הדגש הושם על פשטות מירבית — האופיינית לישראל.

ברמת-גן
נראית דוגמנית חג על רקע הבית המפורסם שניבנה על-ידי משרד הארכיטקטים נוימן, הקר ושרון. בגז הים הוא בצבע כחול כהה, תוצרת גוסקס.

בבית לחם

ברקע נראה עדר כבשים, ועל גור פה לובשת הדוגמנית מעיל עשוי עור כבשים, תוצרתו של המפעל בגד עור.

היא
כך קורא כתביהעת לענייני אופנה, חג, ליצירה זו, למרות שהמכנסיים שלובשת הדוגמנית הם מכנסיי-גברים באתיופיה. הנמרים שייכים לקיסר היילה סלאסי.

ההודית
לבושה בבגד המסורתי של שוכני הסירות מסרינגאר. הטורבן שעל ראשה עשוי משלושה מטרים בד-משי ציבעוני, שעיבודו לצפיפס.

אלכת שבא
כפי שצולמה בהרי אתיופיה: לבושה עור נמר ומחזיקה שני גורי אריות. מקבל את פניה הארכיבישוף שך גונדאר.

ראלי המייצג אומנים ישראלים בארצות הברית. ● כששאל פקיד בנק לאומי את **אורי אלוני**, אשר פנה אליו בשאלה בני-קאית, למיקצועו, השיב אלוני בגאווה: „עיי-תונאי“. „כן?“ התפעל הפקיד, „איפה אתה עובד?“ „בעת״מ“, השיב אלוני. „אה, עת״מ“, מילמל הפקיד, „עיתון טוב מאוד. אני אפילו מקבל אותו לסעמים.“

פסוקי השבוע

- **חברת-הכנסת גודרה מאיר:** „בדיבורים שלנו על עתיד השטחים אנו עולים להוסיף לכל הצרות שלנו את הסכנה שנצטרך להגן על גבולות 1949.“
- **הנ״ד:** „אין מפלגת העבודה מפלגה קטנטונה, הקיימת למען שמיעת דעתו של כל אחד בה.“
- **מזכיר ההסתדרות אהרון בקר, על מס המפדגות:** „זהו מס רשות ולא מס חובה.“
- **ח״כ מנחם משה ארם:** „השאיי פה למדינה פלשתינאית היא הציונות של ערביי ארץ-ישראל.“
- **ח״כ חרות יוחנן באדר:** „הכל תלוי בשר אחד בממשלה שלנו: השר עבד-אל-נאצר.“

העוסק בבעיית האכות בחדר-ההמתנה שליד חדר-היולדות, המוצג עליידי שלישיית ה-תאומים במיסגרת תוכניתם רבותי פצצה, נולד רעיון: חברי השלישייה **הכן גודר** **בלם, אושיק דוי ומרדכי** (פופיק) **ארנן** יערכו בשבוע הבא הופעה בחדר היולדות של בית-החולים תל-השומר. ● רעיון נוסף שנוגד וכבר מתחיל להראות סימני-חיים הוא הפסטיבל הדראמטי לחיות. הוא נולד בהיכל התרבות, בסיום השנה האזרחית. שם שמע המפיק **עמוס מרון** את המשורר **יבי קורא** משריו. לאור תגור בת הקהל, הציע מרון ליבי לערוך במשותף את לחיות — שיהיה רסיטל עברי-ערבי הי-מכאט את כמיהת עמי המרחב לשלום. ● **הצייר עודד פיינגרש** ממשיך לפתוח תערוכות בקצב רצחני. יום לאחר שסגר תערוכה ביפו, פתח שתיים חדשות בתל-אביב והקדיש אחת מהן לשחקן-זמר **פרנק פינטרה**. הסביר פיינגרש: „האידיאל שלי היה תמיד **המלך פארוק** ז״ל, שהסתובב עם משקפיים שחורים, כסף מזומן, אקדח ושני שומרי-ראש. שומן שפארוק מת, נשאר פרנק סינטרה הגיימס בונגד ואמיתי והציגו של המאה העשרים, והאידיאל שלי ושל כל הפקידים השכירים בעולם.“ ● מסתבר שמוזל גדי הוא מול לא רע. הזמר **אריק איינשטיין**, שתוכנית-החדיד שלו נקראת בשם זה, הוחתם לשלוש הופעות באולם קאדוגני-הול בניו-יורק. החזוה נערך ביוזמתו של **רמי שורקן**, האמרגן היש-

העיר המראין: „עכשיו ברור מדוע נאצר שונא יהודים...“

המזל של איינשטיין

להקלטת תוכנית הראדיו ירושלים של מטה, שהוקלטה במועדון-הלילה מרתפי סור מלכו בירושלים, הזמינו המראיינים את ה-אנשים המאפיינים, לדעתם, את הבירה. היו שם ראש-העיר **דני קולק**, תלמיד ישיבה, חבר-הכנסת **יצחק נבון**, סטודנט אמריקאי שייצג את ההיפ-הופ, חוקע בשופר, הסופר **יהודה האזרחי** והמשורר **דן עומר**. את הערב הינה **ירון לונדון** בעזרתו של אברהם **(סורמלדו)** גיאנה. לשאלה, כמה כסף אסף לטובת העיר, ענה קולק: „כ-20 מיליון לירות.“ „איך עשית את זה?“ שאל המנחה. לפני שקולק הספיק לענות, קפץ סורמלדו וצעק: „צריך לדעת לבכות!“ ● ואילו דן עומר סיפר, כי את ספריו הוא כותב תחת השפעת חשיש. כששאל, מייד לאחר מכן, יהודה האזרחי מה דעתו על כתיבת תחת השפעת סם, ענה: „אני עוד לא יודע. אבל אני מתכוון לבקש מדן ש-יומין אותי לעשן, ואחר כך אוכל להשיב.“ ● בעיקבות הצגת המערכון בן או בת,

כירות הליברלים העצמאיים: „אם אלוף-מיש-נה (מיל) **ישראל גרנית** יצליח בהקמת החוג לאינספורמציה שלו, הרי תהיה זו מצבת-גרנית, אשר תחתה עלולה להיקבר הדה-פוליטיזציה של צה״ל.“ ● בישיבת מר-כזי גחיל, אשר נערכה בשבוע שעבר ב-בית בני-ברית, השמיע אחד הנואמים, **פינץ חם גורשטיין**, קריאה גירגשת: „ראו איפה אנחנו עומדים!“ השיב לו משהו מן הקהל: „על גדות הירדן.“ גולדשטיין גם הזכיר את הצעתו של השר משה דיין להזי-מין את מנהיג אל-פתח, **יאסר עראפאת**, לכנס תה. „הוא כנראה לא צמא“, אמר גולדשטיין בליגלוג. „הוא אוהב רק קפה.“ קרא אחד מיושבי השורות האחורי-נות. ● הישיבה הממושכת של המרכזים הביאה להשמעת הצעות מקוריות ומזרות. חברת-חרות הוותיקה, **צילה עמידדור**, הציעה ששרי גחיל לא יפרשו מן הממש-לה, אלא ישארו בה ויפתחו במסע-הצהרות פרטי משלהם. ואילו מנחם בגין היה עוד יותר מקורי: „אני מציע לכל החברים“, אמר בפתח דבריהם-סיכום שלו, „לקרוא חו-ברת שונתבה עליידי **רוברם קנרי** ה-מנות, לאחר הרצוה.“ איש לא העז לשאול את המנהיג איך יכול היה קנרי לכתוב משהו אחרי מותו. ● עורכדין **סעד מלכי** רואין השבוע עליידי **טוביה סער**. תוך כדי הראיון סיפר מלכי על שליט מצ-רים **גמאל עבד-אל-נאצר**, איתו הוא למד בכיתה אחת בבית-ספר תיכון במצרים.

אני שייך למפד"ל!

החשוב ביותר בעיבלין — הלא הוא ענף גידול החזירים. אחד מבין 15 משקי החזיריים במקום שייך לו.

הוא מאמין באמונה שלמה שמקומו בי שורות המפלגה הדתית הלאומית, שכן הוא עצמו דתי. במיקרה זה דת יבוינס הולכים יד ביד. "מרבית הכנסות הכפר", הסביר, "באות מגידול החזיר. תקציב המועצה ה' לא לחורל, ולא ליישובים נוצריים אחרים כמו נצרת, כי אם למרכזי האוכלוסייה היהודית — ובעיקר תל-אביב.

המועצה הקימה בית-מטבחיים גדול, מיון חד לחזירים, שדרכו עוברים כ-2600 ראשי חזיר לחודש. מכיון שאוכלוסיית הכפר קטנה מדי בשביל לצרוך את הכמות העצומה הזו, הרי מדובר בתעשיית-ייצוא עניפה. לא לחורל, ולא ליישובים נוצריים אחרים כמו נצרת, כי אם למרכזי האוכלוסייה היהודית — ובעיקר תל-אביב.

יש סיכוי כלשהו, שדווקא נציג המפד"ל יזכה בראשות המועצה בעיבלין. נפלגתו, על כל פנים, שואפת להשיג לו כבוד זה. אם ייבחר — יעמוד מאחוריו משרד הפנים הכללי-כול. גם אם לא ייבחר לראשות המועצה, יצטרף ממנו יתר חברי המועצה שיפעילו את השפעתו המפלגתית לטובת ענייני הכפר ופיתוחו. וענייני הכפר ופיתוחו בי עיבלין, פירושה אחד: הרחבת גידול החזיריים ושיחוקם.

שר הפנים, בעל ההשפעה המכרעת על הענקת תקציבים והלחאות למועצות המקומיות, ייזנה בחדאי לפנייתו של חברו למפד"ל — ויעודד ישירות את הגברת ייצוא הבשר "המשוקק" למיסעדות, הסטיות והמטבחים היהודיים.

אבי-
אביהם!

מה אומרת המפד"ל על כך? השיב דובר המפלגה פנחס פרבר: "מה אתם רוצים שנדרוש ממנו — שנייה ציצית ו' תפילין? הוא נוצרי ודתו מרשה לו לגדל חזירים."

אולי תנצל המפד"ל, גיבורת המלחמה

אומר בעליו של חזיר זה — שנבחר בשם

נגד החזיר, את השפעתה על חברה המסור רודא ג'רים עוזאד כדי להתחכם לחזיר במקום-גידולו? אולי תבקש מעוזאד לפחות להפסיק את עיסוקו בחזיר?

השיב הדובר: "פנו לחבר משה לוי. הוא מתעסק בענייני המיעוטים."

וחברי-המועצה המפד"לי עצמו — האם היה מחתר על החזירים, אילו דרשה זאת ממנו המפלגה?

"אזוטר על אבי אביהם ולא על החזיר!" השיב.

את קולות הבוחרים, קפצה עליו כעל מציאה.

שר-הפנים
יעודד

בכפר הגדול, ש-55% מתושביו הם נוצרים והיתר מוסלמים, נחשב רודא ג'רים עוזאד הנוצרי לבעל בעמיו. הוא אב ל-11 ילדים, ששניים מהם נשואים, והוא גם אחד מעמודי-התקווה של הענף המשקי

המפלגה הדתית הלאומית לא שקטה ולא נחה, עד שאילצה את ממלכת ישראל לחוקק חוק מיוחד נגד החזיר. עד 1962 היו קיימים כל מיני תקנות וחוקים עזר מקומיים, שאסרו גידול ומכירת חזיר. אבל חוק כלל-ארצי, מקיף — לא היה.

כאשר חוקק חוק זה, הרימו עסקני המפד"ל את קולם בתרועע-ניצחון. כל ה'מאמינים' נוכחו לדעת, שאין כמו המפד"ל הלוחמת בחיה המסמלת בעיניה של היהדות את כל הטמא והאסור. וכך קובע הסעיף הראשון של החוק: "לא יגדל אדם חזירים, לא יחזיקם ולא ינהרם."

העובר על סעיף זה — דינו קנס 10 אלפים לירות. ואם מישו משכיר מקום למי שמגדל את החזירים — דינו קנס 5000 ל"י.

כל זה — כדי שהבשר המשוקק לא יגיע אל שולחנותיהם של יהודים בישראל.

אבל כשמדובר ברוחחים מיפלגות, מוכר נה המפד"ל להתעלם מכל המלחמות הקדורות נגד החזיר.

מלך
החזירים

בכפר עיבלין בצפון נערכו בשבוע שעבר בחירות למועצה המקומית. אחרי שהקואליציה הקודמת התפוררה, התבקשו 3800 תושבי הכפר לבחור 11 נציגים חדשים למועצה.

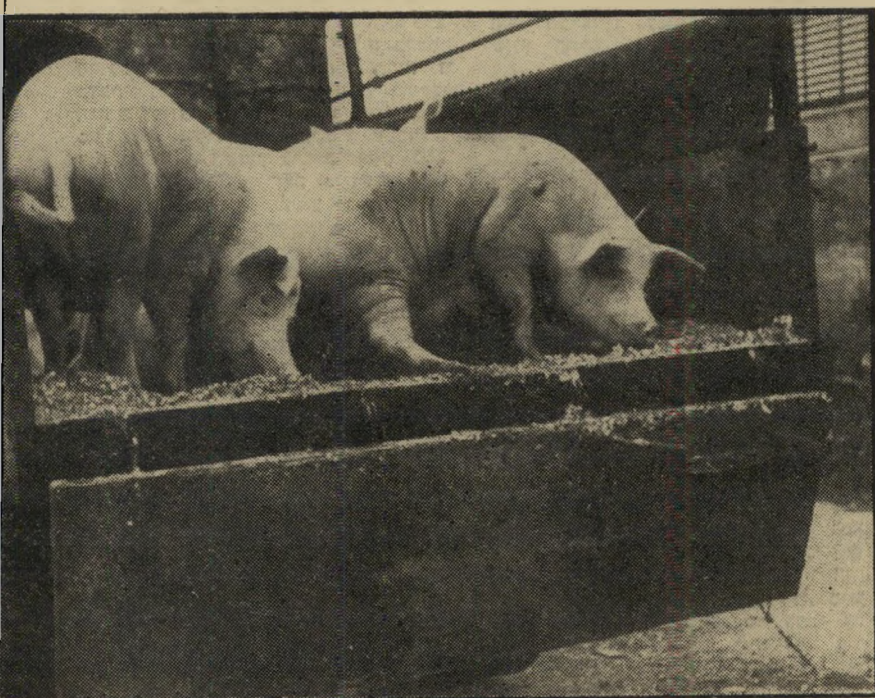
את מועד הבחירות קבע שר הפנים בכבודו ובעצמו — השר הממונה על ביצוע חוק איסור גידול חזיר תשכ"ב. טוענים עסקנים מנוסים בעיבלין: "שר הענים קבע את המועד רק אחרי שהחברים שלו מצאו מועמד טוב לרשימת המפד"ל."

המועמד הטוב הוא רודא ג'רים עוזאד, המלך הבלתי-מוכתר של סחר החזירים בישראל.

עוזאד, 51, היה בעבר חבר-המועצה מטעם מפא"י. אבל סיכסוך עם חבר אחר באותה מפלגה דחף אותו להחזיר את המעמד שלו. המפד"ל שחיפשה מועמד סופולרי, שימשוך

המפלגה למועצת עיבלין

העולם הזה

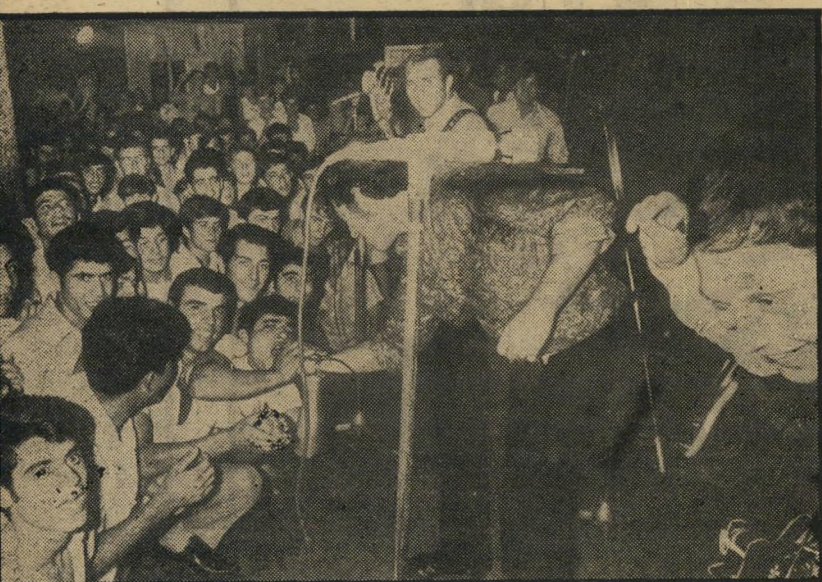
לולהט וללהיט

במועדוני-הקצב אין קטטות - אין זנות! - אין חשיש - זאת קובעת המשטרה

הקהל הרג את החריקות

תות. אלה היו החברות הסאלוניות. רובן נקראו על שם המקום בו נהגו להיסגש ב־ לילות סוף השבוע — ומשם למסיבה. תושבי הפרברים היו עסוקים בשעשוע

עד לפני שנים מעטות היה זה נוף קבוע בתל-אביב. נערים ונערות בגיל העשרה היו מתגורדים בפינות רחובות, ליד בתי-קפה חצירמכויים, או על מעקות הברזל שבצמ

במקום להתגודד בקרנות רחוב, או להשתולל במכוניות גנורות, מעדיפים אלפי בני-נוער לבלות במועדוני-הקצב. ה־ צעירים במועדונים שבהם מופיעות להקות-קצב, והמבוגרים בדיסקוטים המשמיעים תקליטים.

סוגים עיקריים. אלה שבהם מושמעים תקליטים, ואשר אליהם נוהרים בעיקר בני גילאי 18 ומעלה — ומועדוני-הקצב, בהם מופיעות להקות, והמושכים בעיקר בני נוער בגילים 14—18.

האורח הפשוט, הנקלע לתוך אחד מ־ מועדוני-קצב אלה, עשוי לצאת ברושם קשה. רוב המועדונים דחוסים בימים של סוף השבוע עד אפס מקום. האורות עמומים. נערות בחצאיות מיני, ונערים מגדולי שיער במיכנסים צמודים, נעים לקצב המוסיקה ש־ משמיעה הלהקה האהובה עליהם.

כיצד משתבצים מועדוני הקצב והדיסקו טקים במפת הפעילות המשטרית? רב־פקד בנימין ברלאי, ראש מיפלג הנוער, מיטיב להכיר את הבעיה. היא נמצאת בשטח סיפורי לו האישי היומיומי. הוא אומר בהחלטיות: "עד היום לא נתקלנו בשום מיקרי-פשע בי־ אזורי הדיסקוטקים ומועדוני-הקצב. לא היו מיקרי חטיפה של נערות, או מיקרים של עישון חשיש — אשר לכאורה ניתן היה לצפות שמועדונים כאלה ישמשו להם חמ־ מה..."

פיקוח מיפלג הנוער במועדונים נעשה בי־ אמצעות פקחים, הלבושים בבגדים אזרחיים. "אנשינו מתערבים בין קהל באי-המועדונים, ומשתדלים לגלות אלמנטים המסוגלים לגי־ רור נערות אל הפשע, ובעיקר אל הונאה", הוא אומר. "עד היום לא היו לנו מיקרים שפרוצות השתלטו על דיסקוטקים, פשוט משום שאין זה שטח מחייה משתלם להן."

מפקח ראובן ויגנטיין, ראש מחלק ה־ פיקוח, סבור כי בסופו של דבר הקלו ה־ מעודונים על עבודת הפיקוח של מיפלג הנוער. אין צורך עוד לתור אחר ריכוזי הנוער בקרנות-רחוב או בגנים ציבוריים, כדי לבדוק את מעשיהם. "נכון שיש קושי מסוים", הוא מודה, "ברחוב קל יותר לקרוא לנערה הצידה, ולשוחח עימה בשקט, ללא אוזניים מקשיבות מכל עבר. אולם כל מיסגרת עדיפה על חוסר מיסגרת..."

הצרה של מועדוני-הקצב היא אחרת: אין להם רשימות עירוניים. וכך קורה שמדי־ לילה יוצאים שוטרי רור אחת משטרת תל-אביב, לרשום דו"חות למועדוני-נוער, שורר אחת של המשטרה סבורה כי יש בהם הרבה מן החיוב.

תרבות חדשה

אחר. החאראקות. בשעה מסוימת היו מו־ פיעים במכוניות גנובות, חורצים את הכבי־ שים בצריחות-צמיגים.

כיום נעלמו ריכוזי החברות הסאלוניות. החאראקות פסקו. היכן הם נמצאים כיום — כל אותם בני-נוער-מבקשי-פורקן של סופי השבוע? התשובה: במועדוני-הקצב. המועדונים מתחלקים, בדרך כלל, לשני

קוראים לה

מריאן

מהו קנה-המידה למדינה מודרנית? יש המונים את מספר האוניברסיטאות שלה; יש המסתכלים על רוחב הכבישים. לנערות-הגוגו האנגליה מאריאן אוהאגן יש קנה-מידה אחד: מדינה מודרנית היא זו שיש בה מסעדות, וימפי".

"כמעט התעלפתי כשהגעתי לתל-אביב וראיתי, וימפי", היא נאנחת. "תמיד חשבתי שישראל זה מידבר".

מאריאן, בת למשפחה ממוצא איירי, (ביוני ימלאו לי 19), הגיעה לישראל יחד עם להקת-הקצב, "סאנדי טיימס", כדי להדגים בפני הנוער של ארץ-המידבר את אמנות ריקודי-הגוגו. היא טוענת כי את אמנות ריקוד־ הגוגו אפשר ללמוד שנים. עובדה: היא עצמה כבר רוקדת ארבע שנים ועדיין יש לה מה ללמוד. היא גם מוכנה לגלות באיזה חלק של הגוף טמונה אמנות־ הגוגו — במותניים. לכן, מי שמעוניין/ת ללמוד כיצד לרקוד את ריקודי-הגוגו — יעקוב אחר מותניה של מאריאן. הן נמי צאות כמעט באותו מקום בו מסתיימת חצאית המיני שלה.

מריאן אוהאגן בפעולה

סוד לוהט: מלחמה בע"מ

משך חודשים היו האחים חיים ואריה סבאן אמרגניה של להקת הכוכבים הכחולים, שהיתה מורכבת אז מן האחים דני ורולי אנגל, צבי, גבי וסאמי. באחד הי לילות החליט סבאן להפוך את הלהקה ל- מיקצועית. הוא דרש מהאחים אנגל להפ- סיק לעבוד בבודק, כדי להתמסר לחזרות. האחים סירבו, ואז הודיע להם סבאן: "או שתפרדו מן ההרכב, ותצטרפו להרכב אחר

אחים רולי ודני אנגל

שארגנו בשבילכם — או שתפרשו לגמרי!" דני ורולי בחרו באפשרות השנייה. עד כאן היה הכל טוב, יפה וחברותי. אבל לפתע הודיעו שני האחים לאמרגניהם לשעבר, כי הם מתכוונים לקחת עימם גם את שם הלהקה, הכוכבים הכחולים, ולהש- תמש בו ללהקה שהם עומדים להקים. לזאת לא הסכימו האחים סבאן. הם טענו כי המוניטין שיצא לשם הלהקה בא, לא מעט, בזכותם הם, ולכן אינם מוכנים לחת- עליו. כששמעו זאת שני הפורשים, מיהרו לרשם החברות הממשלתי, רשמו על שמם חברה — הכוכבים הכחולים בערבון מוגבל. לאחר מכן התקשרו עם ויקטור קלומק, נגן גיטרה-באס לשעבר, והקימו להקה ש- ויקטור הפך לאמרגנה. טען ויקטור השבוע: "מאז שהתחלנו לעבוד, גיסו שני האחים סבאן לסגור לנו את הדלתות. הם היו באים לדיסקוטקים ומאיימים בכל מיני צו- רות על בעל-המקום, כדי שלא יתנו לנו עבודה. גם שלחו לנו ביריונים מרמלה..."

★ ★ ★

מה רצו, בעצם, האחים סבאן? הסביר בגילוי-לב אריה: "אחרי שהם החליטו להשתמש בשם, דרשנו 10 אחוז מהכנסות הלהקה. זה לא בשביל הכסף — אלא בש- ביל שתהיה לנו מילה בלהקה. זה לא נכון שאיימנו עליהם או שלחנו ביריונים!" בינתיים נערכו נסיונות פשרה אחדים — ללא תוצאה. עוד מעט עומד חיים סבאן לחזור מאנגליה עם להקת האריות, ואז ית- חדש המאבק על קידוש השם. "אם לא נגיע לפשרה", אמר אריה סבאן השבוע, "נגיש צו-מניעה, ובית-המשפט יחליט..."

הצטרף לגל החדש

דבוש
CASSETTE RECORDER
רשקהול נייד פיליפס
נכשו! במחיר 315 ל"י במקום 425 ל"י

המכשיר המהנה והמשמיע צלילים ערבים
לבידור, לחסיבות בבית
בנסיעות, ברכב ולפיקניק

ישראלקטרא בע"מ,
סוכני
פיליפס בישראל.

PHILIPS
פיליפס

פרסום שמי חיפה

"הכוכבים הכחולים"

בתקליט
פסטיבל הקצב
תקליט ארז-נגן
של הד-ארצי

"כי את חלום
"ילדתי שלי"

בבצוע

להקת הסגנונות
3 ל"י

תקליט "הד-ארצי"

"בן ציון המשוגע"
"אני אוהב אותך"
"המציאה" ועוד
מפי

התאומים

בתקליט ארז-נגן של "הד-ארצי"

...היא והוא !

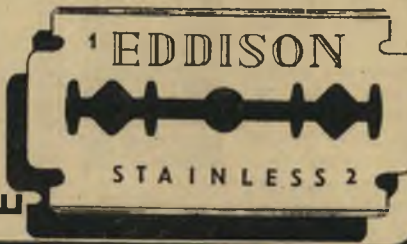
היא מחליקה על פני השלג.
הוא מחליק על פניך
מבלי שתחוש בו.

Eddison
STAINLESS

L.C.I. ENGLAND

"אדיסון" מגלה יותר
מכל סבין אחר!

אלופי סאן רמו

בובי סולו

פסטיבל סאן רמו, הקרב השנתי המר-תק מילוני צופי-טלביזיה באירופה, הגיע לסיומו. המנצח-חיס: בובי סולו ו-איווה זניקי האיטלי-קיים, עם הפיזמון-צופניה.

גם השנה הגיעו אל הפסטיבל האי-טלקי כוכבים מכל העולם: מרי הופ-קין, סטיבי וונדר,

טראנס נאל, מילנה, וילסון פיקט ועוד. על פי תקנון הפסטיבל, מגיעים אל הר-שלב הסופי 24 פיזמונים, וכל אחד מהם מושמע בשני ביצועים. הפיזמון שזכה ב-מקום הראשון צבר 237 נקודות. מייד לאחר-ריו, בהפרש של 9 נקודות בלבד, נבחר הפיזמון הרחק מטחח הראייה, שהושר על-ידי הבריטית מרי הופקין והאיטלקי סרגיו-אנדריגו. במקום השלישי זכה הפיזמון חיוך. זו היתה חותמתם של השופטים. אבל כפי שנוכחנו בשנים עברו, לא תמיד מזדהה טעם הקהל עם טעם השופטים. מה יקרה הפעם? זאת נוכל לדעת תוך-ה-שבועות הקרובים.

חידון שמות

מתוך התשובות שקיבלנו לחידון ה-קודם ("לוהט ולהיט" 1638) העלינו ב-הגורלה את גלויותיהם של אלקה גר-לומב (מיבצע קדש 3, בני-ברק); אדי-לסניק (שכון אחדות חדש 3/4, פתח-תקווה); ועוזי ברושי (קיבוץ שמיר). הם קיבלו, כל אחד, תקליט מאריד-נגן. בחידון החדש שלפנינו מופיעים שמו-תיהם של זמרים, זמרות ולהקות. לכל אחד מאלה היה להיט, שבשמו נזכרו שם של נער או נערה. יש גם כאלה ש-זימרו על כמה נערים או נערות, אך ב-תשובותיכם ציינו של אחד לכל זמר. את התשובות שילחו — על גבי גלר-יות בלבד! — עד תאריך 20.2.69, ל-,"העולם הזה", ת"ד 136, תל-אביב. ואלה שמות הזמרים: החיפושיות, ה-הוליס, מנפרד מאן, ניל סדאקה, ה-משחרים, מתבודדי הרמן, ההאניבאס, האבנים המתגלגלות, מסטיק הפירות 1910, או. סי. סמית, אלן פרייס, דייוויד מקוויליאמס, ריצ'י ואלנס, נערי החוף, בובי ג'נטרי, הקלילים, בארי ראיון, ג'ק-סמית השרק, ג'ורג'י פייס, פיטר ו-גורדון, ג'ון רולס וסיימון וגארפונקל.

נפלא!

מי שרוצה ללמוד איך לצוד שפנפות — ילך לשאול את דייב מאנדן. כי השבוע הרים אחרון רווקי הטרמלוס את מקלות ה-תפוף שלו — ונכנע.

רק לפני חודשים ספורים פרש דייב (25) את רשתו בפתח הסניף הלונדוני של מור-עדון פלייבוי — ו-ראו מי נפל לתוכו, אס לא אנדרי ויטני-ברג, שפנפנה בלונ-דית בת 23.

למרות שמה ה-יהודי — אנדרי היא דווקא ממוצא הולנ-די, ומתגוררת כיום במרכז לונדון. תא-רץ הנשואין סרם-נקבע — אבל אנד-רי כבר מתהדרת ב-טבעת ארוסין.

מאנדן וארוסה שאר חברי הטרמלוס, הוא כיום כזה: ריקי-ווסט — נשוי ואב לשני ילדים. אלן בלייק-לי — מאורס לספרית לים סטיבנס; ולן-הוקס — מאורס לנערת-הטלביזיה הבריטית-קרול שילורט.

מחר במילואים?

התקן מכשיר אלקטרוני או-טומטי שיענה על קריאות-הטלפון אליך בזמן העדרך.

אנו מספקים גם:

✳ מגבירי טלפון

✳ מכשירי הקלטה מקצועיים
BRENELL

✳ שרות השכרה ותיקונים של כל סוגי מכשירי הקלטה.

✳ שרות הקלטה על סרטים ו-תקליטים בסטודיו ובשמחות מותאם לטייפ שלך.

שרות ישראלי לחקלטה / רדיו דוקטור,

ת"א רחוב שלום עליכם 18, טלפון 244118

מבזקים אלקטרוניים "AGFA"

קבלנו משלוח של מבזקים אלק-טרוניים חדישים, מבית-החרושת הידוע "AGFA". המבזקים חזקים מאד, נטענים מהזרם ואפשר לצלם גם ישר מ-הזרם.

המחיר ללא תקדים!!!
מחיר בלעדי שלנו!!!

פוטו-ברנר

חברה רחוב החלון 31

חליכות הדיון

ה מ נ ו י

קיבלת

חשבונך,

פרע נא

אותו בהקדם.

אינפורמציה חשאית שתגיע אילך באמ-
צע השבוע תסייע לך לצאת מן הסבך
ולשמור על מצב-רוח
מרומם. פגישה מסו-
ימת אותה תיכננת
זמן רב ותאכזב אותך
קשות. גם בילוי סוף-
השבוע יהיה מאכזב,
מפני שהאדם החביב
עליך יעדר ממנו.
הרגלך להעמיד פנים
קרירות וציניות מעו-
שה, תקנה לך אויבים
רבים. חייכי קצת! מצב בריאותו של
אחד מבני-משפחתך עלול להדאיג אותך.

סגור

22 באוקטובר -
22 בנובמבר

★ ★ ★

אל תיתן להישגך האחרון לעלות על הראש:
זכור שיש הרבה מאד אנשים המוכנים ל-
דכא אותך אם תרים יד
תר מדי ראש. אם אינך
יודע מה להגיד - ש-
תוק, לפחות השבוע.
למרות העובדה שאסור
לך לסמוך על הצעות
מפתות, השבוע תעזור
לך הצעה כזו להחליץ
ממשבר כספי אליו נק-
לעת. בשטח האהבה,
מוצאי-שבת הוא היום
המתאים. בת קשת: דבריו בשיחת-הסלפון
יכעיסו אותך, אך הכעס הוא אבי העיוורים.

קשת

23 בנובמבר -
20 בדצמבר

כדאי לך לשקוע בבעיות עיוניות, ולא
לעסוק כל-כך הרבה בעסקים. כוח-ההרצון
שלך יהיה השבוע ח-
לש מתמיד. המבוכה
האיומה בה אתה ש-
רוי כרגע, תבוא על
פיתרונה הסופי ביום
ו' בשעות הערב. זו
תהיה גם השעה ל-
צאת לבילוי עם זו ש-
תיכננת זמן כה רב
לצאת עימה, ולא ח-
עות. בת גדיים: התי-
חייבויות פינאנסיות שנטלת על עצמך
בקלות-ראש, עלולות לעלות לך ביקרה.

נדי

21 בדצמבר -
10 בינואר

★ ★ ★

החלטת ללכת בדרך חדשה? לך בה לא רק
להלכה, אלא גם למעשה. כסף רב יעזור לך
לצאת מן הסבך, אם לא
תשקיעו בעסקות מפקר-
פקות. עליך להחליט ב-
עצמך. ביקור בלתי-צפוי
עלול לשבש את התוכ-
ניות שרקמת לקראת
סוף-השבוע. שמי חייך
הריגשיים יהיו הזוהר מ-
השבוע, אך הזוהר מ-
החללות-יתר. הקדישי תי-
סומת-לב רבה למצבי
בראותך. טיפול מוקדם במיתוסים המציקים
לך מפעם לפעם, ישתלם במועד מאוחר יותר.

דודי

20 בינואר -
18 בפברואר

★ ★ ★

השבוע צפוי לך שיפור
נוסף במעמדך בעבודה
או בלימודים, אך אל
לך להוציא כספים ר-
בים מדי בהסתמך על
הבטחות אלה. תשר-
קתך העזה לגרום נ-
חת לאדם כפוי-טובה
תגרום לך צער. שיקלי
היטב כל צעד מעין
זה, בטרם תבצעי אותה. בטויל ארוך, ש-
תערכי, עשוי יזיד מסור ונאמן לגלות
בפניך את רגשותיו. מכתב מוזר שתקבל
בראשית השבוע, יגרום לך לעשות חש-
בון-נפש. התעורר! החולשה היא סכנה!

דודי

10 בפברואר -
10 במרץ

סגור

21 במרץ -
20 באפריל

אתה מלא יוזמה, ומר-
כך להתמודד עם כל
מיכשול, אך חששך מ-
פגיעה באדם קשיש, א-
גב כך, מעכב בעדך מ-
לבצע את תוכניותיך. ה-
צעה מסוימת שתקבל,
עשויה לשנות את חייך
מהקצה אל הקצה. ש-
קול היטב, בטרם תשיב
לחייב או לשלילה. בעיות הקשורות בביגוד
תהפוכה אותך לעצבנית ומורמרת מאד.

★ ★ ★

זה הזמן לרכוש ידי-
דים חדשים. אך נהג
בהירות ואל תהיה
פזיז. אל תבזז לעצות
הכפופים אליך. מאו-
רעות, שאין לך שלי-
טה עליהם, עלולים ל-
שנות את תוכניותיך
או החלטותיך. שמרי
על האינטרסים הרכו-
שניים שלך. אל תלוי כספים. הימנעות
מנסיעות או טיולים הועיל לך השבוע.

סגור

21 באפריל -
20 במאי

★ ★ ★

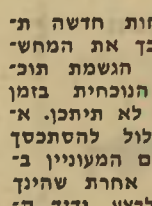

קשת

21 במאי -
20 ביוני

הפירסומת תביא לך תו-
עלת, ולכן עליך להס-
תגל לאור הזרקורים ה-
מכון אליך. דאג לך
שתאמר ותעשה את ה-
דברים הנכונים בפומבי.
את השקפותיך הפרט-
יות מוטב ותשמור ל-
עצמך. זה השבוע המת-
אים לגילוי תוכניותיך
של שותפיך, או חבריך לעבודה. אם תנהג
בטקט ובמחשבה, תזכה לתוצאות חיוביות.

★ ★ ★

קשת

21 ביוני -
20 ביולי

התפכחות חדשה ת-
עורר בך את המחש-
בה כי הגשמת תוכ-
ניתך הנוכחית בזמן
הקרוב לא תיחכן. א-
תה עלול להסתכסך
עם אדם המעוניין ב-
תוכניג אחרת שהינך
עומד לבצע. ידיר ק-
רוב מבני מזל בתולה
ישיא לך עצה טובה. השבוע יתאים ל-
עריכת קניות מכל סוג. היוזהרו מזרים.

★ ★ ★

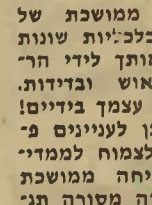

קשת

21 ביולי -
20 באוגוסט

התחל לחשוב על הקיץ
המתקרב! מידותיך ה-
מגושמות גורמות לך ל-
אבד את ידידותם וחיי-
תם של יותר ויותר א-
נשים, שהינך רוצה ב-
קירבתם. דיאטה לא ת-
זיק, אך הקפד לעסוק
בפעילות גופנית. פני-
שה בלתי צפויה ביום
ב' או ו' תהפוך אותך לפזרנית. המכתב לו
ציפית במשך הזמן, יגיע, אך יביא אכזבה.

★ ★ ★

קשת

22 באוגוסט -
22 בספטמבר

כוונתך לבצע מעשה נחפז. שיחת-סלפון
משונה תהפוך אותך למחוררת מאד.

★ ★ ★

קשת

23 בספטמבר -
22 באוקטובר

השתדל לסיים עוד ה-
שבוע את העבודות או
ההתחייבויות שנטלת על
עצמך. אם סרים לפקד-
ותך אנשים - הסבר
להם את כוונותיך, כדי
שלא יפרשו את מעשיך
כמעשי איבה. סיכסוך
ישן עם בת מזל שור
עומד להתחלל. היוזהר
מביזבזות יתר. קרובים וידידים ישמחו לקבל
ממך מתנות. בריאותך היא נכס יקר. היוזהרו

אם גם את סובלת מקור

לבני לבני Rotex מאקדילן

רונקס תמיד קרוב אליך
לרשותך - דוגמאות עם חצי שרוול וללא שרוול
מבחר דוגמאות וגדלים גם לבעלך ולילדיך

התרחצ עם לבני חורף רונקס מאקדילן

★ אפשר לראות
★ רצוי לראות
*** חובה לראות
● לא כדאי לראות

הוליווד

★ איש אינו רץ לעולם (תל-אביב) כחוד כל הבלבול והעירבוביה והאנשים עם הפרצופים הסיניים וההודיים והכושיים, המנסים להרוג לא ברור את מי ולא ברור לשם מה, מתבררים לאט לאט כמה דברים: שהעניינים הכחולות והדומעות של כריסטופר פלאמר נמצאות בסכנה, שרוד טיילור יציל אותה, ושרלטה לבוא לעולם לא תלמד לשחק. כריסטופר פלאמר, שמלבד עיניים דומעות יש לו גם לב דומע, והוא מתכוון להציל את העולם מסכנת עוני ורעב, נאשם ברצח אשה, ובו בזמן כל מיני אנשים מנסים לרצוח אותו

"איש אינו רץ לעולם"

בעצמו, אין שום היגיון ושום טעם בכל מה שקורה בין זה לזה, אבל קורים המון דברים. לפחות זה.

★ איש נוכח היה (אסתר, תל-אביב) הכישרון של פיטר יוסטינוב, ההומור של החסידים, המישחק של מגי סמלי, ממלאים סרט משעשע, על מועל ומחשב המשתפים ביניהם פעולה.
★ השיעור הפרטי (גת, תל-אביב) כנ"ל רק חדש יותר.

★ פני מראך (תל-אביב, תל-אביב) הצד השני של בוני וקלייד. האלימות לא כדבר יפה ומלאוזה, אלא כמחלחל-נפש של אנשים עלובים, בסיפור על אסיר משורר בעל הזיות, ובחורה יפהפיה המבצעת אותו למענו.

★ מארה-יכאד (פריס, תל-אביב) אידיאולוגיות מולבשות על דמויות חיות, במיסגרת אמנותית טהורה, מלאת אמצאות, עם מישחק כביר, בימיו כביר, של תיאטרון כביר, שהפך סרט כביר.

טלוויזיה

ביום חמישי 20.269, כרגיל מ-19.00 עד 20.00 מישדרים בערבית. חצי שעה חדש שות וחצי שעה חידון. תענוג להביט בפניה של המגישה הערבית גלוריה סטי יוארמ, כדוגמתה אין למצוא במישדרים בעברית, המתחילים ב-20.00 עם התוכנית הבומבסטית, הישגית אנש העוסקת הפעם בסיקור חקר תתימי. על ההסכם בין צימבר לין להיטלר יפטפטו מ-20.30 (מסע אל העבר) עד 21.00, מועד מבט לחי שות, וב-21.30 שעתו ששמו צירופים, בו יקדו ישיחקו וירצחו את אמא קוראן של ברטולד ברכט. דוגמה נפלאה כיצד לא לבצע יצירה משל יוצר תיאטרון הניכור.

תיאטרון

★ הצגה תיאטרלית מעניינת, ש שוחרי התיאטרון לא יחמיצו, היא דור ה ליה (בהבימה) מאת ובכימיו של נסים

אלוני. שחקנים כמו חנה רובינא, רפאל קצ'קין, הצעיר יוסף פולק, ואפילו שי דנון, מבצעים כאן תפקידים מעוררי הערכה, וזאת בשפתו חמיוורת, רבת הדימויים, של אלוני, אשר ידו הקפדנית מורגשת בכל שניה, ואולי מטעם זה גולש לרגעים מישחק של ישראל בקר, המגלם את ד"ר אטלס (ארוס) של דודה ליוה, ומזכיר את מישחקו של יוסי בנאי.

★ יוסף מונדי מפתח שוב. מי שנמנה על מייסדי הקפה-תיאטרון, ותיאטרון המרתף (המעלה מחזות שהצנוורה לא איש רה), יסד לאחרונה דיסקות-תיאטרון בהדיסקון טק (לשעבר פרדריקה), שם הוא מעלה את

הצגות השבוע

★ הבמאי ג'ארלד הרפר והציר אדריאן ווקס, שני בריטים, מעלים בהבימה הצגה על פי מחזה של בריטי שלישי: נוכל קוארד, המספר ב" היולות רוחות, שלו על טופר בשם צ'ארלס קונדומין, המד מין לביתו ספריסטאליסטית מיקצועית, לערוך סיאנס, וזאת לצורך עבודתו ה ספנותית. הסיטואציות הקומיות בקור מדית-רוחות זאת אינן מן המעולות. הן חנורות על עצמן על פני שתי מערכות, הנקטעות מדי פעם. עלידי מסך, שה במאי לא השכיל לבטל. העימות התיאטר רלי, בין הסופר החי לבין רוח אשתו המנוחה, משעשע למדי, אך שוב: הסיטואציה צפויה מראש, מתמשכת ומייג עת. הבימוי אינו חסר כל השראה, ממש כמו התפאורה הסטרילית. חולפות דקות ארוכות, עד שלבמה נכנסת מרים זוהר, המביאה עימה משבירוח של תיאטרון טוב, שרק שחקנית מעולה מסוגלת להתמודד עימו. לצדה מעורה אהדה מישחקו השוטף של שלמה כרי שביט, דבר שלא ניתן לקבוע לגבי שאר המשתתפים. הנראים כבובות-שעווה מהמוזיאון של מאדס טוסו. על מישח קה של תמר רובינס, כמאדם ארק אטי, הספריסטאליסטית המיקצועית, נ" תן לומר שאיש איננו מאמין לדבריה, לפיהם הגיעה לבית-הסופר רכובה על גבי אופניים. אשר לצד הפאראפטיכו לוגי, המונחה בהצגה עלידי רובינס, ספק אם מארגנס קלאוזנר תשבע נחת.

משהו לא נורמלי בתיאטרון

"היולות רוחות"

ש.ש. אליגריה מאקברית, פרי עטו ו בימיו. קוביסטוסית (רחל שור), המסמ לת את המלחמות, מאלצת צעיר (גד קי נר) לעשות למענה דברים בלתי-מקובלים, וביניהם לבצע מספר רציחות. לאחר כל הכיבושים הגדולים שהוא עורך למענה, היא חוקעת סכין בגבו. בין כתלי הדיסקוטק (אחרי ולפני השמעת המוסיקה הרעשנית, המקובלת במוסדות מעין אלה) מקבל מער כונו של מונדי מימד תיאטרלי נוסף.

★ תיאטרון הפתוח של הלל גאמן מעלה בבימוי תוסס ובלתי-מקובל שני מערכונים. האחד (יום שיש) ש" עה עשר בלידה של רבקה כהן) מימי, אך מבוצע היטב, והשני (הרבי בת האחרונה מאת עמוס קינן)

מציג בצורה מרחקת סאטירה, העוסקת ב מוראות החברה המודרנית. כדאי לשים לב לשחקנית צעירה ומוכשרת: רחל דובסון.

★ עודד קוטלר, יאורה ריבי דין, עדנה פלדל, זהרירה חריפא, מיכאל כפיר ויהודה אפרוני. מעור רים אהדה בהצגת שידוכין של בימת השחקנים. הם היו מצליחים יותר מכך, אילו נחרו בבמאי אחר (במקום מייקל אלפר" דם האנגלי), לא כזה המגלה בתוכניה כי הורה לשחקניו להתחייס אל העברית של אברהם שזונסקי בסבעיות. דבר זה הוציא את הרוח ממסרשי הקלאסיות של המחזה; וישנה הרגשה שלפנינו אותו חיר

"משהו לא-נורמלי"

אהל יכלה להיות הצגה לא-נורמלית. יסודותיה מעולים. חומר סאטירי, בלתי יגרונתי, לגבי המוצג אצלנו, מאת עמוס קינן, שאף חיבר את הפיזמו נים מלאי-העונק. המוסיקה של יוחנן זראי ורפי כירמשה אומנם אינה משגעת, אך בחלקה נקלטת על נקלה. מה שניתן לקבוע בשלב זה הוא כי הצד החלש ביותר בכל העסק הוא ה בימוי היומנטי-מנופח של מירי מגי נוס. מורגש שהיא ניסתה לדחוס בכל מחיר אלף ואחד רעיונות ופאטניסים, כדי שהקהל לא יישאר אדיש במקומו. אך שום דבר לא עזר לה. מלבד הבימוי אחראית מגנוס אף על התענוג. וזוהי השואה האמיתית. אפילו בלהקות הצב איות אין רואים כבר כיום העמדת פיזמונים מן הסוג שנשמע כאן. א פירופו להקות צבאיות: כימטס רוב ה משתתפים הצעירים חייבים ללמוד משהו בשטח הזימרה מחברי הלהקות הצב איות. התפאורה והתלבושות של ליי דיה מינקוסגני צבעונית למדי, ו אפטר לומר שמלבד החומר של קינ הן מהוות קרן-אור כימטס יחידה, במה שמכונה כ"רביו מוסיקלי", מבין ה משתתפים בולטת באי-התבלטות ז'רמן אניקובסקי (וזאת בעיקר בשל שי בוך בלתי-מתאים, וחוסר יצול כישרו נה בצורה יותר הולמת) וכשהיא שרה בסון אלהדיסרין, אני פצצתי-מין, כימטס ולא מאמינים לה. אין ספק שעלי ידי נפוי, שנינו, שיבוץ שונה, החלפות וקיצורים (וברביו הדבר לא לגמרי בלתי-אפשרי) עשוי הסיווג להשתנות.

גום, שהוצג בתיאטרון הבימה לפני עשר רות שנים, עם שינויים מסויימים, שהוכנסו מחמת התחדשות השפה העברית.

★ קרוב לוודאי שההצגה הגרועה ש ביים אברהם ניניו בקאריירה שלו היא רצה האחות ג'ורג' (תיאטרון דורות), אך מי שסבור שניניו איננו יודע לביים, הייב להיער. גם במאי מעולה מ ניניו לא היה מצליח ליצור הצגה ממה שחיבר פרנק מרכוב, הנושא כותרת מישהו: חייה של שחקנית לסבית.

★ בחרים להרוד פינטר, הצגה אחרת של בימת השחקנים, מתעלית עדנה פלדל, בבימוי של עודד קינן, משחקנית בקומדיה עממית סג ד, מישנה: חייה של שחקנית לסבית.

לדרגת שחקנית ראשונה-במעלה, המשמשת פרשנית לדמויות שרק יוצר הבימה מסוגל לברוא.

★ השחקן נסים עזיקרי, הבמאי יוסף יוראלי, הציר יגאל תומרקין והמחבר פמואל בקט מציגים בהבימה את מחכים לג'ורג'. האינטרפרטציה החדשנית למחזה הכימטס-קלאסי, הופכת את ההצגה לחתייה תיאטרלית חד-סעמית.

בידור

★ בהכפ"ל (תיאטרון גוג ומגוג) מצליח אבנר חוקיהו לבדו. אלכרט כהן כוילוס, אינו מתחרה בעצמו בדמותו של הנרי דבורה קירר היא קומיקאית, המרגישה כאן כדג במים. איצקן רחמני מליב, גונב את ההצגה בתפקיד אפיזודי המבוצע באנושיות ובחן, ואילו שולה חן ניראית כדג ביבשה. לקחו זמרת צעירה (לשעבר כוכבת להקת הנח"ל ואי לייק מייק) וורקו אותה אל זירת המישחק בלי כל הודעה מוקדמת.

★ פסטיבל הגשש ה" חילון הוא לקט נבחר מתוכניותיהם של שייקה, גברי פולי ואמרגנס ששנל. הבימוי והחומר הסלקטיביים הופכים את המופע לבידוראדה מלוטשת ומשעשע.

★ זמרת כמו חווה אלברשטיין, במאית כמו עדנה שביט, עורך כמו אורי מילדשטיין ומנהל מוסיקאלי שלא מונה ולא היה (ע"י תיאטרון יבלי) צמר עים תוכנית יבשה של שירי רחל ה" משוררת. לא לחינוס בולט המתופף זוהר לוי, היחידי המנגן לפי תחום שלו.

★ חנוך פופיק ואושיק הם שלישיית התאומים (בתיאטרון דגן). אצת תוכניתם רבותי פצצה ביים יוסי בנאי, וניהולה המוסיקאלי בידי יאיר רוזנבלום. התוצאה היא די מבד רת, אך לוקה בחסר, בשל חומר שאינו עומד על רמה אחידה. אריכות וחוסר-חידור שים. המעוניין לצחוק ימצא פה את מבוקשו.

מוסיקה

★ אחת ההצגות המלוטשות ביותר על בימה ישראלית, היא זו של להקת המי חול בת-שבע. התמיכה הכספית של הברונות מוכיחה שכאשר אין בעיות כס פיות, אפשר לחשוב רק על אמנות. משום כך אפשר למצוא כאן רקדנים העומדים על רמה בינלאומית, כמו רינה שיינפלד, משה אפרתי, אהוד בן-דוד ורחל מים רון. השניים האחרונים נתגלו בשיאם

להקת בת-שבע *

במחול איקארוס, השואב השראתו מן ה מיטולוגיה ומן הקירקס.

★ תיאטרון-המחול ענבל מציג ה צגה מלוטשת, היונקת את השראתה מהווי ארץ-ישראל. הכוריאוגרפיה של המייסדת, שרה לוי-טנאי, לקטעים כמו רות בשדה, ורד בר, כ או אדמתי, נעזרת ב פאראורות מרהיבות של דני קרוון ו נפתלי בזם, והינה אכזונית למדי, לא רק לתיירים אלא אף לתושבי הארץ.

• רחמים רון ואהוד בן-דוד.

• ג'רמן אניקובסקי, צבי ירון, הוגו ירדן.

• טובה פרדו ושלמה ברישביט.

פזת ברצח. הוא נחנך, עונשו הועמד על עשר שנים, הוא שוחרר כעבור ריצוי שני שליש מתקופת מעצרו. נציג המשטרה, שהביא למחרת את גולדברג לבית המשפט, ביקש לעצור לעשרה ימים, הכביר כי מצבו של הפצוע אנוש. אך השופט, ד"ר ברונר נחנך יעקובי, דחה את הבקשה. ימים אחדים לפניכן הוציא אותו שופט פקודות-מעצר נגד ספסרי-כרטיסים. את גולדברג שיחרר בערבות של 5000 ל"י.

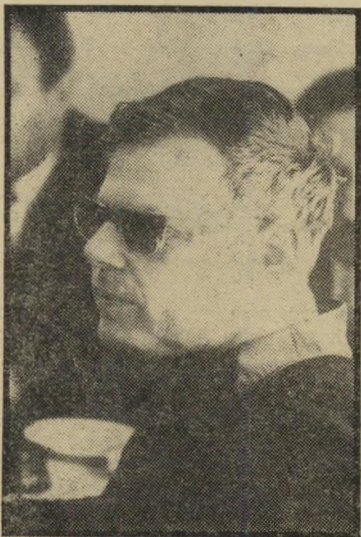
משטרה

האיש

שלא היה

אלברט חביבי היה גאה מאוד במדיו וב- תפקידו. היה זה, בסך הכל, היום השביעי לשירותו במשטרה. הוא צעד בעליונות ב- רחוב אבן-גבירול בתל-אביב, בדרכו הביתה. כשהתקרב לפינת יהודה-הלוי נדלק לפתע בקירבו החוש הבלשי, שזה עתה החל לטפח אצלו: בתוך בית-הקפה הרלי הבחין בדמות אדם ניצבת ליד הקופה-הרושמת, ומחטטת בה.

למרות שהשעה היתה כבר 1.45 אחר הצהר, וחביבי סיים כבר את משרתו, ידע שאינו יכול להתעלם מביצוע פשע. הוא הצמיד את פניו לזוגיות הדלת. הגבר שלייד הקופה הבחין בו, הרים בבהלה ידיים ה- נתונות בכפפות בהירות, והחל מתרוצץ בתוך בית-הקפה כעכבר במלכודת. הוא טיפס לקומה השנייה של בית-הקפה, התחמק מבעד לחלון קטן. חביבי דלק

כתבי-צבאי שורר
אולי נמאס?

אחריו בכל כוחותיו, כשהוא שורק במרץ במשרוקיתו. הוא השיג את הפורץ, ולאחר מאבק ממושך יאלים התגבר עליו. כעבור עשר דקות הגיעה גידידת-משטרה, שלקחה את הפורץ ולכדו למטה הנפה הצפונית.

בריהיה דרר הסורגים. בחיפוש ש- נערך על גוף הפורץ לא נמצאו כל תעודות, והוא לא נאות למסור פרטים על עצמו. "שמי יוסף נקש" — זה כל מה שהצליח החוקרים להוציא ממנו. הם גם הוציאו מכיסו 61.60 ל"י, בשטרות ובמצלצלים.

לאחר שנוכחו כי לא יצליחו לשבור את עקשנותו של האיש, הכניסו את נקש לתא- המעצר. השוטר נינו גואטה סגר אחריו את דלת-הסורגים על בריח ומנעול, עלה לסדר את הניירת הקשורה במעצרו של נקש.

כעבור חמישים דקות חזר נינו לתא- המעצר. דלת התא היתה סגורה, אך לתדהמתו גילה כי נקש לא היה בתא. "הוא ברח דרך הסורגים", היתה מסקנת השוטרים, למ- רות שהובר נראה להם בלתי-אפשרי.

זיהוי במיוזון. כעבור שלושה שבועות היה שוב נינו גואטה במשמרת-לילה, כאשר התקבלה הודעה על קסטה בדיסקוסק פרד- ריקה. נינו יצא לשם, העלה לניידת את שני המתקוטטים, אמנון מגורי-כהן ואמנון פלשפן. לפתע התבונן בפלשפן במבט מר- זר. "זה אתה שברחת ליו" קרא לעברו, והובילו בשימחה לנפה. "עכשיו תשלם ביוקר", הוסיף, בזוכרו כי לו עצמו עלה המיקרה בבירור מישמחתי, אם כי יצא בו זכאי.

אך במשטרה טען פלשפן בתוקף: "יש לכם

רדיו

אין כתב

בעירו

התוכנית הטובה ביותר כיום בקול- ישראל היא לכל הדיעות מגזין החדשות היום הזה. חבל רק שאינו מספר גם על המאורעות המרתקים הקורים בתוכו — כמו לפני שבועות, כאשר אחד מאנשי מערכת תל-אביב, ערן שורר, התפטר מ- תפקידו ככתב-צבאי.

ערן (39), בנו של עורך דבר לשעבר חיים שורר, עובד שמונה שנים בקול-ישראל, מזה שנה אחת בשבועון-הרדיו, והיה ב- יומן-החדשות ובמגזין. ככתב-צבאי, תפקיד בו הוא משמש מאז 1964, זכה להצלחה רבה, ששיאה היה במלחמת ששת-הימים, עת היה עם חטיבת השיריון של אלוף- מישנה איסקה, והיה ידוע כעיתונאי ש- השתתף כימקט בכך פעולות-הגמול של צה"ל.

אחרי מלחמת ששת-הימים, כשהארץ התרחבה, לא היה באפשרותו של אדם אחד לכסות לבדו את הנושא הצבאי. לכן הוחלט בצמרת חטיבת החדשות בירושלים למנות כתב-צבאי מישני, ולתפקיד זה ניבחר ה- צנחן-לשעבר רון כרישי. אך איש לא טרח להודיע על-כך לערן. "הכתב הצבאי ה- ראשי", כפי שהיה פונה אליו במכתביו עמוס גורדון, מנהל חטיבת החדשות, ש- לכאורה צריך היה להיות ממונה על רון כרישי, להדריך אותו ולתאם איתו נושאים. הקש ששבר. המצב החמיר כאשר היה רון נישלח לסקר נושאים שמטבע הדברים צריך היה ערן לטפל בהם, וזאת ללא ידיעת ערן, בלי התייעצות איתו או שמיעת דעתו.

הקש ששבר את גבו של ערן היה בעת תקרית הסואץ הגדולה. לאחר שבמשך לילה שדם העביר ידיעות מדובר צה"ל למהדור רות החדשות של הבוקר, התברר לו כי בסיוור-העיתונאים לאיזור התעלה, שיצא מ- תל-אביב, נישלח רון כרישי, איש מערכת ירושלים. הוא ניסח כתב התפטרות מתפקידו ככתב-צבאי בירמקום, ולאחר שלא נענה במשך שבועיים, שיגר שנית מכתב התפטר- רות, עם העתק לדובר צה"ל.

כאשר נשאל חגי פינסקר, מנהל התוכנית, על תגובתו לפרשה, השיב כי אינו צד בעניין. "אינני יודע מדוע התפטר ערן שורר", אמר, "ערן משמש כתב-צבאי מזה זמן רב, וייתכן שפשוט נמאס לו".

אך משנתבקש סלפונית כאשר או להכ- חיש את הטענות שהושמעו, בחר בתשובה מסוג אחר: הוא סרק את שופרת הטלפון. עתה נותר בקול-ישראל כתב-צבאי אחד, היושב בירושלים, ואילו ממערכת תל-אביב נילקחה עוד פונקציה חשובה.

משפט

שישה מיליון

ועוד אחד

הגבר נומן-הקומה והגינגי, שכשל החו- צה מתוך בית-הקפה היוניגופי כסית, נתקף רוג, בראותו גבר זר נישען על הפולססואגן שלו. ללא אזהרה ניגש ה- גינגי אל הנישען, היכה אותו בגב ידו על צווארו, הגבר, משה רונברג (25), נפל כמו בול-עץ, וראשו נחבט בזווית המידרחה. כעבור כמה רגעי תדהמה הבחינו העוב- רים-ושבים כי מראשו של רונברג זב דם רב, והוא מחוסר-הכרה. "שוטר! שוטר!" קראו אחדים. למרות השעה המאוחרת — 12.30 אחר-הצות — הופיע במהרה שוטר, שהחל מכונן את פסק-התנועה שנוצר כתוצ- אה מהתקלות. בינתיים העבירו כמה אורחים את רונברג המעילף לבית-החולים איכילוב, שם נקבע שהוא סובל משבר ב- בסיס הגולגולת.

התוקף הגינגי לא השתתף בכל ההמר- לה. הוא מיהר להתיישב בתוך המכונית, שאל צעיר שעמד בקירבת מקום: "מה בכלל קרה?"

הצעיר, יונתן קאי (22), השיב לו ב- אירוניה: "שום דבר, רק הרגת אדם". על-כך ענה לו בביטול: "אין דבר, מתו שישה מיליונים, ימות עוד אחד".

שיחרור במקום מעצר. אך כעבור דקות ארוכות התפנה השוטר לטפל ב- מתקין. היה זה אליהו גולדברג, שלפני כעשר שנים נידון למאסר-עולם על השתת-

פברואר 1969

בפברואר — חודש הביטוח — כמו בכל השנה :

בטח חיך ורכושך
ב"סדר"

סדר

חברת הביטוח המתקדמת בישראל

סינרמה השבוע

המשחק הכפול
"Play Dirty"

יצירתו של הרי זלצמן

מייקל קיין
נייג'ל דייוונפורט

הם תקעו סכין בגב האויב-מבלי לדעת מה עמנו להם...

7 — 9.30

"המשחק הכפול" בסינרמה בתל-אביב

בשלב הסרטים המלחמתיים המתארים את המאבק בין "המחנה השמיני" של מונט- זומרי לבין "הקורפוס האפריקני" של רומל במדבר המערבי במלחמת העולם השנייה, מתבלט בייחודו סרטו החדש של הרי זלצמן, "המשחק הכפול".

בניגוד למרבית הסרטים על נושא זה, מתאר "המשחק הכפול" את הצד האנושי המואר באור פסיכולוגי חריף. אנו עוקבים בנשימה עצורה אחר מסעה המפרך לחימתה הנועזת של יחידת קומנדו המורכבת מ-7 פושעים מועדים ומפקדם מן- הצבא הסדיר (מייקל קיין), המשליכים נפש מנגד כדי לזכות בחירותם.

אנשי יחידת מתנדבים זו אינם יודעים כלל שהם נשלחים לקראת המוות הבטוח, נלידי מפקד החטיבה הבריטית המקווה לקצור את פירות גבורתם והעזתם. מסע- זגבורה 600 ק"מ בעורף האויב בלב המדבר, המזכיר לנו מאוד מאוד את מרחב- זיני — במטרה לפוצץ את מתקני הדלק הגרמנים, מלווה מתיחות עזה בין אנשי- יחידה לבין מפקדם הסדיר מצד אחד ומאידך מתח מתמיד בין היחידה לבין- ורלה המעיק והמסעיר.

הסרט רצוף הרגשת העוול שנעשה לקבוצת המתנדבים, דבר הגורם לנו להזהרות ותם, ומצד שני דבק המשחק המלוכלך בגיבורים עצמם.

הקו המנחה העובר כחוט השני, משמע: "כדי לחיות בכל מחיר כל האמצעים כשרים". הסרט לא נעדר גם הומור חריף, בפרט בתמונת אונס האחות הגרמניה.

מי שניחן בעצבים חזקים יבוא על סיפוקו המלא ביצירה קולנועית מעולה זו.

אין אנוס?

אורי ארוס

פלאות אנדרוס

המכון המיוחד לפאות גברים

רח' גנסיין 7, ת"א (מול קולנוע הוד), טל. 246924

טעות! אתם מחליפים אותי במישהו אחר! אולם למרות דבריו הבוטחים, סירב ש' יעזר לו מיסדר זיהוי רשמי. לכן הושב במיונון הגפה הצפונית, בין 11 שוטרים לבושי אורחית, ולמקום הובא השוטר אלי ברט חביבי, זה אשר תפס את הפרץ יוסף נקש. ללא היסוס זיהה את פלשפן כנקש. גם יתר השוטרים שהיו מעורבים בפרשת נקש זיהו ללא ספקות את פלשפן. כך הובא פלשפן (26) בפני השופט המחוזי חנה אבנור, כנאשם בהתפרצות ובבריחה ממעצר חוקי. באמצעות פרקליטו, עורך הדין אליהו קרר, פלשפן באשמה. על דוכן העדים עלו בזה אחר זה השוטרים מליל נקש, שטענו כי נקש ופלשפן — חד הם. אולם לשאלות הסניגור — בעצמו קצין משטרה לשעבר — הודה לוכדו של נקש,

מורות בטכס ההשבעה מי בולש?

אלברט חביבי, כי האיש שתפס נראה בעיניו בן עדות המיוחס, ודיבר בטון מיוחרי. גם רב-סמל אברהם ורון, מפקד המישמרת ב' ליל הפריצה, פיקק בעדותו הראשונה ו' הסביר כי "ברגע זה קשה לי לומר מבחינת הדימיון שעלול להיות בין הנאשם לבין האיש של ההתפרצות". רק נינו גואטה היה משוכנע לגמרי בויהוי. **כפילו... הנרקליט הציר.** בי סיכומי הצדדים טען הסניגור כי שולחו אינו בן עדות המיוחס, דבר שניראה לעין, אינו מדבר בטון מיוחרי, דבר הנישמע לאוזן, ואינו בעל ממדיגיף כאלה המאפי שרים לו לחמוק מבעד לסורגים צפופים. לעומתו טען התובע, עורך הדין שימחה תקוע, כי אין מוטל על בית-הדין שישמח לפתור את שאלת הבריחה. הוא ביקש להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו. אולם בטרם הכרעת הדין, הוסיף הסניגור קרר זימק משכנע. "גבירתי", פנה אל השופט, "את מכירה בוודאי את עורך הדין גידעון אמיר. אומרים שהוא דומה לי כשתי טיפות. לא ייתכן שנפלה גם כאן טעות דומה בויהוי?" השופט חייכה, ובפסק-דינה קבעה: "ה' נאשם לא דיבר בטון מיוחרי. העד היחיד, שטען כי זיהה ללא ספק את פלשפן כנקש, היה נינו גואטה. לגואטה היה חשוב מאוד לתפוס את האיש שברח לו, ומשום-כן ייתכן כי טעה בויהוי באופן אובייקטיבי. לכן, מחמת הספקות, החלטתי לזכות את הנאשם". אמנון פלשפן יצא לחופשי, ובמטה הגפה הצפונית הוסיפו סורגים גם לרוחב דלת האיהמעצר.

דרכי-אדם הצילצול הבא

דרך מקורית לנקום בשכנו, איתו הוא מסוכסך תקופה ממושכת, מצא החודש הדין (לכימה) אורי פלדמן (38). מודעה שיגרנית שפירסם בהארץ, ובה הוצעה למכירה דירה מרוחקת על הריהכרמל, הביאה לעשרות צילצולים אל מיספר הטלפון שצויין ב' מודעה.

בעלה-הדירה הנבוכה, יוסף מרגלית (41), נאלץ להשיב לפונים הרבים כי אין בועתו כלל לעקור מדירתו. אולם היה ברור לו מיד ידו של מי בתעלול.

זכות חתימה. באוזני שופט-השלום הראשי בחפיה, ד"ר יעקב הנס לוי, גולל נציג המשטרה את מימצאי החקירה הקצרה, שנערכה בעיקבות תלונתו של מרגלית. הסתבר כי פלדמן עמד לפרסם מודעה נוספת, הפעם במעריב, אך הזמנה זו בוטלה בהתערבות המשטרה. "הוא חתם על טופס" ההזמנה למודעות בשמו של השכן", הוסיף וטען נציג המשטרה, שגילה כי עוד קודם למודעה סבל מרגלית מהטרדות טלפוניות, אשר בביצוען הוא חושד בד"ר פלדמן. השופט שיחרר את פלדמן בערבות של 250 ל"י עד לצילצול הבא — שלא יהיה צילצול טלפון, אלא צילצול פתיחתו של משפט.

כשאכשר - למה לא תחסכי נסף?

גרבי-מכנס ודלילה הם מסוג ב' וי. כלומר. הם יפים וטובים כמו סוג א' אך יש בהם חיקונים קלים. שאינם נראים תחת המגפיים או בבית. לכן הם עולים הרבה פחות. חפשי אותם ותחסי כסף טוב.

גרבי מכנס גרבי מכנס

שיק דלילה

3.50 ל"י בלבד 2.50 ל"י בלבד

דרושות דוגמניות צילום
למערכת "העולם הזה"

צעירות בנות 17—25, בעלות נתונים לדוגמנות-צילום, יפנו למערכת העולם הזה (רחוב קרליבך 12, תל-אביב) בימי רביעי, משעה 13.00 עד 14.00.

שינוי כתובת

מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש להודיע על-כך שבועיים מראש, על-מנת למנוע עיכוב במשלוח העתון למען החדש

העולם הזה

סוחר החזירים הגדול ביותר בארץ
הוא נציג המפלגה הדתית!

אן טוכמאייר

נגד

הצנזורה

בטלביזיה

תלמידי

גימנסיה

מעשנים

חאשיש

מלך

החזירים של המפלגה

